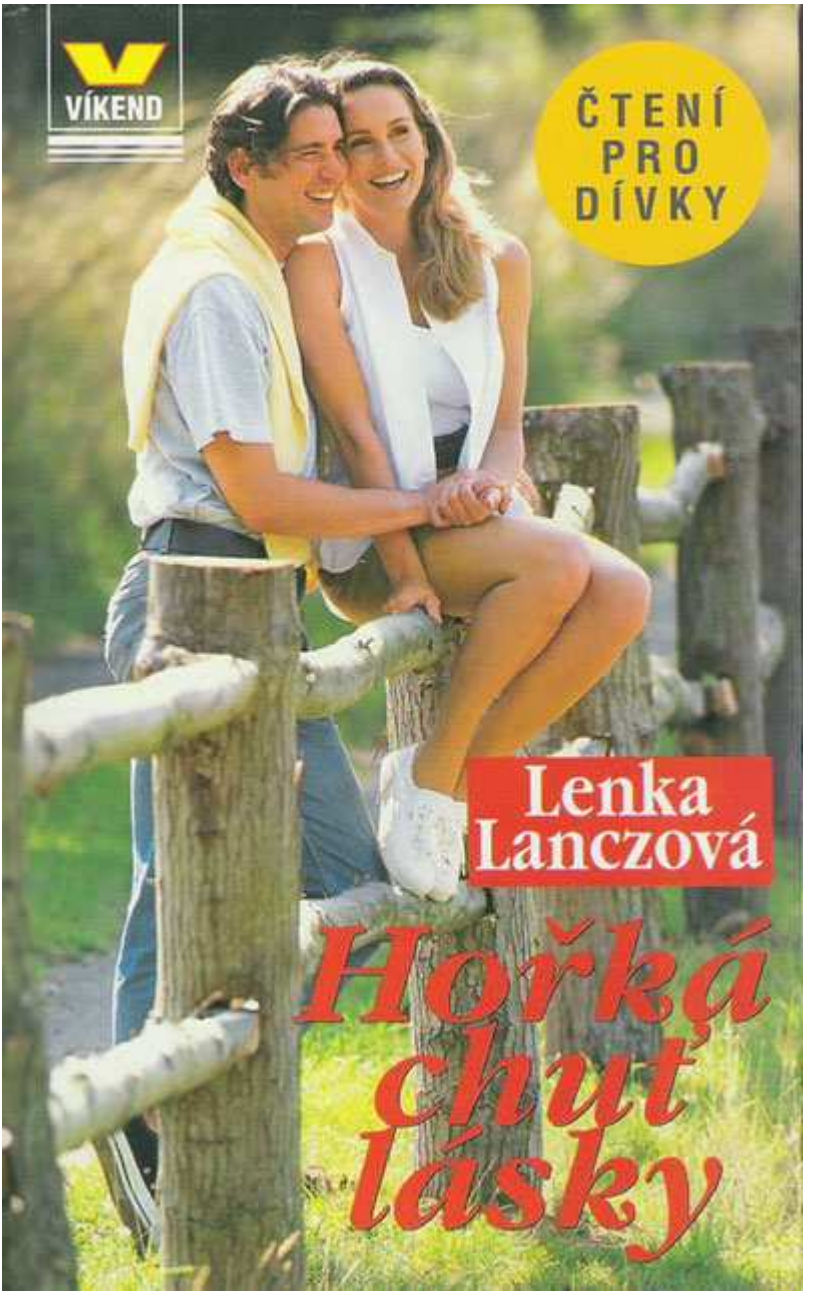

VÍKEND
ČTENÍ PRO DÍVKY
Lenka Lanczová
Hořká chuť lásky

Hořká chuť lásky

Lenka Lanczová

Víkend, 2001

1. kapitola

Posbírám špinavé povlečení, přicpu je do pytle s použitým prádlem a s těžkým vozíkem odhrkám k dalšímu pokoji, naštěstí už poslednímu v dlouhé řadě starobylého zámečku, po dlouhá desetiletí nazvanému Šťastné stáří. Takhle honosně mu ovšem říkají pouze naše učitelky, mezi lidmi panuje zažitý, leč stále ještě slušný název Domov důchodců. Spolužačky si už servítky neberou a praxi ve starobinci, neboli čekárně na smrt považuji za nejhorší ze všech. My s Lenkou pro něj máme soukromý název útulek. Převážná většina zdejších obyvatel fakticky připomíná opuštěné a odložené tvory.

„Dneska je to nekonečný," vzdychne si Lenka, když mi otevře dveře, abych mohla zakormidlovat přímo na pokoj.

„Vydrž, za chvíli padáme," povzbudím ji šeptem a s úsměvem hlasitě zahalekám: „Dobrý den. Prádlo jede..."

Všechny pokoje v pavilonu C připomínají spíš nemocnici pro nevyléčitelné pacienty, služba u „ležáků", tedy naprosto bezmocných starých osob, je skutečná zabíračka. Pohled na tři přestárlé babičky působí šíleně bezútěšně sám o sobě, snažím se sem vnést aspoň trochu veselí a světla zvenčí.

Paní Bartáková, věčně nespokojená a nerudná osoba, spí, nechci ji probudit dřív, než to bude bezpodmínečně nutné, okamžitě přejdu do šepotu, paní Nová se sluchátky na uších odpoví kývnutím a paní Hubáčková, drobounká vrásčitá stařenka, se usměje stejně mile jako vždycky.

Zamíříme prvně k ní. „Dnes si ani nečtete? Nemám vám skočit pro něco pěkného ke čtení, paní Hubáčková?"

„Jsi moc hodná, Lenko, ale já už nic nepotřebuju," překvapí mne. Mám ji ze všech obyvatel útulku nejradši, už proto, že ačkoli trpí bolestmi, jen tak ji něco nezlomí, nechává

si ode mě nosit knížky z knihovny, vypráví mi o nich a ráda poslouchá o světě za bílými zdmi. Nikdy není nevrlá.

„Stejně vám pak pro něco skočím," mrknu na ni. „Nejdřív ale převlečeme postel, je středa..."

„To je škoda práce," usoudí. „Já už tu dlouho nebudu, pak budete muset převlíkat postel znovu, děvčata..."

„Co to je za řeči?" pousměje se povzbudivě Lenka. Tenhle typ konverzace je ve Šťastném stáří jedním z nejčastějších, u paní Hubáčkové však naprosto nezvyklý, asi má větší bolesti než jindy. Snažíme se ji tedy rozveselit, vyprávíme jí šeptem o novinkách ze školy a zatímco já ji opatrně nadzvednu, váží sotva čtyřicet kilo, Lenka zpod ní vytáhne prostěradlo a naučeným pohybem navleče na matraci čisté. Jsme sehraná dvojka, celou postel máme hotovou za pár minut.

Ještě otřu prach na nočním stolku a vyleštím sošku čínského bůžka, kterou babi dostala od svého syna z expedice v Nepálu před asi třiceti lety. Z té další do Himalájí se už nevrátil a malý bůžek je to jediné, co jí po něm zbylo.

Babi Nová je těžší váha, ale zato se dokáže s naší pomocí přemístit na tu chvíli do pojízdného křesla. Dobu, než se může vrátit zpátky na lůžko, na kterém strávila už šest let, využije k tomu, aby nám popsala, že v tom rádiu dneska nedávají nic pěkného k poslouchání, pořád je to jen samá divočina, nicméně nás už po pěti minutách popohání, neboť by ráda stihla Dobrého vojáka Švejka, co čtou na pokračování.

Od paní Bartákové dostaneme vynadáno hned několikrát. Jednak jsme ji tím vrzáním postelemi vzbudily, zacházíme s ní nešetrně a už vůbec je úplně hloupý nápad měnit prádlo zrovna v době, kdy se jí chce spát... Ze zkušeností víme, že je lepší neodporovat, co nejrychleji převlečeme její postel, rychle sbalíme použité povlečení a než zmizíme, zaběhnu ještě k paní Hubáčkové, přestože mi Lenka nenápadným pohledem na levé zápěstí naznačuje, že už přetahujeme.

„Tak co mám přinést? Javořickou, nebo nějaké Večery pod lampou?“ nabízím své služby.

„Jsi hodná, Nelinko, ale už mi nic nenos. Jen tam tyhle knížky vrať, ať je to v pořádku.“

„Vážně ne? Třeba se sem zítra ani pozítří nedostanu, co budete číst o víkendu?“

„S tím si nelam hlavu,“ usměje se na mě. Myslím si, že kdyby Božena Němcová znala paní Hubáčkovou, napsala by Babičku právě podle ní. „Nelinko..?“

Skloním se k ní níž, předpokládám, že mě chce požádat o něco důvěrného, ale babi mě překvapí, neboť mě vezme za ruku a do dlaně mi vtiskne čínského bůžka.

Zůstanu celá zkoprnělá. „Ale to přece...“

„Jen si ho vezmi. Je to ochránce štěstí a lásky.“

„Nemůžu -“

„Dárky se musí brát,“ opraví mě. Podívám se do jejích očí světlounce modrých jako letní obloha. Je v nich něco... něco zvláštního, nemohu už odporovat, ten pohled se mi vryje hluboko pod kůži. Takhle se dívala máma, když ji odváželi.

„Děkuji,“ řeknu tiše. Babi mi stiskne ruku.

Lenka do mě na chodbě šťouchne. „Co je ti?“

Otevřu dlaň. „Podívej, co mi dala...“

„Teda..,“ udělá kamarádka uznale. „Ty sis ji dovedla získat, nějak na tebe drží.“

„To nebude ono,“ namítnu s podivně svíravým pocitem, jaký mám, kdykoliv si vzpomenu na mámu. „Pojď, padáme!“

„Konečně rozumná řeč,“ libuje si Lenka, když si to pelášíme i s plně naloženým vozíkem po široké chodbě zámku až do nákladního výtahu, rychle zavezeme pytel do prádelny a už zapisujeme dobu odchodu do sešitu na vrátnici.

Kamarádka spěchá domů, ostatně, dní, kdy její příchody a odchody paní profesorka Vostřelová necenzuruje, je jako šafránu, naše cesty se rozdělí hned na zastávce tramvaje. Zatímco Lenka odfrčí třináctkou, já čekám na osmičku, která

mě doveze do starého zaprášeného centra. Na Šťastném stáří je nejhezčí nádherně architektonicky řešená rozsáhlá zahrada, ovšem z obyvatel útulku ji k vycházkám či posezení na čerstvém vonícím vzduchu využije jen necelá polovina. I tady je znát, že léto letos začalo už v červnu, než dojdu rušnou ulicí k domu číslo 1230 a vyštrachám se po schodech až k půdní vestavbě, jsem pořádně upocená.

Otevřu si klíčem. „Čau, je tu někdo?“

Celkem zbytečná otázka, to, že jsem v bytě sama, poznám z nezvyklého ticha. Kdyby tu byly obě moje spolubydlící, mísil by se tu celý mišmaš zvuků, minimálně Olinin vysoušeč vlasů, hukoty motůrků nejrůznějších kuchyňských pomocníků, s nimiž umí zacházet Marcela, to vše překřičené hlasitou hudbou a neustálým pípáním SMSek či vyzváněním mobilů! Celkem vzato bych si měla téhle situace vážit, během týdne je výjimečná, teprve na víkend holky odjíždějí domů. Místo abych byla ráda, že mi Olina neblokuje koupelnu a já jsem ušetřena Marceliných opěvných ód na skvělého Tondu či plánů, co všechno si ti dva po svatbě pořídí do bytu, se vysprchuji a víc nemám v bytě stání. Nepropadnout smutným myšlenkám znamená nebýt sama, nebo aspoň vypadnout ven a něco dělat.

Projížďka na kole se zdá v téhle situaci ideální, stejně nemám za kým jít. Propletu se křivolakými uličkami staré části města a celkem brzy se dostanu na výpadovku směrem na Rosice. Za městem se mi okamžitě lépe dýchá a není to jen vzduchem prosyceným vůní posečené trávy. Vesnicí Vlčkov proletím jako střela, terén je tu rovinatý, vlnit se začne až za samotou Klikov. Přehodím na lehčí převod, cesta stoupá do kopce, ovšem tempo neuvolním, odpočinu si teprve nahoře, kde odbočím na zdánlivě nekonečnou polní cestu, která mě dovede do třešňové aleje. Je kapánek hrbolatá, po nočním dešti rozbahněná, projedu slalom mezi kalužemi a poněkud vytřesená seskočím u prvního stromu obtěžkaného červenými

plody. Minulý týden ještě nebyly zralé, zato dneska nemají chybu, mňam. Ochutnávám z každého stromu po dvou třech exemplářích, až si vyberu jeden, jehož úroda se mi zdá naprosto dokonalá. Cpu se plnými hrstmi, skoro nestačím plivat pecky. Zaženu největší chuť, natrhám si do dlaní a posadím se pod strom, abych si vychutnala jak dobroučké třešně, tak klid a mír a dokonalou samotu, která takový kousek od přelidněného města vládne. Možná by tu mohl být někde hlídač, napadne mne, pak tuhle myšlenku zaženu. Nikdy jsem ho tu neviděla, vždycky jsem tu byla úplně sama, samotinká.

To, co zaslechnu vzápětí, tohle tvrzení poněkud naruší. V koruně tři stromy opodál cosi mohutně zašustí, zvědavě se tím směrem podívám, očekávám, že se objeví toulavá kočka nebo tak něco, ovšem pohled na pořízka, co se zafuněním seskočí ze stromu, mě fakt vyděsí. A pak že jsem sama, kdo dostal chuť mlsat v cizí zahradě!

„Fuj," ulevím si s úsměvem, kterým maskuji nepříjemný pocit, co z toho člověka mám. Hádám mu přes dvacet, i když postavou připomíná statného čtyřicátníka. To, že mě celou dobu mlčky pozoroval, je stresující. „Dobrý třešně, že?"

Neodpoví mi, ovšem oči ze mě nespustí. Naskočí mi husí kůže. Je nějaký divný... Proč se tak blbě tváří..?!

„Nebo ty to tu hlídáš?" pokusím se o další konverzaci, když je ticho vyloženě nesnesitelné a napětí se zhmotňuje.

Konečně se pohne, ale jen proto, aby si rozepl zip kalhot a k mému naprostému úžasu se přede mnou obnažil! Nejdřív nejsem schopna žádné reakce, moje vyjevené zírání ho patrně ještě povzbudí, neboť jeho erekce zesílí. Panebože, vypadá to tak... vůbec ne eroticky, spíš nechutně, děsivě...

Proberu se teprve ve chvíli, kdy udělá první krok směrem ke mně. Ožiju, otočím se na patě a tryskem peláším ke kraji aleje, rychle najít kolo, naskočit do sedla a ujíždět od toho úchyla co nejdál! Div se na hrbolaté cestě nepřerazím, jak moc spěchám, teprve zhruba v polovině se obrátím a málem z toho

kola spadnu - pronásleduje mě také na kole!!! Nevím, kde ho tam měl schované, ale to mě nezajímá. Jediné, na čem mi záleží, je dostat se na hlavní silnici a mezi lidi!

Neodvažuji se otočit, abych neztratila drahocenné vteřiny, kalužemi projíždím ve stylu kaskadéra, dvakrát se málem vymáznu, nicméně už jsem aspoň na silnici. Ani tady nezvolním tempo, naopak, asfaltka je rovná a vede z kopce, brzy naberu takovou rychlost, že mám co dělat, abych se vyhnula toyotě stojící u krajnice. Objedu ji dost těsně a kluka, co se vynoří zpoza kapoty, málem smetu.

Naštěstí duchapřítomně uskočí. „Heeej!“

Stisknu obě brzdy a teprve po pár metrech se mi podaří zastavit. Provinile se otočím v očekávání přívalu výčitek.

„Co blbneš?“ zeptá se mě udiveně, když ke mně dojde.

„Promiň,“ omluvím se řidiči, jen o něco málo staršímu, než jsem sama. „Trochu jsem chvátala.“

„Trochu..?“ zasměje se pobaveně. „To byla kamikadze.“

„Honí mě ten...“ pohodím hlavou kamsi přes jeho rameno.

Kluk se otočí a já si všimnu nejen skutečnosti, že silnice za jeho zády že je prázdnotou, ale také že má pěkné tmavé stejnoměrně dorostlé vlasy svázané do culíku. „Kdo?“

„Zní to blbě, ale ještě před chvílí za mnou jel,“ prohodím rozpačitě. „Jeden úchylák.“

„Za pěknou holkou se holt honí kdekdo,“ mrkne na mě.

Lehce se urazím. „Vážně.“

„Vážně,“ potvrdí s úsměvem. „Čím se úchylák projevoval? Vrhal na tebe úchylné pohledy? Dělal úchylácký návrhy?“

„Svlékl si kalhoty,“ uzemním ho. „Exhibicionista.“

„Fakt? A měl co ukazovat?“

Nejdřív se po tom vtipálkovi podívám vyloženě namíchnutě, neustále zlehčuje můj zážitek, nicméně když vidím, že mu svaly v obličeji cukají smíchy, navíc v obličeji

mimořádně hezkém a přitažlivém, moje bojovnost ochabne a já se musím začít smát také. Smích je nakažlivý a přináší úlevu.

„Žádnej úchyla, i kdyby měl výbavu kdo ví jak mimořádnou, nestojí za to, aby ses kvůli němu přerazila," hodnotí kluk situaci, „no tak, abys u toho přizabila ještě mě."

„Je mi líto, že jsem - „

„Nemusí ti bejt líto ničeho," přeruší moje koktání. „Tebe mi vlastně seslalo samo nebe! Došel mi totiž benzin..."

„Ale já žádný nemám," namítnu nechápavě.

„To ani nepředpokládám," baví se. „Zato máš kolo. To bys mi mohla půjčit a já si sjedu s kanystříkem k Paramu."

Asi si stojím na vedení, nechápu, nač naráží. „A co já?"

„Ty se tady pěkně posadíš do auta, pustíš si přehrávač, no a jednoduše tu na mě počkáš, než zase přifuním zpátky."

„Tak to ani náhodou!" vylítnu rozhořčeně. „Nepočkám tu."

„Ve voze se můžeš zamknout. Pochybuju, že by byl takovej magor, aby chodil s rozepnutým hangárem na veřejný silnici."

„Ne," odvětím zarputile. „Tady sama prostě nezůstanu."

„V tom případě pojedeš se mnou," napadne ho náhradní řešení, vyloví z kufru auta kanystr, zamkne toyotu, naskočí na moje kolo a mne naloží na nosič. Ne že by se mi sedělo nějak zvláště pohodlně, nicméně když se přitisknu k jeho zádům, ucítím pod černým bavlněným tričkem pevnou svalnatou postavu. Něco mi říká přes rameno, ovšem nemám šanci mu rozumět, frčíme z kopce i po rovině slušnou rychlostí a já spíš přemýšlím nad tím, co mi vůně jeho vlasů připomíná. U Parama ve Vlčkové jsme až zbytečně brzy.

„Momentík," požádá mě o strpení, než načerpá benzín.

„Broskve," uteče mi. Určitě používá broskvový šampon!

Sleduji, jak si sám natankuje pět litrů a poodejde ke kase, aby se vzápětí s úsměvem přihnal ke mně. „Nemají."

„Nemají benzín??"

„Broskve,“ zazubí se. „Mělas na ně chuť, ne?“

„Jo tak...“ Zčervenám a honem trapas zamlouvám: „A teď?“

„Teď bych to viděl tak, že se tady posadíš a pěkně tu na mě počkáš. Já si dám jednu jízdu do vrchu a pokud u toho nezhebnu, za čtvrt hodinky jsem zase tady.“

Nebývá mi než souhlasit, se mnou na tandemu by se mu v téhle pahorkatině šlapalo ztuha. Dívám se, jak mi jeho záda zmizí z dohledu a zadoufám, že své zánovní kolo, co mi taťka předloni koupil, ještě někdy uvidím. Tak sympatický kluk přece nemůže být zloděj, utěšuji sama sebe.

Není. Po pětadvaceti nekonečně dlouhých minutách spatřím lahvově zelenou toyotu, která hodí blinkr k Paramu, obkrouží ladně mycí linku a zastaví pět centimetrů od obrubníku, na kterém před myčkou sedím. „Jsem tu“

„Už jsem se skoro bála,“ nadhodím napůl z legrace.

„Myslel jsem na to,“ ujistí mě pobaveně, „ale pak jsem si řekl, že bych byl pěkně blbej. Ty jsi hezčí než to kolo.“

Jeho kompliment je tak neomalený, až se musím rozesmát.

„Naskoč si,“ otevře mi zevnitř dveře spolujezdce. „Kolo máš v kufru, žádný strach. Dost mi z toho vyhládlo, nejsem žádnej cyklista. Zajedeme na nějakou dobrou baštu, souhlas?“

„Ale já nejsem oblečená,“ namítnu rozpačitě.

Změří si mě od hlavy až k patě. „Nevšiml jsem si, že bys byla nahá. Takovej pohled bych si rozhodně nenechal ujít.“

Na narážku nereaguji, jednoduše krátké černé šortky, žluté tričko na ramínka a černé sportovní boty Fila nepovažuji za oděv vhodný k návštěvě restaurace.

„Neblbni,“ konejší mě. „Do Grandu nepůjdeme, sedneme si někam do venkovní restaurace, na to jsme oblečení dost.“

Protože jeho výraz nepřipouští námitky, stejně jako to, že se mi s ním ještě nechce loučit, přisednu si. S jinou možností ani nepočítá, nastartuje a už si to mažeme do města. „ Vytáhlas

mě z bryndy. Měl jsem s sebou sice mobil, ale moc se mi volat domů nechtělo, tím spíš, že otec ani neví, že jsem si auto půjčil. Přitom je to jeho chyba...“

„Měl mít víc benzinu v nádrži, jo?“ vyprsknu smíchy.

„Správně,“ pochválí mě. „Nejen pěkná, ale i chytrá. Tahle kombinace je nebezpečná, víš to?“

„Ráda se o tom nechám přesvědčit,“ usměju se.

Sjede mne dalším hodnotícím pohledem a kdesi uvnitř cítím, že závěr, ke kterému došel, je pro mě příznivý.

Než se stihnu rozmyslet, jestli jsem udělala dobře, když jsem nasedla do auta vlastně úplně cizímu klukovi, co kdyby se z něj vyklubal větší uchyl než exhibicionista v sadu?, proplete se městským provozem a zastaví u restaurace Pod lipkami v klidnější části, kde plastové stolky s bíločervenými slunečníky firmy Coca Cola slibují příjemné posezení ve stínu minimálně stoletých lip.

„Doufám, že bude volno,“ omrkne slušnou návštěvnost.

„Jo, tamhle je plac. Prosím.“

Než projdeme zahrádkou ke stolečku, který jakoby čekal na nás, pozdraví se s číšníkem a ještě s asi dvěma hosty.

„Dej si na co máš chuť,“ pobídne mě. „Můžu ti doporučit krůtí medajlonky s nivou, nemají chybu.“ Zachytí můj pohled pohybující se v pravé části jídelníčku a pobaveně se na mě zazubí: „Nemusíš mě šetřit, zrovna jsem bral stípko.“

Přistiženě odložím jídelníček. „Dobře, dám si to, co ty.“

Objedná medajlonky pro oba a bez varování mě čapne za ruku. „Buď jsme se nepředstavili, nebo jsem zapomněl, jak se vlastně jmenuješ...“

„Nepředstavili,“ uchichtnu se.

„Taky si dělám psinu,“ ujistí mě. „Tak krátkou paměť nemám, jména nezapomínám, natož jména takových koček.“

Jeho lichotky mě lehce trémují, sice nemám mindráky ke vzhledu, ovšem dokonalé to rozhodně není, zvlášť když jsem si vyrazila pouze na kolo, bez jakéhokoli nalíčení. „Nela.“

„Super,“ libuje si. „Nelu žádnou neznám, přitom takový pěkný jméno. Já jsem Tomáš. Těch je deset do tuctu.“

„Ale každý je jinak originální,“ zasmečuji.

„Hezky,“ baví se, načež se nakloní až k mému uchu a pošeptá mi tajemství: „A Tomáš Koubek je z nich nejlepší.“

„Všimla jsem si,“ vyprsknu a tu ruku, co mi pořád svíral, nenápadně vyprostím. „Co studuješ, Tomáši?“

„Fakultu elektrotechniky. Nemáš nic proti inženýrům, doufám.“

„Jsou takoví trošku zvláštní, že?“

Usrkne si z orosené sklenice piva, kterou před něj číšník postaví, a zakření se na mě: „Jen kapánek geniální.“

„Aha, to je ten rozdíl,“ bavím se. „Každý, kdo rozumí technice, mi připadá podezřelý. Ne, vážně. Obdivuji tě.“

„Ty jo,“ vyprskne. „Čím to bude, že mě chválí pěkný holky na potkání? Nejspíš jsem fakt dobrej.“ Utopím smích v toniku. „Věc názoru.“ „Asi jo,“ zubí se Tomáš neodolatelným způsobem. Zabořím vidličku do bramboru a opětuji úsměv. „Ještě jedno,“ zavolá na obsluhu a otočí se zpět ke mně: „A co studuješ ty?“

„Nic zajímavého,“ pokrčím rameny. „Sociální školu.“

„A to tě baví?“ podivuje se upřímně.

„No... baví... Mám pro to své důvody.“ Nechci se o tom nějak víc šířit, měním téma: „Bereš prospěchové stipendium?“

Tomášovi zaskočí. „Nešílíš? Myslel jsem tím apanáž od táty, škola na to, že jsem geniální, nepřišla.“

„Zatím,“ snažím se být vtipná. V podobném příjemném duchu konverzujeme celou dobu, než sníme fakticky vynikající jídlo. Pak Tomášovi zazvoní mobil a ačkoli z hovoru slyším jen jeho odpovědi, dovtípím se, že někam spěchá.

„Promiň, sedí se tu s tebou strašně příjemně, ale musím letět,“ potvrdí mou domněnky a zamává na vrchního. „Platím!“ Zpátky ke mně: „Někdy si to zopákneme, jo?“ Netrpělivě se rozhlédne. „Sakra, kde je ten slimák? Zaplatíme!“

„To je nějakýho kvaltu,“ prohodí přikolébavší se chlápek ve fraku. „Hoří snad?“

„Každou chvíli bude,“ ujistí ho Tomáš.

S tučňákem to ani nehne, svým hlemýždím tempem spočítá položky na účtence. „Dvě stě třicet jedna.“

Tomáš vyloví pětistovku. „Dvě stě třicet jedna dvacet.“

Teď mám co dělat já, aby poslední hlt toniku neskončil vrchnímu na fraku. Tomáš se pobaveně zakření, vrchní zůstane profíkem a bohatýrské spropitné přijme, vrátí mu do desetníku nazpět se slovy: „Mnohokrát děkuji. Přijďte zase.“

„Ty jsi číslo,“ hihňám se ještě ve voze. Navzdory shonu považuje za samozřejmé odvézt mě až domů.

„Tenhle dědek je pěknej parchant,“ ujistí mě a podle mého navigování mě v rekordně krátké době vysazuje v zákazu zastavení přímo před naším domem. „Tady bydlíš?“

„Na privátě,“ nadhodím napjatě. V restauraci sice mluvil cosi o tom, že se musíme sejít znovu, ovšem mám obavy, aby na to v tom fofru nezapomněl.

„A máš telefon?“

„Můžu ti dát číslo na mobil,“ pookřeji.

„To budeš hodná,“ mrkne na mě, vytáhne svou nokii a už si mě zadává do seznamu pod jménem Nela. Pak mi vyhodí kolo z kufru vozu, naskočí za volant a z okénka křikne: „Zavolám ti. Zatím ahoj, Nelo.“

Myslím, že mou odpověď už nemůže slyšet, zelená toyota mizí v hustém provozu. Kdo ví, kam tak spěchá...

Přesto mi po něm zůstane hezky na duši, uklidím kolo a vyhopsám do pátého patra s lehkostí motýlka.

Spolubydlící se na mě sesypou jako vosy. „Kdo to byl?“

„Snad jste mě nešmírovaly, dámy?“ bavím se. „Odkud ho znáš? Ty s ním chodíš?“ diví se Marcela.

„Co to bylo za borce? Vypadal dobře,“ prohlásí Olina.

„Ale zlatíčko,“ křením se na ni. „Ty přece nepotřebuješ znát dalšího, máš přece celou Masarykovu univerzitu, ne? Jak by k tomu přišli tví spolužáci právníci?“

„Nikdy neuškodí znát spoustu zajímavých lidí,“ soudí.

S tím souhlasím. Také mám pocit, že jsem poznala zajímavého (a pěkného, přiznejme si to) kluka. Tím spíš se o něj nehodlám dělit. Před usnutím pohladím čínské ho bůžka po hladké hlavičce. Ty kluku šikmooká, že bys mi fakt přičaroval lásku..?

2. Kapitola

Lence o něm samozřejmě vyprávím, a to do podrobností, popisuji jeho atletickou postavu, uhrančivě hnědé oči, tmavé řasy, pěkný nos, mužnou bradu a naprosto skvělé dlouhé vlasy, co by mu leckterá dívka mohla závidět. I ty moje jsou kratší, byť dosahují přesně k ramenům, a o poznání světlejší, a to i kdybych je neměla zesvětlené melírem.

Během praxe v útulku na to nemáme příliš času, přestože dnes vyfasujeme pavilon A, relativně nejsnazší, pokračujeme ještě cestou na tramvaj.

„A už zavolal?“

V tomhle okamžiku moje horování skončí, pro jistotu zkontroluji mobil, ale žádný symbol zmeškaného hovoru či SMS zprávy neobjevím. „Bohužel. Snad se ozve během dneška.“

„Těžko.“ Lenka je vyložený pesimista. „Znáš kluky. Většinou jim nedojdou ty nejzákladnější věci. Ani to, že je člověk miluje... Ach jo.“

Je mi jasné, že naráží na toho svého basketbalového hrdinu, do kterého se zabouchla na první pohled na turnaji středních škol a ačkoli od té doby uplynulo víc než pul roku, ví o něm dosud stále totéž - válí basket za gympl.

„Někdy tomu chce maličko napomoct,“ napovím jí.

„Já za ním dolejzat nebudu!“

„Říkám napomoct náhodě, ne dolejzat.“

„Nebudu ho stopovat ani obšlapovat před gymplem.“

Pokrčím rameny. „A co zajít na nějaký další zápas? To přece nemá s dolejzáním nic společného. Stačí jen zjistit, kdy a kde jejich gympl hraje.“

Kamarádku tím zviklám. „Ale jak..?“ „Můžu se mrknout na net,“ nabídnu jí své služby. Váhavě přikývne. Z jejího výrazu poznám, že dnes je to ona, kdo má velice blízko k sebelítosti a smutku. Zaktivním: „Co máš v plánu na

odpoledne? Mohly bychom vyrazit do multikina, Tmavomodrý svět stojí za zhlédnutí, Olina na něm byla s nějakým amantem a nemohla si ho vynachválit.“

„Toho amanta?“ pousměje se. „Oboje,“ ujistím ji, celá šťastná, že jsou deprese zažehnané. „Odpoledne tě vaši do kina pustí, ne?“ „Snad,“ zadoufá.

Nemám kam chvátat, počkáme si na třináctku a necháme se dovézt na Husovo náměstí, odkud je to do ulice Tomáše Štítného coby kamenem dohodil. Jméno Štítný na cedulce na nároží mě nechá chladnou, zato u Tomáše ucítím zachvění.

V horkém odpoledni by to tu vypadalo jako po vymření nebýt rozšafné maminy se dvěma malými dětmi, které nadělají rámusu za celou třídu mateřské školky. Jakmile spatří mou kamarádku, okamžitě se k ní rozeběhnou a navěsí se na ni jako ozdoby na vánoční stromeček.

„Kdy k nám zase přijdeš? Budeme hrát divadlo? Kašpárka?“ zaplaví starší capart Lenku palbou otázek, zatímco ten menší jen doplňuje jako ozvěna: „Pšijdeš? Hlát Kašpálka?“

Neujde mi, že se spolužačka s obavami zadívá k otevřeným oknům rodné vilky, stojíme takřka u jejich plotu, a snaží se děti ztišit. „Já nevím... Až budu mít čas, zatím ahoj...“

„Pořád na tebe vzpomínají, Leni,“ přidá se i jejich mamina. „Ty to s dětmi moc umíš, mělas jít na mateřinku...“

Lenka se pracně vykroutí z dvojích kleští. „No... měla.“

Zvesela se na ni zakřením. Vím, že má strach, aby to neslyšela její máma, to už z jejího výrazu vyčíst dokážu. Ale nikdy to tak docela nepochopím.

„My už budeme muset jít... že jo, Neli?“ otáčí se ke umě a její pohled je vysloveně naléhavý.

„Ehm... jasně,“ ožívám.

„Tak přijdeš, Leni?“ dožaduje se hlasitě to větší děcko.

„Pšijdeš?!“ přidává se i ten menší vyčítavým hláskem.

„Určitě zajdu. Slibuju! Tak zatím,“ loučí se rychle s rozjívenými dětmi i jejich evidentně unavenou matinkou.

„Tak kašpálka..?“ zubím se na ni. Lenka však jen pohodí hlavou a vede mne do svého pokoje, kde se usadíme u lakovaného stolu z tmavého mahagonového dřeva. Pokaždé, když tu s ní jsem, mám skoro strach se čehokoliv dotknout.

„Dáš si kafe?“ ptá se ochotně.

„No, nepohrdnu, ale myslím, že by ses měla teď hned jít zeptat na to kino,“ radím jí.

„Jdu na to,“ odpoví odhodlaně. Pohodlně se natáhnu pro Cinemu, abych si čekání ukrátila něčím příjemným. U Vostřelů je všechno na dlouhé lokty, než si ubohá kamarádka vydupe odpolední kino, stihnu přečíst tři čtyři recenze.

Tentokrát mě převeze, sotva se začtu do článku o premiéře druhého dílu Mumie, který bych celkem ráda viděla, Lenka je zpátky i s podnosem s dvěma šálky vonícího nápoje.

„No ne,“ podivím se té rychlosti. „Když sebou hodíme, mohly bychom stihnout představení v pět.“

„Víš, já asi nepůjdu,“ převeze mne. „Matinka ti to zatrhla?“ zeptám se nevěřícně. „Já se jí neptala,“ přizná se neochotně a když vidí, že chci bouřlivě zaprotestovat, honem dodá: „Má špatnou náladu i tak, jen bych ji rozčílila... Nemělo by to cenu.“ Otráveně vzdychnu a zamíchám si kávu. „To je s tebou těžký, broučku. Když to vzdáš předem...“

Lenka neodpoví. Na to, že je jedináček, nemá na růžích ustláno, paní profesorka Vostřelová je přinejmenším zvláštní. Nechtěla bych ji ani za učitelku, natož za matku! Toužila mít z dcerušky doktorku, ovšem to, že milá Lenka nesnáší pohled na krev, plány překazilo, a když i pan Vostřel, známý filharmonik, chtě nechtě uznal, že zplodil dceru naprosto bez hudebního sluchu a roky strávené šmidláním na housličky v umělecké škole byly naprosto zbytečné, nechal Lenčinu budoucnost zcela v režii své choti. A ta zasáhla pěkně razantně. Pedárnu jí zatrhla rovnou (přece nebudeš celý život utírat uřvaným dětem nos!) a střední sociální (zešílela jsi snad? chceš dělat lidem službu?) přenesla přes srdce jen díky tomu, že Lenka slíbila jít

po maturitě na vysokou a získat doktorát z psychologie. Když nemůže být doktorkou přes tělo, tak aspoň přes duši.

Zatímco za Lenku rozhoduje její ambiciózní matka i o barvě trička, které si může vzít na sebe, já jsem už hodně dávno víceméně odkázaná sama na sebe. I kdybych však měla oba rodiče, nevěřím, že bych byla takhle nesamostatná a uťáplá, abych se bála zeptat na odpolední kino!

Náladu máme zkaženou obě, mlčky vypijeme kávu a já se zvednu k odchodu. Lenka mě nezdržuje.

O setkání s paní domu ovšem nepřijdu, dostane se mi té cti hned v hale, přes kterou musíme projít. Nemohu se zbavit dojmu, že tu číhá, aby mohla zkontrolovat, jakou kamarádku si dcera přivedla. Od první chvíle, kdy mě Lenka doma představila, mám nepříjemný pocit, že jsem pouze trpěná přítelkyně, ne schválená. Neodpustím si veselé zašveholení: „Dobrý den. A vlastně rovnou na shledanou. Ahoj, Lení. Nebo si to s tím kinem rozmyslíš?“

Odpovědi se ujme paní Vostřelová. „Dobrý den, Nelo. Ty si nepotřebuješ dělat žádnou přípravu do školy? Po neděli přece píšete důležité písemné práce, říkala Lenka...“

„Ano,“ přikývnu. „Jenže dneska je teprve čtvrtek. Dvě hodinky v kině by nás nezabily. No, tak nic. Nashle.“

Možná zbytečně hlasitě zabouchnu domovní dveře vily, ve které bych se cítila spíš jako ve vězení než doma. Slyším za sebou hovor, asi to za mě kamarádka právě schytává, avšak nemohu ji momentálně litovat. V sedmnácti přece má právo na svoje soukromí a názory, jen si je musí vybojovat!

O to víc radši se vracím do našeho 2 + l, do poměrně nerovného společenství třech holek různého věku i zájmů, a navzdory všemu nám to už druhým rokem klape v pohodě. Nejsme žádné velké kamarádky, nemůžeme být, nesedla mi ani bohémská vysokoškolačka Olina, budoucí právnička, co střídá kluky stejně rychle jako mejdany, školou prolézá zásadně až na třetí termíny a na učení se podívá teprve o zkouškovém, ani

usedlá Marcela, studentka vyšší odborné školy, která vidí smysl života ve svém Tondovi a společné budoucnosti. Nevadí, že jsem z nich nejmladší. Je to totiž o toleranci.

„Čau," pozdravím je obě najednou. „Tady to voní..." „Maso po selsku," prozradí mi Marcela tajemství skryté v remosce. „Dáš si se mnou? Mám toho dost." Olíznu se: „Když ti zbyde..."

„Jasně," ujistí mě. „Musíme do prázdnin vyjíst mrazák. A znáš mě, neumím vařit jen pro sebe."

Proti tomu vůbec nic nenamítám, Marcela je z vesnické rodiny, kde je všechno maso i zelenina domácí, navíc má pět bratrů, co by se směle mohli přihlásit na závody jedlíků a docela určitě by si tam neuřízli ostudu, štědrovečerní salát se u nich připravuje v desetilitrovém kbelíku! Marcela umí doopravdy vařit, ne jako já brambory na pět způsobů: s podmáslím, s opečenou klobásou, s volským okem, s cibulkou či rybími prsty. Jo, a pak ještě instantní polévky všech chutí a výjimečně, když mám chuť vařit, experimentální čínu.

„Tonda se s tebou bude mít jak paša," pochválím báječnou baštu, kterou mi naservíruje s houskovým knedlíkem.

„Láska prochází žaludkem," zakření se na mě potěšeně.

„Jenže z tohodle bude brzy ten tvůj Tonda jak válec," varuje ji Olina, která večeří syrovou mrkev. Jednak proto, že je vegetariánka, a jednak se ničeho nebojí tolik jako útoku kalorií na svou výstavní postavu. „A ty by ses tím taky neměla pořád cpát, spíš si zajít do tělocvičny." „Tonda říká, že ženská musí být za co chytit." „A pak ti uteče s hubenou," varuje ji Olina. „A zase se brzy vrátí, protože takhle skvěle mu jiná neuvaří," podotknu s plnou pusou pobaveně.

„Pořádný chlap potřebuje dvě teplá jídla denně," stojí Marcela na svém. „Když jsem v sobotu dělala vepřovou, Tonda řekl, že moje chlupaté knedlíky jsou lepší než od maminky."

Olina vyprskne. „Jsi blázen. Zvykat ho už za svobodna na takové vyváření. Bude z tebe klasická domácí puťka."

„Ale mne to baví,“ namítne Marcela. Koníčky mohou být různé, sice ji moc nechápu, ale aspoň ji za to neodsuzuji.

Olina je jiného mínění. „Místo aby ses věnovala sama sobě, vyrazila do společnosti, trávíš večery jak čtyřicetiletá máma od rodiny. Nebuď blbá, užívej si mládí!“

„Samotné je mi mládí k ničemu,“ soudí. „Kdybychom ho ale trávili s Tondou... Užili bychom si jako mladí manželé víc.“

„Jsi absolutně ztracený případ,“ zlomí nad ní Olina hůl. „Nemám pravdu, Nelo?“

Pokrčím rameny. Vdávat se v devatenácti je strašně brzo, s tím s Olinou souhlasím, nicméně mě napadne, že je celkem velký rozdíl v užívání, když někdo vypadá jak modelka a jiný má deset kilo nadváhy. Je fakt, že to mají v rodině. Onehdy se sem přihrnula Marcelina maminka jako velká voda a když mě a Olinu spatřila, spráskla nad námi ruce, říkala nám „chuďátka neduživá“ a zvala nás k nim na prázdniny, kde by si nás docela určité vykrmila stejně jako husy či čuníka.

Olina během lehké večeře dokončí složitý účes, zamoří celý byt včetně své maličkosti těžkou sladkou vůní drahého parfému a loučí se s námi: „Tak já letím, dámy, papa, kdyby mě někdo sháněl, tak...“

„Jsi jako tradičně u kámošky a učíš se na zkoušky,“ doplním ji pobaveně. Olina mi věnuje líbezný úsměv a mizí.

„Ta si nedá pokoj,“ prohodí Marcela, sotva otevře doširoka obě okna, aby ten radioaktivní mrak vyvětrala. Prý teď chodí s nějakým ženáčem. To bych teda nikdy nemohla. Přece musí vědět, že takový chlap si ji nikdy nevezme.“

‚Pochybuju, že Oli myslí na vdavky,“ povídám.

„Tím spíš!“ řekne Marcela opovržlivě. „Vědět, že má doma manželku a dětičky... A jen tak se s ním válet... Ty by sis mohla začít se ženatým, Nelo?“

Ačkoli jsem o téhle variantě moc nepřemýšlela, s odpovědí jsem hotova rychle: „Ne, určitě ne.“

Co k tomu Marcela dodá, nevnímám, protože zaslechnu známý zvuk a mohu se přerazit, jak moc spěchám ke svému mobilu. Nedočkavě stisknu symbol obálky, abych si přečetla právě došlou SMS zprávu. „Ahojky, segra! Žiješ vůbec? Až se ti to bude hodit, napiš, zajdeme najedno. Al.“

Moje vzrušení rázem opadne, ačkoli i tahle zpráva potěší, aspoň někdo na mě myslí. Odpovím mu v tom smyslu, že se určitě musíme domluvit na někdy brzy, ráda se s ním setkám.

Marcela je zvědavá odjakživa: „Kdo to byl? Ten fešák?“

„Ne, jen Aleš. Skorobráška Al.“ „To je ten, jak ti tehdy pomohl na té disce?“ „Přesně,“ pousměji se při vzpomínce. Na jedné z mých nepříliš častých návštěv diskotéky v Rondu mě dost nepříjemně obtěžoval jakýsi opruz posilněný jak alkoholem, tak houfem kámošů stejného ražení. Od Aleše, naprosto cizího kluka, bylo vyložené hrdinství vetřít se mezi partu ostrých hochů a vydávat se za mého bráchu s tím, že právě volal táta a máme jít oba domů, čeká na nás venku v autě... A ono to fakticky zabralo! Jinak by mě byli asi vážně odtáhli na tu chatu, jak měli v úmyslu. Aleš viděl, že potřebuji pomoc, tak mi prostě pomohl. Od té doby se občas sejdeme a pokecáme, jsme kamarádi. Za svého kluka bych ho nechtěla, coby bráchu bych ho brala hned.

Ačkoli hlídám mobil jako oko v hlavě, ten, na jehož zprávu čekám jako na smilování, se neozve. Čínský bůžek se mi vysmívá z poličky nad postelí. Byla to pro něj jen epizodka. Bohužel.

Pátek je ve Šťastném stáří naprosto stejný jako pondělí či neděle, mezi zdmi ústavu se nerozlišují jednotlivé dny v týdnu, mnozí obyvatelé ani neví, jaký je měsíc. Nemají důvod se o to starat. Tady platí jiná měřítka.

Třeba to, kdy kdo zemřel.

Tentokrát je to paní Hubáčková.

„Slyšela jsi to?“ volá na mě Lenka takřka bez dechu.

„Ne, ale nepřekvapuje mě to.“

„Prý umřela už včera... Ona to snad tušila.“

„Věděla to,“ řeknu tiše. „Loučila se s námi.“

„Nemohla přece vědět - „

Znovu si vybavím mamčin pohled, jak na mě hleděla z nosítek, když ji nakládali do sanitky, a žaludek mi sevře těžká lítost. Rychle se seberu. „Zjistila jsem ti ten basket. Ve středu je v Jiskře turnaj o pohár starosty města. Školy tam jmenovitě vypsané nebyly, ale pochybovala bych, kdyby se ho gympl z Jízdárenské neúčastnil. Takže si to nějak zařiď doma, písemky nepísemky, a vyrazíme. Oki?“

„Ve středu..?“ Lenka znatelně ožije. „Něco si vymyslím.“

„Krom toho teď v sobotu jsou přípravné tréninky,“ zamrkám.

„Fakt? To je...“ Zase pohasne. „To je k ničemu. Jedeme s našima na pitomou chajdu. Ale tak aspoň ve středu.“

„Tím lépe, ne? Nech vaše odjet a budeme mít celý víkend pro sebe. Zajdeme na trénink, do kina, uděláme si - „

„Nedovolí mi zůstat doma,“ přeruší mne.

„Copak máš chatu povinnou?“

„Bohužel,“ potvrdí.

„Blbost,“ nechce se mi uvěřit. „Promluv si s nimi i tom v klidu. Je ti sedmnáct, dokaž jim, že jsi skoro dospělá, že se na tebe mohou spolehnout, můžou ti věřit...“ „Tohle by mamka nikdy nepochopila.“ „Já nepochopím, že to ani nezkusíš,“ odseknu namíchnutě. Lenka je skvělá holka, ovšem tímhle mi dost leze na nervy.

Během dne se už k rannímu tématu nestihneme vrátit, služba v útulku dává zabrat, natož když dnes dělám ve dvojici s Kristýnou, a odpoledne jsme všechny tak zničené, že to, po čem toužíme, je klid, pohoda, sprcha a nohy na stole, rozhodně ne řešení životně důležitých problémů. Nakonec, ta stupnice „důležitosti“ je u každého jiná. Lenka na to musí přijít sama.

Obrázek, který se mi naskytne po překročení prahu bytu, je typicky páteční: skříně i všechny zásuvky v našem pokoji

pozotvírané, na Marcelině posteli velká cestovní taška v plné pohotovosti a její majitelka plachtí střídavě mezi kuchyní, pokojem a koupelnou.

„Mně to ujede, určitě mi to ujede," běduje, přihodí do báglu jarní polobotky a odběhne do koupelny. „I kdyby. Za dvě hodiny ti jede další, ne?" Přibalí do tašky použitý ručník. „Jenže Tonda mě bude čekat u vlaku ve tři..."

„Tak bys mu zavolala, že přijedeš v pět," poradím jí. „Musel by jít na zastávku dvakrát," polituje svého snoubence a radši si v jedné ostré zatáčce div neurazí bok o pootevřené dveře, jak strašně spěchá, jen aby Tonda nebyl nucen udělat o pár kroků navíc.

„Co máš naplánovaného na víkend ty?" osloví mě Olina.

Zkontroluji displej mobilu a už bez nejmenší známky zklamání odpovím: „Bohužel nic." „A nechceš jet domů..?" Je mi jasné, že mou krásnou spolubydlící nemotivuje k této otázce starost o moje duševní blaho. Zakřením se na ni: „Mám odjet?"

„No, docela bys mi tím píchla," připustí. Marcela dopne zip narvané tašky, na kterou si musela sednout, aby její objem trochu slisovala, a zahihňá se. „Na píchání máš jistě jiné lidi než Nelu..."

„Máš to říct rovnou," zaksichtím se na Olinu. „Dobře tak pojedu. Stejně už jsem tam dost dlouho nebyla, proč ne."

„Dík! Až budeš potřebovat, Neli, na oplátku!" slibuje mi.

Tak to se jen tak nestane, usoudím v duchu. K čemu by mi prázdný byt byl..? Těch víkendů, které jsem v něm strávila sama, byla spousta. Naštěstí jsem činorodá a neumím se nudit, takže jsem si tak moc opuštěná nepřipadala. Žádný jsem však podle Olinina vzoru nevyužila.

Moje balení je mnohem jednodušší, špinavé prádlo mamince nevozím, všechno si přepírám sama buď ručně. nebo nacpu do automatické pračky, kterou je tenhle byt vybavený. Do batůžku si hodím věci na převlečení, hygienické potřeby, šminky, peněženku s doklady, nezbytný mobil a nabíječku, a

už si to štráduji na tramvaj, která mě doveze na hlavní nádraží. Vlaky směrem na Třebíč a dál jezdí poměrně často, s bídou mám čas spořádat párek v rohlíku a už se prodírám davy lidí namačkaných v uličce. Hledat volné místečko v kupé je holý nesmysl, páteční vlaky jsou narvané studenty, spokojím se s celkem pohodlným stáním na obou nohách s zády opřenými o stěnu a čelím pokusům o neobratnou konverzaci dvou vylepaných vojínů, co jedou na opušťák do Náměště.

Na začátku prvního ročníku, dokud jsem bydlela na intru, jsem tímhle vlakem jezdívala týden co týden. Pak mi táta sehnal podnájem. Pro moje pohodlí... Hm. Kdyby to nebyl Kateřinin nápad, mohla bych si myslet, že jim šlo fakt o mě. Možná jsem jen zbytečně nespravedlivá a podezíravá!

Pak už mě přivítá Třebíč, mé rodné město, ke kterému mě váže spousta vzpomínek, však jsem tu žila patnáct let a vychodila jednu z místních devítiletek, a přesto se v něm cítím jako cizinec. Všechny vazby, co jsem tu za ta léta měla, se zpřetrhaly jednak mým odchodem na střední školu, jednak odstěhováním rodiny do Lhotky u Třebíče. Táta, majitel stavební firmy Fišer, postavil kvůli dětem z druhého manželství vilku na „čerstvém vzduchu“, jak si Kateřina přála, mimo městský shon a smog. Stěhovali jsme se hned o prázdninách po devítce. Ve Lhotce jsem se nestihla ani zabydlet a už jsem byla na intru, z víkendových návštěv jsem neměla šanci poznat nejbližší sousedy, natož si snad najít přátele... Se spolužáky, co jsem měla v Třebíči, jsem se nepotkávala. Je to možná paradoxní, přesto se nejvíc doma cítím v Brně.

Nádraží je v letním odpoledni našlapané lidmi, vládne tu pěkný frmol, avšak nepotkám jedinou známou tvář. Než bych se namáhala jít na autobusák a čekala na nějaký spoj do Lhotky, vyrazím na stopa, přinejhorším ten kousek ujdu pěšky. Kupodivu mi přeje štěstí, alfa romeo s dvěma mladými Italy zastaví, aniž bych mávla paží. Rukama nohama se s nimi

domluvím na cíli své cesty a oni jsou zklamaní, že je opouštím tak brzy, po sedmi minutách jízdy jim mávám na rozloučenou. Vysadit se nechám u odbočky do vsi, i když ti Taliáni by mě ochotně dovezli až před dům. Takové sousto však nemohu místním dopřát, možná by Kateřině nebylo vhod. Tahle část vesnice s novou zástavbou připomíná zbohatlickou čtvrť, jedna vila je tu krásnější než druhá. Za zdobeným plotem kolem patrového domu tvaru písmene L pobíhá dalmatin.

Pro jistotu na něho zahvízdám tátův signál. „Ahoj, Denny! Pamatuješ se na mě, kluku jeden..?“

Zbytečné obavy, psí emoce vyjadřují nefalšovanou radost z nečekaného setkání. Nebyla jsem tu... no, dobře měsíc. Vděčně ho drbu za ušima, je prima vědět, že Denny mě tu vidí rád! Sotva na to pomyslím, zastydím se. A co táta??

Stisknu tlačítko zvonku a kravské zvonce přilákají do dveří Kateřinu. Sluší jí to i v zástěře s rukama od mouky.

„To jsi ty?“ podiví se. „Nečekali jsme tě...“ „Mohla jsem zavolat předem, to je fakt,“ uvědomím si.

„No, pojď dál,“ pozve mne. „Ivan není doma, znáš ho. Místo aby se věnoval rodině, je pořád někde v luftě. Děti ho za chvíli skoro nebudou znát.“

Na tyhle nářky nereaguji. Táta byl odjakživa pracant, leč Kateřina opomíjí skutečnost, že kdyby byl celé dny s rodinou, těžko by jí i jejím dětem mohl dopřát takový luxus. Kateřina je od té doby, co si vzala tátu, na mateřské dovolené a jen tak se do práce nechystá.

Nevlastní sourozenci mě vítají obdobně, jako návštěvu, ne svou sestru. Tříletý Lukášek se mě dokonce stydí, schovává se za maminčinu sukni a nevezme si ani čokoládu, kterou se mu snažím vnutit. Kačenka po té své hrábne bez okolků a ještě se zajímá: „Co jsi mi dovezla k narozeninám?“

Pracně lovím v paměti. „Ty máš narozeniny?!“ „Měla je na konci května,“ zasměje se Kateřina, „a nejradši by je slavila celý měsíc. Hlavně by brala dárečky. Nela ti přece přivezla

čokoládu, Kačenko.“ Malé se však nezavděčíme, tváří se pěkně uraženě:

„To neplatí! Lukášovi ji dovezla taky a narozeniny nemá!“

Její hamižnost mě lehce namíchne, pokusím se ji uzemnit: „A co jsi dala ty mně, když jsem měla narozeniny?“

Pro odpověď nejde daleko: „Jenže já nemám peníze!“

„No vidíš, já taky ne,“ usměji se na ni smířlivě.

Kačenka je bojovnice, nic mi nenechá zadarmo. Ve tváři zrudne rozčilením, když na mě křičí: „Ale ty máš peníze, nelži! Tatínek ti jich posílá spoustu. Že jo, mami?“

V tu ránu mám stejnou barvu jak šestiletá Kačenka. Vyhnu se Kateřinině pohledu, je jasné, že tohle nemá malá ze své vlastní hlavy.

„Kačko, nebuď prostořeká,“ konejší rychle dceru. „Radši ukaž Nele aktovku, kterou jsi k narozeninám dostala...“

Připadám si děsně trapně, takže si nedokážu vzít ani jednu z obložených housek, které Kateřina připraví k večeři. Ještě by jim ubylo... Mám zlost sama na sebe, že to nedokážu přenést přes srdce s nadhledem, místo toho si ulevím na Kačence, která se přede mnou naparuje s novou brašnou.

„Pěkná, že?“ snaží se Kateřina udržovat nenáročnou konverzaci. „Nela by měla jistě ráda také takovou...“

„Tak to ani náhodou,“ odfrknu si. „Nic, na čem jsou Pokémoni, bych si na sebe nikdy nevzala.“

Vím, že je to ode mě dětinské, přesto cítím jakési zadostiučinění, když vidím, jak Kačence konečně sklapne.

Po večeři však spadne čelist mně. Hodně nízko. Hodlám se totiž odebrat do svého pokojíčku v patře, nicméně když do něj vstoupím, na první pohled je mi jasné, že pokud to je něčí pokoj, tak rozhodně ne můj. Nevěřícně se dívám na poličky, kde jsou místo mých knížek a věci vystavené hračky. Válenda s připevněnou ohrádkou, aby z ní malý nocležník nespadl, dává jasně tušit, kdo mě v mé postýlce vystřídal.

Kateřina asi vytušila, kam jdu, protože se vzápětí objeví za mými zády. „Ivan měl strach, že ti bude vadit, že sem přestěhujeme Lukáška. Já jsem mu ale říkala, že jsi rozumná holka, která pochopí, že je škoda nechávat takový pěkný pokojík prázdný. Jezdíš sem tak málo a Lukáš potřebuje vlastní pokoj, nemůže do nekonečna spát v Kačenčině, musíme v něm rozvíjet samostatnost. Nezlobíš se, že?“

Ztěžka dveře zavřu. „To je v pořádku.“ „Ivan tě vůbec nezná,“ zasměje se švitořivě a já mám chuť kopnout ji do zadku. Když ten tříletý špunt potřebuje vlastní pokoj, tak ho prostě musí mít, s tím nic nenadělám!

„A kde budu spát já?“ Kateřinu nezaskočím, je vidět, že má všechno předem dobře vymyšlené: „Těch pár dní, co tu trávíš, se vždycky vyspíš v obýváku na gauči, to není problém. Je pohodlný dost.“ „Hm, to je,“ souhlasím s ní. „Měla jsem tu nějaké věci -“

„Ty jsou v té velké skříni v garáži.“

„Aha. Fajn.“ Víc k tomu nemám co říct, ostatně, Kateřina považuje celou věc za zdárně vyřízenou. Napadne mě, že až sem přijedu na letní prázdniny, budu se chodit převlékat do garáže... Nebo si tam mohu dát spartakiádní lehátko a bydlet rovnou tam! I když jsem se v téhle krásné vilce nikdy necítila jako doma, teď už mám pocit, že sem nepatřím vůbec. Ztrátou pokoje ztrácím veškeré soukromí, s nevybaleným batohem trávím večer v obýváku a civím na televizi, aniž bych vlastně věděla, co dávají.

V půl deváté dorazí táta. Sleduji ho v odrazu výplně dveří, jak unaveně líbá manželku a poslouchá výtky, že ji zase nechal celý den samotnou. Připadá mi jakoby shrbený, sešlý, udřený. Vypadá na víc než na svých čtyřicet, ačkoli vydělává se svou firmou slušné peníze, rozhodně nepatří mezi podnikatele, kteří chodí v kvádru, jsou ověnčeni zlatými řetězy a jsou členy golfového klubu na Karlštejně. Tátovy prachy i

úspěchy jsou těžce vydřené a myslím si, že ani za to, co pro to obětuje, nestojí. Život se mu scvrkl na práci.

„Máme návštěvu," upozorní ho Kateřina a tátu teprve nyní napadne mrknout se do obýváku. Jeho tvář se mávnutím kouzelného proutku rozjasní.

„Nelinko!" Rdousí mě ve svém objetí nemotorného medvěda. Zastydím se, že jsem o něm pochybovala. Má mě rád, pořád, jenom jsme oba už každý na jiném břehu. „Proč jsi nezavolala, že přijedeš? Dojel bych pro tebe na nádraží!"

„A kdypak?" ironizuje Kateřina. „Mě jsi ke kadeřnici odmítl odvézt a věděl jsi, že jsem na dnešek objednaná!"

„Miláčku, máš přece svoje auto, můžeš si sama - „ „Víš dobře, že s oběma dětma jezdit nemohu," odsekne mu.

„Sedí v sedačkách, nevím, proč by to nešlo..."

„Musím se na ně otáčet a - „

„To je jedno, já jsem se sem dostala v pohodě," skočím do hovoru, který se nápadně začíná podobat manželské hádce. Nechci být její prapříčinou, táta to nemá lehké ani tak!

Tentokrát katastrofu zažehnám, chytí mě kolem ramen, přisedne si vedle a libuje si, jak rád mě zase vidí.

„Nela to ke kadeřnici stihla," nadhodí Kateřina, která patrně nemůže strávit tátovo opomnění.

„Ukaž?" Taťka si mě prohlíží ze všech stran. „A já si říkal, co je na tobě jiného... Jsi celá Radka, Nelinko, když jsi takhle na blond... Moc ti to sluší. Co kluci, berou?"

„Muselo to být dost drahé, že?" zajímá se Kateřina. Takhle hodně zesvětlit vlasy melírem něco stojí..."

Její otázku záměrně přeslechnu. „Kluci..? Nic moc."

„Tomu nevěřím," laškuje se mnou. „O takovou kočku se musí všichni prát. A jestli ne..."

„Tak?" zajímám se.

„Tak jsou to pitomci a nemají vkus," doplní.

Asi jsou. Bohužel. Všichni.

Víkend se vleče jak nastavovaná kaše. Táta ho stráví pracovně, když se vyspím, už doma není. Pomáhám Kateřině s vařením, po obědě nacpu nádobí do myčky a radši vezmu děti a Dennyho na dlouhou procházku, jen abych nějak zabila čas. Sobotní večer v kruhu rodinném, tedy lépe řečeno s rodinou, do které jaksi nepatřím, také stojí za to. Naštěstí už je táta doma, leč pocit, že mu svou přítomností u Kateřiny ubližuji, vypadá, jako by na mě snad žárlila, mi brání dát mu najevo své city. Co si tady počnu celé prázdniny, to tedy nevím! Při představě dvou měsíců na pohodlném gauči v obýváku, kde večer musím čekat, až Kateřinu přestane bavit televize, a ráno zase honem ustlat, abych nedělala bordel, mi naskakují pupínky.

Nedělní dopoledne strávím v garáži, přehrabuji se ve zbytcích svých věcí, stejně už jsem většinu odtahala do Brna, ovšem kam všechno dám, až přijedu, to fakt nevím! Nejvíc času mi zabere prohlídka starého alba, schválně vyhledám mamčiny fotky z doby, kdy ji táta poznal a zamiloval se do ní. Tahle je asi nejpřesnější... Fotografii, z níž se na mě usmívá nápadně hezká dívka, podle data připsaného tužkou zezadu si spočítám, že sedmnáctiletá, oddělím od ostatních, abych ji přilepila do rohu zrcadla a porovnala se svým obrazem. Táta má vidění! Anebo je galantní, pousměji se v duchu. Maminka byla skutečně krásná, přirozená blondýnka. Barvou i střihem vlasů se jí po poslední návštěvě u kadeřnice skutečně podobám, ale to je tak všechno, navíc v mém případě umělé. No, vlastně ještě jsem po ní zdědila oči. Možná i tvar nosu... a plné rty... Hm, těch rysů máme společných dost, bohužel to však nic nemění na tom, že mamka byla krásná a já jsem jen takový její slabší odvar. Fotku už do alba nevrátím, schovám ji do svých dokladů.

Po obědě se loučím, spěchám na první autobus, co mě doveze do Třebíče. Táta je z toho smutný.

„Koukej hned v pátek přijet," nařizuje mi dobrosrdečně.

Zachytím Kateřinin zpytavý pohled.

„No, tak brzy to nebude,“ odpovím vyhýbavě.

„Prosím tě,“ otočí se Kateřina na tátu. „Co myslíš, že je na nás zvědavá? Mladá holka má jinou zábavu než jezdit za tátou na vesnici, nebuď blázen.“

„Do prázdnin ještě přijedu,“ zchladím její nadšení, políbím tátu na tvář, podrbu Dennyho na hlavě a se zamáváním a s velkou úlevou za sebou zaklapnu branku.

3. Kapitola

S těmi písemkami nás paní Vostřelová nestrašila pro nic za nic, první píšeme hned v pondělí. Podle spolužaček je pěkně těžká, já ji vypracuji bez větších potíží, psychologie je můj oblíbený předmět. Stačilo mi mrknout se na ni v neděli večer a bylo to. Sociologie, která nás čeká hned ve středu, už taková procházka růžovým sadem nebude, měla bych se na ni učit, stejně jako na čtvrteční angličtinu a páteční ekonomiku. Pro klid svědomí se hodlám podívat i na literaturu, co píšeme zítra, nicméně v tom rachotu v bytě, kde jsou obě spolubydlící doma a ačkoli se obě tváří, že se také učí, spíš si vzájemně sdělují dojmy z víkendu, se toho moc naučit nedá. Předměty, které mě baví, mi sice jdou, ale přece jen si nepamatuji všechno.

„Lumírovci byla skupina básníků sdružených kolem časopisu Lumír," drmolím polohlasně. „Mobil! Olino!

Kde jsem skončila... Jo. Z nejvýznamnějších představitelů jmenujme... Proboha, zvedne už někdo ten mobil?!"

Nastane všeobecné shánění, nadzvedání polštářů a podobně, a ačkoli Olina svůj siemens záhy objeví, hudbu neumlčí. „Liquido je, bobečku, tvoje melodie."

Jsem z toho učení tak zblblá, že mi nedošla taková základní věc! Olina má přece nastavenou úplně jinou hudbu, Marcela pak docela obyčejné pípání, já jsem si sama nakomponovala skladbu skupiny Liquido.

„No to je doba," ozve se Alešův nespokojený hlas. „Ségra, nešla bys najedno?"

Rukou prolistuji stránky, které mi ještě zbývají. Je jich požehnaně, ach jo. Alešovo pozvání na pivo ve volném překladu znamená, že má nějaký světobol a potřebuje se o něj podělit. Nemohu ho odmítnout, a tak už za půl hodiny sedím naproti němu v předzahrádce hlučného lokálu Na bojišti. Podle

modřiny pod jeho levým okem poznám, že jde do tuhého. Aleš objedná pro sebe i pro mne pomerančový džus a svěří se mi:

„Včera zas byl u nás těžkej kravál. Fotr měl nakoupeno, tak házel ramena. Zmlátil matku a jak ji ségra bránila, dostala taky. Přišel jsem domů zrovna v nejlepším."

„Má se s ním rozvést," usoudím, protože tyhle scény jsou u nich dost časté. Přitom Alešově sestře je teprve dvanáct!

„Říkám jí to taky. Než takovej fotr, radši žádnej. Mně teda chybět nebude, stejně jsem pro něj jen kondomovej omyl, vždycky mi to vpálí do ksichtu. Kdyby mu nepraskla guma, nemusel si prej tu krávu, jako matku, brát."

Chápu, že ho tohle musí hodně mrzet. Alešova otce znám jen z vyprávění, je mi odporný i na dálku. Svádět svoje neúspěchy a zpackaný život těžkého alkoholika na syna!

„Dlabej na to, brácho," snažím se ho povzbudit. „Ať říká, co chce. Je ti skoro osmnáct, doděláš školu, vypadneš z domu a budeš žít sám za sebe. To není tak špatná vyhlídka, ne?"

„Teoreticky ne," připustí zamyšleně.

Zachytím odstín pochybností. „A prakticky?"

Uhne pohledem. Nervózně si pohrává se sklenicí, ve které cinkají zbytky ledu. „Co když jsem po něm?"

Dovtípím se, proč si dnes objednal pouze džus! „Myslíš geny..? Samozřejmě jsi nějaké zdědit mohl, ale když to víš, tak se podle toho můžeš chovat a vyvarovat se tomu, ne?"

Podívá se na mě s nadějí. „Myslíš..?"

„Jasně," ujistím ho přesvědčeně. „A co milostný život? Máš nějaký nový objev?"

Aleš pookřeje. „No jo, člověče. Balím holky přes internet o sto šest. V sobotu jsem se sešel s Petrou, jel jsem za ní do Vyškova, vypadá dost dobře a asi o mne stojí..."

„Gratuluji," uchichtnu se.

„A to teď o víkendu mám rande s jednou krásnou Brňačkou, poslala mi fotku. Z fleku by mohla dělat modelku.

Jsem na ni zvědavej, je to taková drsná holka, žádná princezna, aspoň podle toho, co o sobě říká.“

Přeji mu ty úspěchy. „Paráda.“

„Co ty, Neli?“

Pokrčím rameny. „Já mám smůlu, jako obyčejně. Ti, kteří by mě brali, se mi nelíbí, a naopak, když mě někdo fakt zaujme... Tak zase pro změnu kašle on na mě.“

„To se zlomí. A když bude nejhůř, tak to dáme dohromady spolu,“ utěšuje mne. Naše role se rychle obrátily, ale já na tom nejsem tak špatně, aby mě musel chlácholit. Změním téma a ještě hodinu si povídáme o všem možném.

Z literatury sice dostanu za dvě, i když bych normálně měla na víc, nestihla jsem si zopakovat všechno, ale nemám to Alešovi za zlé. Dvojka je super známka a pocit, že jsem bráškovi pomohla, těší víc, než by potěšila vydřená jednička!

Po středečním dvojím ústním zkoušení a celohodinové písemné práci ze sociologie se cítím jak vyždímaný citron, nicméně ani v nejmenším mě nenapadne zrušit návštěvu sportovního domu Jiskra, ačkoli je basket to poslední, co by mě zajímalo. Slib je slib a moje slovo platí.

Máme dost naspěch, ani se po škole nezastavuji v bytě, rovnou jedu s Lenkou. Ještě před dveřmi mi dává poslední instrukce: „Vymluvila jsem se, že se půjdeme učit angličtinu ke Kristýně, ne aby ses prořekla!“ „Ty jsi případ,“ uchichtnu se. Před paní Vostřelovou se ovšem snažím vypadat důstojně, hihňání si odpustím. Ačkoli se kamarádka doma stavuje pouze na otočku, musí se ohlásit, přestože maminka o doučování věděla předem, stihne mi v krátké době Lenčině nepřítomnosti položit pár nepříjemných otázek: proč se učíme zrovna s Kristýnou, co měla z angličtiny, co z ní vychází mně, jaká známka hrozí Lence, a poslední je obzvlášť rafinovaná, totiž proč se neučíme všechny tří u Vostřelů..?

Žádná kloudná odpověď mě nenapadne, a jelikož se už Lenka objeví na schodišti, zaimprovizuji s notnou dávkou

sarkazmu: „Protože má Kristýna rodiče, co ji nechtějí nikam pouštět.“

Tón paní Vostřelové zní podezíravě, asi si není jistá, zda si z ní neutahuji, nicméně zachová formu: „Však to je v pořádku, rodiče mají mít svoje děti pevně pod kontrolou.“

„Jak se to vezme,“ pokrčím rameny.

„My už musíme, mami,“ prosmýkne se Lenka a dělá na mě očí, abych se, proboha, nepouštěla do žádných debat.

„Na shledanou,“ zašvitořím líbezně a cítím na svých zádech Lenčiny dlaně. Doslova mě ze dveří vytlačí.

„Zavařilas mi na průšvih,“ mračí se na mne na ulici.

„Spíš jsem ti připravila půdu k rozhovoru.“

Lenka to tak nebere, bohužel, zlobí se na mě po celou cestu ke sportovnímu domu Jiskra, ovšem jakmile vstoupíme dovnitř, všechno z ní rázem spadne.

„Tamhle je!“ Tahá mě za ruku jak malé dítě, které zahlédne oblíbenou hračku. „Zrovna hraje! Ten je boží...“

Nevím, jestli slovo boží je přesné, podle mě má dost skobu a vlasy vyšmidlané do zbytečně krátkého ježka, nicméně nikde není řečeno, že můj vkus je nejlepší.

„Kdybych aspoň věděla, jak se jmenuje,“ říká toužebně.

„Co mi dáš za to, když ti to zjistím?“

Lenka má oči navrch hlavy. „Ty bys to dokázala?! Jak?“

„Výrobní tajemství. Telepatie a tak,“ napínám ji.

„Budeš to mít u mě, Neli, na věky věků,“ slibuje mi.

Pobaveně ji zavedu do vestibulu, kde visí vedle časového harmonogramu i soupisky hráčů jednotlivých týmů.

Lenka se klepne do čela. „Jsem blbá, že mě to nenapadlo!“

„Zamilovaná,“ opravím ji pobaveně. „Zní to shovívavěji, ale význam to má stejný. Zamilovaná osoba nepřemýšlí, víš?“

Kamarádka už hledá v seznamech, aby zjistila, že člověk z Jízdárenské se sedmičkou na dresu se jmenuje Oleg Bachtík.

‚Pcha,“ vyprsknu. „Uhozený.“ „Náhodou! Pěkné jméno. Nevšední,“ libuje si.

„Oleg...“

„Je mi jasný, že by ti to nevzalo chuť se s ním seznámit, i kdyby se jmenoval Leopold Kravinec. Jdeme do tělocvičny, ať se podíváme, jak ten tvůj nevšední zázrak hraje.“

Nevím, proč se k milému Olegovi stavím rovnou skepticky, nicméně musím uznat, že hrát basketbal fakt umí. Propletu se mezi davy diváků, většinou asi spolužáků zúčastněných škol, Lenku za sebou táhnu za ruku, jinak by se neodvážila, a drze si přisednu na první lavičku, kde na první pohled není žádné volné místo. Je to v ochotě, stačí, aby se pánové trošku smrskli, což posléze udělají, když je o to požádám, a vejde se k nám i Lenka. Basket mě nijak nebere, podle mého by se na svůj idol mohla vynadívat během jednoho zápasu. Lenka má jiný názor, o přestávce mi vzrušeně sděluje, že stačí počkat hodinu a opět se budeme moci na sladkého Olega dívat.

„Všimla sis té vymakané práce nohou? Jsou mu vidět všechny svaly, krásně se napínají... Má pěkné nohy...“

„Dost chlupaté,“ uchichtnu se.

„To je, náhodou, mužné!“ opraví mě.

„Pojď, jdeme k bufetu,“ napadne mě. „Určitě se půjde občerstvit, třeba se k němu dostaneme a seznámíš se s ním.“

„To ne!“ hrozí se, ale já ji do vestibulu prostě dovleču. Můj odhad se ukáže správný, všichni vyžíznění basketťáci okupují pult i stolečky kolem, baví se v houfech mezi sebou nebo s děvčaty, všude je plno hluku a veselí, tím spíš, že borci z Jízdárenské jsou velkými favority turnaje a předešlý zápas vyhráli. Olega spatříme s ještě jedním klukem opřeného o pult, kde zapíjí chlebíček Coca Colou.

„Pojď, jdeme k němu,“ pobízím Lenku.

„Ne, neblázni! To bude vypadat blbě...“ děsí se předem.

Koupím dvě limonády a přistoupím k nim. „Ahoj. Můžeme si to tu odložit?“

„Pokud nemáte strach, že vám to vypijeme,“ varuje nás Olegův kámoš, kdežto Oleg ani oči od jídla nezvedne.

„To těžko,“ vtipkuji. „Čeká vás zápas a nemůžete při něm courat na záchod...“

Kámoš je o poznání přátelštější, nejen že mi na úkor sebe poskytne víc životního prostoru, ale ještě se začne bavit. Oleg se cpe chlebíčkem, až se mu dělají boule za ušima. Přitáhnu rozpačitě postávající Lenku blíž. „Pojď k nám, kluci ti uhnou, neboj. Však jsou galantní... sportovci. Tohle je Lenka, velká fanynka basketu. Zvlášť Jízdárenské.“

Kámoška mě za mou snahu nakopne do kotníku. Ten, co se nám představí jako Petr, začne vyzvídat, proč fandíme právě jejich škole, kdežto Olega nic takového nenapadne, dorazí první chlebíček a s pusou umatlanou od majonézy se pustí do druhého. Než se s ním vypořádá, zavolá si je k sobě trenér a příležitost, byla-li nějaká, je v tahu.

„Moc se nechytal,“ zhodnotím lapidárně Olegovo buranství.

„To nevadí,“ soudí Lenka zasněně. „Stejné bych se nim nedokázala o ničem bavit. Je lepší, že je také nesmělý...“

Je rozdíl mezi nesmělým a blbým, napadne mě, avšak nekazím jí náladu. V době, kterou bych mnohem radši věnovala přípravě na písemku z angličtiny, přetrpím dobu, než se mistři z Jízdárenské opět dostanou na plac. Lence se ještě domů nechce a samotná by tu nezůstala, musím se obětovat. Na finálový zápas se přišlo podívat mnohem víc lidí, tentokrát se na lavičky skutečně nevejdeme, Lenka, rozehřátá faktem, že byla obdivovanému objektu tak blízko, kdy mu viděla až do pusy, se prodere těsně k okraji hřiště a dokonce svého miláčka nesměle povzbuzuje. „Hraje jako bůh...“

Uchichtnu se. Láska je fakt slepá! Bůh se v té chvíli dostane k míči, obratně prodribluje mezi soupeři, rozpřáhne se,

aby nahrál spoluhráči, Lenka rozčileně vleze takřka na hřiště a hlasitě vykřikne: „Olegu!“ Toho tím vyhodí z konceptu natolik, že prudkou přihrávku koupí místo Petra Lenka!! A to přímo do obličeje.

Vše se semele snad během vteřiny. V té další se ubohá kamarádka chytí za nos a její prsty se zbarví doruda. Vzápětí se ozve rána, jak sebou tvrdě praští na parkety.

Pak nastane zmatek. Na okamžik se mi zastaví dech, nicméně rychle se vzpamatuji a vrhnu se k ní na kolena. Na pomoc přispěje i spousta dalších, zápas je samozřejmě přerušený, přibíhá lékař, kolem nás se utvoří neprodyšné klubko zvědavců, hráčů i diváků.

„Nemůžu za to!“ vykřikuje Oleg. „Ta nána vlezla na hřiště!“

Nenávistně se na něho podívám. „Proč myslíš, že fandila zrovna tobě, ty debile?!“

Poněkud ho tím zmatu, nechápavě na mě zírá. ale já si ho nevšímám. Lenka mi chce něco říct, ovšem nemá šanci, naloží ji na nosítka a vzápětí se za ní zabouchnou dveře sanitky.

No, tak tohle mi ještě scházelo... Kamarádky je mi šíleně líto a ještě ke všemu mě čeká velmi nepříjemná povinnost. Cesta do Štítného ulice mi trvá třikrát déle než by měla, dokonce bojuji s pokušením se otočit a zmizet, pokud si Lenku v nemocnici nechají, dají Vostřelům vědět sami... Pak vzdychnu a zazvoním na zvonek. Cítím se to Lence dlužná.

„Konečně,“ přivítá mě paní Vostřelová. „Tolik hodin a -“ Všimne si, že na zápraží stojím sama. „Kde je Lenka?“

„To je právě to... Lenka měla nehodu. Dostala míčem do nosu a je v nemocnici,“ vychrlím jedním dechem.

„Jakým míčem? Co to plácáš?!“ zeptá se nechápavě. Pak jí v očích blikne poznání: „Vy jste nebyly u Kristýny?“

„Šly jsme do Jiskry na Pohár starosty města v basketu.“

Rysy paní Vostřelové ztuhnou. „Chceš říct, že mi moje dcera lhala do tváře?“

„Kdyby řekla pravdu, tak by nikam nesměla," namítnu.

„A bylo by to snad špatně?!" vybuchne. „Aspoň by se jí nic nestalo! Kdo ví, jak bude vypadat, jestli je zmrzačená! Ale to je kvůli tobě, kdybys ji pořád někam netahala, mohla být v pořádku! Je to tvoje vina!"

Nepřu se s ní, svou povinnost jsem splnila, koukám být co nejrychleji z dosahu.

Náladu mám vyloženě pod psa. Sice si nemyslím, že si mohu připsat Lenčino zranění na své konto, nicméně kdybych nezjistila, kde ten blbeček hraje, nemusela by teď trpět v nemocnici, protože sama by v téhle věci nic nepodnikla.

Kamarádka se druhý den do školy nedostaví. Bohužel nemá mobil, abych jí mohla zavolat, avšak o novinky ochuzená nezůstanu, dozvím se je přímo od naší třídní, jež je má od paní profesorky Vostřelové z první ruky. Jedna zpráva je skvělá -- nos zlomený nemá, jen pohmožděný. Druhá je horší - pádem na parkety si přivodila lehký otřes mozku, tudíž si ji v nemocnici na pár dní nechají.

Přesto se mi uleví. Hlavně že jí nezůstanou žádné následky! Nemohla jsem se kvůli tomu večer ani pořádně učit tu angličtinu, však jsem taky písemku lehce dokopala, nicméně hned se dívám na svět veseleji. Známky nejsou tím nejdůležitějším, jak mi potvrdí i Olina, běsnící vzteky, že dostala vyhazov ze zápočtové písemky rodinného práva.

„Že bys neměla buňky pro rodinu?" baví se Marcela. „Je to tím, že zkouší baba," odsekne Olina. „To je pech."

„Proč ses teda nezapsala u profesora?" „Jasně že jsem chtěla," ujistí mě. „Jenže jsem to nestihla a pan docent už měl obsazeno. Sakra, co si počnu?!"

„Kdy máš další termín?" „Mohla bych jít hned zítra."

„Tak paráda, ne? Vlítni na to a v pátek máš zápočet." „Jenže já mám dneska rande. Hoooodně důležité." „To je fakt pech," usoudím pobaveně. O Marcele a jejímu vztahu ke známkám škoda mluvit!

„Jak jsi zvládla ty písemky?“ zeptám se jí s účastí.

„Z ekonomiky i účetnictví za dvě,“ prohodí bez většího zájmu, aniž by přestala hrabošit ve skříňce v koupelně.

„To je skvělé, ne? Blahopřeju!“

„Jo, docela fajn.“

„Co hledáš? Jestli ti došly vložky, půjčím ti,“ nabídnu.

„Ne, ty nepotřebuju... A možná dlouho potřebovat nebudu! Už tři dny mi meškají... Hledám aspirin, trochu mě bolí hlava... Jo, tady je. No jo ale,“ zamyslí se. „To bych si asi brát neměla, že?“

„Na bolení hlavy je dobrý, klidně si ho vezmi.“ „Ale co když nějak uškodí... Ne mně... Ale jestli jsem v tom, tak bych žádné léky užívat neměla. To radši vydržím.“

„Prosím tě,“ uchichtne se Olina. „Máš zpoždění každý měsíc a děláš z toho vědu.“

„Jenže jindy se to zdrželo jeden den, maximálně dva. Tentokrát už nemám menses tři dny!“ ujistí nás vítězoslavně.

Normální holka by se téhle situace dost děsila, zvlášť když je teprve ve druhém ročníku vyšší odborné školy. Marcela ne, ta si měsíc co měsíc přeje, aby menstruace nepřišla vůbec, mohla by nechat školy, která jí jde bez problémů, a stála by v bílém závoji po boku milovaného Tondy. Šílenec. Pokrčím rameny, dohadovat se s ní znamená ztrátu času a já ho nemám tolik. Sotva se vysprchuji, jsem po náročném dni ve škole zpocená, vyrazím na zastávku MHD, nasednu na správný autobus 11 a nechám se dovézt před nemocnici. Nevím sice, kam přesně Lenku odvezli, najít ji však není problém, trochu se tu vyznám, míváme praxi nejen v domově důchodců, ale i v mateřských školách, ústavech a nemocnicích. Předpokládám, že s otřesem mozku se dostala na chirurgii, vyjedu výtahem do druhého patra. Správnost mé úvahy potvrdí mladá sestřička, které se zeptám na Lenku Vostřelovou a ona mě pošle k pokoji číslo 18. Rozrazím zeširoka dveře a hodlám pořádně zahalekat na přivítanou, avšak letmý pohled do nitra pokoje mi vezme

vítr z plachet. Nejen že nevydám ani hlásku, ale ještě zavčas, než si mě někdo všimne, uskočím ze zorného úhlu třech spolupacientek, jejich návštěv, Lenky - a hlavně Lenčiných rodičů! Nemám tu sílu se tu s nimi potkat. Hodinu nerozhodně pochoduji po chodbě, samozřejmě v bezpečné vzdálenosti, doufám, že se tu třeba nezdrží až do konce návštěv, nicméně oni tu výdrž mají. Pět minut před čtvrtou to zabalím, aniž by mě kamarádka viděla, natož jsem s ní mohla mluvit!

Aspoň jsem ji zahlédla. Nos měla schovaný pod náplastí, ale celkově vypadala dobře. Tenhle fakt mi dovolí vyrazit na country večer do Rodea, kam celkem pravidelně docházím dvakrát do měsíce. Klasické country se mi líbí odjakživa a v Rodeu nás na ty fajn písničky učí tancovat country tance, takže to je hned dvojí požitek najednou.

V tramvaji zahlédnu Andreu. Dám si tu práci, abych se prodrala až k ní. Nejsme žádné velká kámošky, známe se jen z Rodea, Andrea chodí tuším na zdrávku, přesto by mi bylo hloupé za ní nejít. „Ahoj. Tys minule nebyla, že?“

„Měla jsem chřipku.“

„Ty v létě jsou horší než podzimní,“ polituji ji.

Pousměje se. „Tak nějak.“

Tenhle typ jednostranné konverzace mi nesedí, honem vymýšlím jiné téma. „A co Martin?“

„Jo, super.“

„Pořád spolu chodíte? To je skvělé.“

Andrea zostražití: „Proč se ptáš?“

„Jen tak,“ pokrčím rameny. „Protože vám fandím.“

Ty dva jsem totiž seznámila já, a to v únoru na country plese, kam se Martin přišel podívat. Andrea se mi tehdy svěřila, že se jí ten vysoký brýlatý blonďák líbí, avšak k ničemu se neměla a on také ne. Nedalo mi žádnou námahu se s ním seznámit, stačilo ho požádat při dámské volence o tanec, trochu se s ním bavit, představit ho Andree a pak se zdejchnout. A byla z toho láska jako trám. Těší mě, že trvá

dodnes! Andreu s ním sice spojuje záliba v country, ovšem rozděluje poměrně velká dálka, Martin je z Prahy, byl tu pouze na služební cestě a na ples se přišel podívat ze zvědavosti, než že by podobné akce vymetal týden co týden. Je fakt, že sem služebně jezdívá dost často, mohou se s Andreou scházet o sto šest, sama jsem ho několikrát potkala a zašla s ním na kafčo.

„No... Klape nám to. V sobotu přijede na letní ples.“ „To už je tuhle sobotu?“ uvědomím si, když vystupujeme z tramvaje kousek od kulturního střediska Rodeo. „Půjdeš taky?“

„Uvidím, podle toho, jestli se s někým domluvím.“ Nakonec se domluvím s celou partou, co tam spolu kamarádíme, a jsem na sto procent přesvědčená, že letní country ples bude příjemně zužitkovaným sobotním večerem.

4. Kapitola

Páteční vyučování je nejkratší, hodlám doma pouze odhodit tašku a vyrazit za Lenkou ještě dřív, než návštěvy začnou.

V bytě zastihnu pouze Marcelu, balí se tím svým chaotickým způsobem, tentokrát si u toho prozpěvuje, z čehož soudím, že menstruace stále meška. Přečešu si vlasy a chci vyrazit, když za mým pasem zazvoní mobil. Rychle ho vytáhnu z koženého pouzdra připevněného k poutku džínsů, a protože na displeji svítí naprosto neznámé číslo, ohlásím se neutrálně: „Nela."

„Čauky, tady Tomáš."

„Tomáš?!" vydechnu překvapeně.

„No jo, v celé své kráse," baví se. „Nešla bys někam?"

„Kdy?

„Teď," upřesní a šokuje mě dovětkem: „Čekám před domem."

Přiskočím i s mobilem k oknu. V zákazu stání zahlédnu zelenou toyotu, její řidič se opírá o kapotu a jelikož mne spatří špiclovat za záclonou, mohutně na mě zamává.

Mé plány dostávají okamžitě červenou, nový program je bezkonkurenčně prioritní! „Tak... malý moment. Hned přijdu."

„Tím malý myslíš fakt malý?" vyzvídá pobaveně. Konečně chytím dech. „Jistě... Během hodinky tam jsem."

„Neee .." Jeho kvílení neslyším celé, nekompromisně zavěsím. Samozřejmě si dělám legraci, nicméně pokud předpokládal, že si pouze obuju boty, kapánek se spletl. Běhám po bytě rychleji než Marcela, která se mi kvůli tomu posmívá, bleskově vlítnu do sprchy, lituji, že si nemohu umýt vlasy, to by bylo opravdu moc, tak se aspoň nalíčím a obleču si krátké černé minišaty na tenká bílá ramínka. Kam s mobilem a peněženkou, vyřeším miniaturním batůžkem z černé lakované

kůže, do kterého se vejdou pouze tyhle dvě věčičky. Vlasy si pročešu kulatým kartáčem, lehce se navoním a s mírně sevřeným žaludkem vykročím.

Kupodivu nevypadá otráveně, přestože mi to celé zabralo pětadvacet minut. Vystoupí z vozu, kterým duní nahrávky Daniela Landy, aby si mě změřil od hlavy až k patě, se zalíbením hvízdl, lípl mi pusu na tvář a strčil mě do auta.

„Máš štěstí," upozorní mě se smíchem. „Ještě tak pět minut a odjel bych."

„Nevydržel bys čekat víc než půl hodiny?"

„Možná vydržel," usoudí. „Kvůli tobě určitě, ale mrkni."

Zákaz stání porušilo několik řidičů, které dva zaměstnanci policie trestají tak, že postupně nasazují na kola vozů botičky. Za dvě auta by byli u Tomášova!

„Já vím, že mám štěstí," usměju se.

„Kam si vyrazíme?" zeptá se mne. Znovu si přeměří moje šaty, oči mu zůstanou viset na oblinách ňader, zvýrazněnými elastickou látkou. „Myslel jsem, že někam ven, do přírody, ale ty ses na to vyfikla... Moc ti to sluší, Nelo. Líbí se mi pěkně oblékané holky."

„Díky," hlesnu uzarděle. „Ven vyrazit můžeme i tak, ne?"

„Taky fakt," souhlasí, zařadí se do pruhu vedoucím k dálnici, a dodá: „I když na horskou túru to asi nebude."

Chytím se tématu: „Chodíš rád po horách?"

„To spíš brácha," zasměje se. „Jsem toho názoru, že se nic nemá přehánět. Jeden čundr ročně mi stačí, léčím se z něj ještě měsíc. Bývá to dost náročný po všech stránkách. Ty jsi přírodní typ, tak jsem si chtěl u tebe tou vycházkou šplhnout. Já jsem spíš do města."

Tomu se musím zasmát, ačkoli je pravda, že mě odhadl dobře. Z Tomáše společenská povaha přímo čiší, v nejmenším nemusím vymýšlet žádná témata a prvotní rozpaky spadnou dřív, než vyjedeme z města. Tím, že stále mluví, vtipkuje a

baví mě, mi pomáhá zbavit se trémy. Už po deseti minutách mám pocit, že se známe hrozně dlouho.

Projede slalom městskými křižovatkami a na posledním kruhovém objezdu u nemocnice si vybere třetí výjezd.

„Ukážu ti, kde jsme s bráchou coby puberťáci pařili," slíbí mi. Podle směru jízdy poznám, že míří do Modrého údolí, jak se říká romantické krajině podél řeky. Párkrát jsem tu byla na kole, na to, že je to celkem blízko města, je tu fakt pěkně. Nezastaví u Modrého mlýna, kde končí asfaltová silnice, ale jede ještě kousek dál po lesní cestě. S maličkostmi, jako je zákaz vjezdu, si zřejmě hlavu neláme. Teprve když si o vystouplý kořen málem urve poznávací značku, usoudí, že dál půjdeme pěšky.

„Je tu hrozně hezky." S chutí se nadechnu vůně lesa. Údolíčkem posetým vápencovitými útvary všech tvarů se klikatí řeka, tady ještě krásně čistá a divoká, na kopci nad ní se v korunách smrků a borovic skoro ztrácí ruiny středověkého hradu, zpustošeného už před dávnými staletími natolik, že se památkářům nevyplatí ho spravovat.

„Chodili jste pařit na zříceninu?"

„Ne, mívali jsme základnu v seníku dole u řeky. Jedno léto tam zůstala lesácká maringotka, kámoš sehnal klíče od strýce... To nemělo chybu," zasměje se při vzpomínce.

„Hodně divoké mejdany?" zajímám se. „Přiměřeně," baví se. „Tak nějak od patnácti do sedmnácti, dokud jsme chodili na gympl a udělali si papíry nejdřív na moped, pak na motorku. Jo, to byly časy," „Tvůj brácha je mladší, nebo starší než ty?" „Starší," zazubí se. „O čtvrt hodiny." „Jsi z dvojčat?" zeptám se se zájmem. „To musí být skvělé, mít stejně starého sourozence. Závidím ti!"

„No, zase tolik k závidění není," směje se. „Máme odlišnou povahu, takže jsme mívali každej svoje kamarády. Víc jsem toho prožil s Elfem, kámošem z gymplu, během těch čtyř let, než s bráchou za celej život. Pár tahů se podnikalo

společných, to je fakt. On se ale nikdy neuměl úplně odvázat, je klidnější než já.“ Mrknu na něho. „Jsi takový divoch?“ „No to si piš,“ ujistí mě a aby dal svým slovům váhu, zastaví se uprostřed chůze a nečekaně mě obejme. Zatajím dech. Naše tváře jsou od sebe vzdálené sotva pár centimetrů, dívá se mi upřeně do očí, když říká: „Já jsem dravec.“

„Lovec?“ pokusím se zlehčit napětí vtipem. Zabere to, vybuchne smíchy a zase mě pustí. „Ach jo, Nelo, s tebou je kříž.“

Pak se zase bavíme normálně, pustí se do vyprávění příhody, kdy tady v té pustině píchl kolo a musel tlačit moped až do města, a v klidu a pohodě dojdeme k řece.

Skloní se, aby vyzkoušel teplotu vody rukou.

„Jaká je?“

„No, horká rozhodně není, ale na koupání stačí,“ usoudí.

„Škoda že nemám plavky,“ zalituji. Tady v lese není vedro tak úmorné, ovšem koupel by rozhodně osvěžila.

„Můžeš bez, nikdo tu není,“ navrhuje mi. „A co ty?“

„Já nejsem nikdo,“ zasměje se. „Nepohorší mě, když se budeš koupat na Evu... Naopak. Potěší.“ „Hm, to věřím,“ dodám rozpačitě. „Nebuď snobík, Nelo. Fakt potřebuješ plavky?“ Nenechám se zviklat. „To si piš, že potřebuju plavky.“ „Půjčím ti svoje!“ napadne ho fantastické řešení, až se oba při představě pánských plavek na mém těle hroutíme smíchy. Z koupání sejde, Tomášovi se samotnému vody nechce a já bez plavek ani ránu. Místo toho se škrábeme nahoru líbeme nahoru na zříceninu, což je v narůstajícím vedru malá sebevražda. Tomášovi to náladu neubere, stále vtipkuje a něco povídá, přestává jedině v okamžiku, kdy mu zvoní mobil. Jeden hovor vyřídí, z toho, co vyslechnu, usoudím, že mluví s nějakým klukem a domlouvá se s ním na dnešní večer, cosi o kapele a hraní, další dva hovory rovnou odmítne.

„Hrůza, jak jsi žádaný,“ podotknu žárlivě. „To je tak, když dá člověk svý číslo každýmu,“ vzdychne si. „Pak furt

všichni otravujou. Ale teď jsem s tebou, takže mají všichni smůlu.“ „Uvidíme, jak dlouho,“ neodpustím si rýpnutí. Moje ironie se mi okamžitě vymstí, protože v té chvíli lesní ticho protne hudba skupiny Liquido. „To říká ta pravá,“ směje se mi. Na displeji spatřím jméno SEMERÁK, očima se Tomášovi omluvím, poodstoupím o tři kroky a rychle hovor přijmu.

„Nela? Skvěle, že jsem vás chytl, Nelo. Jste moje jediná záchrana! Od pondělí vím, že žena koupila lístky do divadla, takže si v pátek večer budu muset hrát na intelektuála, denně si píšu do diáře heslo: zavolat Nele!, no a jak to dopadlo... Vytrhnete mi trn z paty, že jo? Prosím prosím...“

Protože Semerákovi platí velice dobře, nemohla bych je odmítnout, i kdybych něco na večer měla. A já nemám. Navíc bych je ani odmítnout nechtěla, tihle lidi jsou nejsympatičtější ze všech mých klientů, cítím se u nich jako doma a s jejich dětmi vycházím velice dobře. „Ano, samozřejmě. V kolik potřebujete?“ „Jste zlatíčko,“ pochlebuje mi. „Žena by mě usmažila zaživa, kdybych vás nesehnal. V sedm se pro vás stavím.“

Mrknu na hodinky. Je teprve pět. „Dobře, dneska v sedm.“

Ukončím hovor a mobil zase zastrčím do batůžku. Tomáš mě sleduje značně podezíravě. Jeho výraz mě pobaví. „Co je?“

„To bych se měl zeptat já tebe,“ řekne naoko přísně. „Ještě se mi nestalo, aby si moje holka domlouvala rande s jiným, a to přímo před mýma očima.“ Kdesi ve slabinách mě píchne. Fakt řekl moje holka?! „To je opovážlivost, co?“ utahuji si z něho. „To teda je,“ ujistí mě se smíchem, nicméně ve tváři mu zůstane napjatý výraz. On na mě snad také žárlil! „A já tě chtěl zrovna pozvat na dnešní večer do klubu Fontána. Hraju tam s kapelou, ale ty už máš něco lepšího, zdá se.“

„Hraješ v kapele? Fakt? V jaké?“

„Šrouby do hlavy, tvrdý metal. Amatérská kapela, vystupujeme jen tak po klubech, pár kámošů z fakulty.“

„To mě mrzí, že tě neuslyším," zalituji upřímně. „Musím večer hlídat děti."

Tentokrát jeho výraz vypadá šokovaný doopravdy: „Ty máš děti?"

Rozesměji se. „Ne, proč? Ty snad jo?" „Já ne, nejsem blázen, ale brácha už si stihl jednoho svištíka pořídit. Chápeš ho? V jednadvaceti je ženatej a má půlroční dceru. Musel kvůli tomu nechat školy, aby mohl vydělávat a živit děcko a cizí babu." Cizí babu?" opakuji pobaveně. „Snad svou ženu, ne?

!Jasně, tu myslím," potvrdí. „Takže v podstatě cizí ženskou. I když pro mě moc cizí není, já s ní chodil před bráchou, ale i tak..." „Tys s ní chodil?!" „Proč ne?" baví se. „Je pěkná." „Brácha ti ji přebral?"

„Ne, já už jí měl dost," zasměje se. „I když jsme každý jiný, některý věci máme společný. Třeba vkus naprosto stejnej. Bráchovi se líbila, on jí taky, dali to dohromady. Jenže nebyl dost opatrnej. Tak jaký děti že to jdeš hlídat?"

„Semerákovy," uchichtnu se. „Je to něco jako brigáda, znám pár rodin, které si mě najímají, když občas potřebují někam odejít. Já mám děti ráda a peníze se mi vždycky hodí."

„To nemusí být špatný... Akorát je blbý, že zrovna dnes."

„Určitě nehraješ naposledy, podívám se na tebe s chutí kdykoli," ujistím ho dvojsmyslně. Jeho odpověď přehluší rachot hromu. Oba překvapeně vzhlédneme k obloze.

„Teda jo, kde se to tam vzalo?" diví se a myslí tím slunce schované za těžkými bouřkovými mraky. „To nevím... Ale asi parádně zmokneme." „Zkusíme doběhnout do auta," rozhodne a aniž by čekal na moje vyjádření, ruku v ruce pelášíme cestičkou dolů z kopce. Blíž to sice máme ke zříceninì, ovšem co si pamatuji, není se v ní kde schovat, stropy, natož střechy, nevydržely žádné. Nevzala jsem si sice vyloženě lodičky, ovšem i tak se mi v páskových botech utíká dost špatně. Bouřka postupuje rozhodně rychleji než my, ještě nejsme ani na lesní cestě, když na nás spadnou první těžké kapky.

Zpočátku jsou příjemně teplé a trefí nás sem tam nějaká, brzy déšť přidá na intenzitě a než doběhneme k polorozpadlému seníku, mám z vlasů mokré provázky a šaty nejen, že obepínají mou postavu, díky tomu, jak jsou mokré, obkreslují a zvýrazňují chladem ztuhlé hroty bradavek. Tomášovy oči na nich okamžitě spočinou. Tvářím se, že jsem si toho nevšimla, a radši roztřepávám zplihlý účes. „Taky na tebe působí mokrý vlasy eroticky?“ „Vzhledem k tomu, že mi z nich tečou studené kapky po zádech, tak na tom nic erotického nevidím,“ usměju se.

„Můžu ti je utřít? Ty kapičky...“

„Radši ne,“ varuji ho. Rozhlédnu se po seníku. „Tak tady jste podnikali ty tahy? Docela příjemné prostředí...

„Na prostředí nezáleží tolik jako na společnosti,“ opraví mě. „Takhle příjemně, jako je mi tu teď s tebou, Nelo, jsem se tu ještě nikdy necítil.“

„Lichotit umíš,“ ocením rozpačitě jeho snahu. „To nejsou lichotky, ale pravda,“ opraví mě a položí ruku na moje rameno. „Jsi moc krásná, víš to?“ „Neřekla bych –“

„Takže nevíš,“ přeruší mě pobaveně. „Proto ti to říkám. A můžeš tomu věřit, Nelo, já to poznám.“

Nevím, co na to říct, jen se pousměji a uhnu očima. Do střechy seníku vytrvale bubnují dešťové kapky, jejich staccato přeruší co chvíli rachot hromu. Tomáš s výčtem mých předností ještě zdaleka neskončil! Zvedne mou tvář zlehýnka prsty za bradu, Čímž mě donutí podívat se mu do očí.

„Máš pěkné oči...“ Pohladí mě palcem po tváři. „Hezký nosík...“ Přejede po něm prstem. „Krásné rty...“ Dotkne se jich bříšky svých prstů, až mě kdesi uvnitř zamrazí. Naše pohledy se střetnou. Asi nedýchám, když říká: „Jako stvořené k líbání...“ Vpíjím se do něho očima, vnímám jen jeho. Každá bouřka mi tuhle chvíli připomene! „Můžu..?“

Asi na mně poznal souhlas, aniž bych musela vydat hlásku. Zruší vzdálenost mezi námi a já ucítím hebkost jeho rtů

na svých. Zlehka ty moje stiskne, dotkne se jazykem. Zareaguji na tuhle výzvu pootevřením rtů. Tomáš mě pevně sevře v objetí a vášnivě políbí, naše ústa se spojí a jazyky vzájemně propletou v hlubokém polibku. Cítím naléhavou touhu, která se nás obou zmocní. Zatímco moje tělo malátní, jeho se napíná, i přes oblečení cílím napětí. Aniž by mě přestal líbat, sevře dlaní moje ňadro a palcem přejíždí přes vystouplý hrot. Ačkoli okolí zmizelo, neexistuje seník, bouřka, vítr ani déšť, jsou jen moje pocity a Tomášova blízkost, zbyde mi dostatek soudnosti, abych zastavila ruku, kterou mi položí na stehno a vyjede po něm pod okraj šatů. Vyhoví mi, nesnaží se dostat výš, ale líbáme se dál. Nevím, jak dlouho, zato nádherně!

Konečně otevře oči pokryté mlhovinou touhy. „Fakt ne...?“

Nepatrně zavrtím hlavou.

„Ach jo, jsi příšera, víš to?“ oznámí mi, líbne mě na nos a s pohledem na svoje džíny zaúpí: „Co si s tím mám počít?

„To chce zhluboka dýchat a počítat do padesáti...“

Ožene se po mně, bleskově uhnu, oba se rozesmějeme, a protože venku prší už jen drobně, můžeme se vydat k autu. Zážitek ze seníku však ve mně zůstane nejspíš navždy. Kouzlo okamžiku necháme u řeky, v autě se už zase bavíme normálně, o všem možném. Ačkoli se bráním, že domů dojedu tramvají, vezme mě s sebou do Fontány, kterou máme při cestě, kde si potřebuje ještě cosi vyřídit. Takhle promáčená a neupravená se cítím vyloženě blbě, tím spíš, že klub začíná ožívat, přestože je teprve šest večer, Tomáš se zdraví s asi milionem lidí, s některými dívkami dokonce polibkem na tvář! Po mně pokukují všelijak. Kluci zvědavě, holky většinou divně, některé dokonce opovržlivě!

„Znáš všechny holky ve městě?“ rýpnu si.

„Kdepak, jen pár. Z klubu, fakulty a tak...“

„Takže většinu,“ shrnu jeho výčet.

Přitáhne mě k sobě a přede všemi políbí. Sice krátce, ale zato na ústa. „Kecko.“

Svým způsobem mi imponuje, že je tak oblíbený a mezi holkama docela určitě obdivovaný, musí být, vždyť je tak přitažlivý a hezký! Na druhou stranu strašlivě žárlím. Tím spíš, že mě musí odvézt domů, abych stihla pana Semeráka, a on se mezi ty holky, co ho hltají pohledem, zase vrátí...

„Bylo to moc fajn, Nelo,“ zhodnotí uplynulé odpoledne. „Zavolám ti a zopákneme to, co ty na to?“ „Zase až za týden...?“

Zasměje se. „Nene, tentokrát dřív. Pochop, mám zkouškový, ale i tak si na tebe čas udělám vždycky. Věříš mi?“

„Ano,“ odpovím vážně.

Musím mu věřit, jinak by totiž nemělo cenu tenhle vztah začínat! A já chci...

V bytě zastihnu pouze Olinu, chystající se na páteční tah, a přestože se zdržím jen pár minut, spolubydlící je natolik všímavá, aby poznala, že se něco děje.

„No nazdar,“ prohodí pobaveně. „Nelinka se zamilovala.“

Ten den mě čeká ještě jeden telefon, sotva uložím ty tři Semerákovic skřítky, mají je jak stupínky za sebou, do postelí a přečtu jim kousek z Kocoura Mikeše, zazvoní mi mobil. Nadšení, že si Tomáš našel chvilku času a třeba v přestávce jejich produkce mi volá, protože mu chybím, mě přejde při pohledu na displej. Martin.

Uklidím se i s mobilem do kuchyně, nerada bych děti probudila, ty dvě mladší usnuly už při čtení, a ohlásím se: „Ahoj, Martine. Co se děje? Ty jsi tady ve městě?“

„Ne, ale zítra budu. Ahoj, Neli.“

„No jo vlastně, jdeš na ten country ples, že? Tak to se tam uvidíme.“

„Fakt? To je super. Proto volám. Když už v těch vašich kotárech budu, nerad bych tě propásl.“

„Kotárech," ohradím se pohoršené. „A ne snad? Tak dobře, tam, kde dávají lišky dobrou noc."

„Divíš se, proč nemají lidi rádi Pražáky?" usměji se. „Dělám si švandu," ujistí mě pobaveně. „Vždyť mě znáš. Takže se uvidíme na plese, prima."

„Pokud tam přijdeš, tak určitě," souhlasím. „Takovou událost si přece nenechám ujít." Taky pravda," bavím se. „Kde budeš spát? U Andrey? Chodíš k nim do rodiny?"

„Blázníš?" lekne se naoko. „Byl jsem představen pouze matince, před panem otcem jsem zapírán. Asi by mě vynesl v zubech, údajně těžkej cholerik. Podle něj má holka do svatby na kluky dost času."

„Zajímavá teorie," uznám pobaveně. „A jako kdy si má toho ženicha najít, když má zakázané kluky?" „Odkud jsi spadla?" směje se mi. „Ženichy u nich hledá svým dcerám přece on!" „Ty jo," hihňám se. „To je teda síla." „To je," souhlasí. „Přijedu ještě s kámošem, po plese pojedeme domů, vlaky jezdí i v noci. Jeden jede ve dvě."

„No, to ti nezávidím," lituji ho. Pak mě napadne: „Můžete přespat u mě, jestli chceš. Podmínkou je vzít si spacák, místa je tu dost. Vždyť víš, že bydlím na privci, takže žádní rozzuření tatíci nehrozí." „Fakt? Nerad bych obtěžoval, Nelo..." „Prosím tě," uchichtnu se. „Takhle tu spí na koberci každou chvíli někdo. Známí mých spolubydlících a podobně."

„Tak fajn, jsme domluvení. Takže zítra. Těším se." „Já taky, bude to príma."

Pak si sice pustím telku, ale místo toho, abych sledovala programy kabelové televize, myslím na Tomáše a ze všech sil si nepřipouštím, že by nějak mou pozici u něj, je-li vůbec nějaká, mohly ovlivnit ty holky, co po něm vrhají svůdné pohledy.

Pan Semerák, věčný vtipálek, toho člověka jsem snad v životě neviděla ve špatné náladě, mě jako vždycky galantně odveze domů a ještě velkoryseji mi za tři hodinky strávené v

jejich bytě zaplatí. Tedy až potom, co mě paní Semeráková přinutí dát si s nimi kávu, u které se výborně bavím při líčení zážitků z divadla. Až se jednou vdám, chtěla bych, aby moje manželství vypadalo přesně takhle. Ne jako manželství mého táty s Kateřinou, ani manželství Lenčiných rodičů. Ze všech dvojic, které znám, mi Semerákovi připadají i po letech strávených spolu jako ideální pár. Kdybych si vzala Tomáše, možná by to tak bylo! Tomáš je stejný optimista a bavič. Páni, jsem úplně praštěná... Myslet na manželství po prvním skutečném rande!!!

5. kapitola

Z tácku mražených kuřecích prsou pracně oddělím dvě, nejsou úplně rozmrzlá, zapomněla jsem je večer vyndat z mrazáku, zbytek uklidím do lednice, ta dvě operu a za veselého prozpěvování naklepu paličkou. Pak ostrým nožem nakrájím maso na tenké proužky.

„Usmívá se zombice, když zmizela řeznice, v hrnci něco vaří, kde jsou popeláři...“ Do kuchyně se vpotácí Olina, oči opuchlé a tvář poznamenanou nočním flámováním.

„Ahoj. Ty vaříš? Brr... Nemůžu se na jídlo ani podívat „

„Praha žije v panice, že sežere ji zombice, moje chcíplá láska, do ouška mi mlaská...“

„Teda, obdivuji tvou náladu,“ zakření se. „V rubáši peláší mýmu náručí vstříc“ nenechám se rušit.

„Jsou chvíle, kdy by se měli optimisté popravovat.“ „Zombice z naší ulice...“ Přestanu trylkovat. „Copak?“

„Ono tě to taky přejde. Všichni chlapi jsou grázlové.“ „Všichni..?“ pochybuji. „I ten tvůj,“ ujistí mě. „Představ si, že si Petr přivedl na mejdan úplně jinou holku! A to chodí se mnou.“ „Petr je ten ze stavební fakulty?“ „Ne, to je medik. Ze stavební je Honza.“

„Ale s tím chodíš taky, ne? A ještě s někým s autem.“ „To s tím nemá nic společného,“ napomene mě zamračeně. Naše hvězda není zvyklá dostávat kopačky, to je ten problém.

„Prosím tě, takových Petrů přece ještě bude. Mimochodem, nevadilo by ti, kdyby tu dneska přespali dva mí známí?“

„Ne,“ odpoví podle očekávání. „Stejně nebudu doma, takže klidně můžou i v mém pokoji... Pokud přežijou ten bordel, co tam mám.“ Pohlédne do zrcadla a zděsí se: „Já vypadám! A to mám ve tři rande s Markem!“

S pobaveným úsměvem orestuji maso do zlatová, v odměrce rozmíchám příslušné množství vody se směsí na přípravu kung-paa, zaliji masíčko a nechám krátce povařit. K tomu sáček vařené rýže a mám jídlo i na večeři.

Po obědě opět vytáhnu kolo, ovšem tentokrát nezamířím mimo město, nýbrž se propletu provozem až k nemocnici. Tentokrát už nebloudím, jdu najisto, jen před Lenčiným pokojem zvolním a opatrně nakouknu do dveří. Kamarádka leží s tváří otočenou k oknu, ale nespí. Hlavní věc - je sama!

Vhrnu se dovnitř jako velká voda. „Ahoj, ulejvačko!“ Lenčina tvář se rozzáří, nicméně se do mě hned obuje: „No konečně! Pěkně na mě kašleš! Co jsi měla tak důležitého, že jsi nepřišla dřív?“

„Já jsem tu byla,“ hájím se. „Hned druhý den. Ale asi bys nechtěla, abych se tu potkala s vašima, že? Tak vidíš.“

Ve snaze rozveselit ji vyprávím zážitky posledních dní, vyřizuji pozdravy od spolužaček a i když je to ode mě sobecké, nadšeně líčím své rande s Tomášem.

„Hm, tak ať ti to vyjde,“ popřeje mí sklesle.

Dloubnu do ní. „Nesmutni. Kluků je na světě spousta! A mnohem lepších. Dokdy tu hodláš lenošit? Vypadáš zdravě.“

Ošklivý otok, který se jí udělal na nose hned po osudné ráně míčem, splaskl, nos má naprosto v pořádku a s otřesem mozku už to také nebude tak zlé, protože sama potvrdí, že by ji měli po neděli pustit do školy. Slíbím, že zítra zase zajdu, a odklušu, návštěvy právě začínají.

Na country ples si vezmu krátkou koženou sukni a koženou vestičku s třásněmi na nahé tělo. Takový šílenec,abych šla v džínách a kostkované košili, nejsem. Tohle mi sluší mnohem víc a při troše dobré vůle mohu tvrdit, že je to kovbojský styl. V partě sklidím úspěch, dokonce i Martin, který se drží s Andreou za ruku, mě pochválí: „Ahoj, Neli. Dneska úplně zříš. Jak to děláš, že vypadáš čím dál lépe?“

Pokrčím tajuplně rameny. Důvod však znám - za slunce v mé tváři může SMSka, která přišla před půl hodinou.

„Pořád na tebe myslím. Čím to asi bude? Tomáš.“

Pár slov, a jak dokáží člověku zvednout náladu! Přivítám se se známými, zabereme velký stůl a s těmi, co se neznám, se záhy seznámím. Nevím sice, kde je momentálně Tomášovi konec, nicméně to, že na mě myslí, je mnohem důležitější! Přišla jsem se na ples bavit a tancovat, tudíž nesedím snad jedinou písničku, rozdávám úsměvy a ve tři hodiny, kdy ples končí, jsem polomrtvá únavou. Nálada u našeho stoluje skvělá, jediní, kdo se moc nebaví, jsou Andrea s Martinem, což mě docela mrzí. Jede sem takovou dálku, aby pak seděli u stolu jak dva hříbci a ani si nezatančili. Co se mezi nimi stalo, nevím, Martin mě nevezme tancovat a zeptat se jich přímo se neodvážím, nechci se plést do jejich soukromí. „Takže kdo spí u mě?“ zeptám se po závěrečném gongu.

„Co to?“ zajímá se živě Luboš. „To je dražba, kdo bude s tebou spát, Neluško?“

„Nenenene,“ zasměji se. „Řekla jsem u mě doma, ne se mnou. To je dost rozdíl, víš?“

„Jo tak,“ zplihne. „A není to škoda?“

Cvrnknu ho do nosu. Krom Martina a jeho přítele Dana se přihlásí ještě Richard, jenž by musel jít do sousední vesnice nejspíš pěšky, protože už mu nic nejede, a Ivoš s Denisou, kterým moje pohostinství přijde vhod.

„Neblbněte, přece nepůjdete spát tak brzy,“ přemlouvají nás ostatní. „Zajdeme ještě někam do baru, noc je mladá...“

„Jestli chcete, můžete, dám vám adresu a prostě na mě pak zazvoníte, já už toho mám fakt dost.“

Kluci usoudí, že to nebudou komplikovat, srdceryvně se rozloučíme, ačkoli se s většinou uvidíme hned na dalším čtvrtečním country večeru, zahlédnu ještě ostrou výměnu názorů mezi Andreou a Martinem, a vyrazíme na noční tramvaj. V tlupě šesti lidí je to veselá záležitost, musím je

krotit, hlavně na schodišti domu, aby nás nezaslechla domovnice. V bytě sice připravíme ležení pro všechny, Denisa zabere Olininu postel v sousedním pokoji, na zem se uloží Ivoš a Richard, na Martina zbyde Marcelina postel v mém pokoji, přičemž s námi spí ještě Dan, ten ovšem také na koberci, ale spát ještě samozřejmě nejdeme. Při mattonkách, nic jiného k pití nemám, si ještě minimálně hodinu povídáme u televize, díváme se na další díl Voyageru, než jeden po druhém odpadneme. Já patřím mezi ty první.

Ráno, pokud se jedenácté hodině dá říkat ráno, se z mých skromných zásob nasnídáme. Zatímco všichni ostatní spí, společně s Martinem namažeme chleby paštikou a uvaříme konvici čaje. Martina včerejší splín konečně přejde, sice není žádný fešák, za to je moc fajn, divím se Andree, proč kazí vztah, který spolu mají, hádkami z bůhví jakých důvodů. Včera byl z toho přešlý mrazem, jako jediný se moc nebavil, stále zachmuřený.

Pak ostatní vzbudíme, najíme se, a protože klukům jede vlak do Prahy až ve dvě, společně vyrazíme utratit zbývající čas do lasergame herny. Oblečeni ve vestách jak vystřižených ze sci-fi filmu, běháme podobni hrdinům ze Star Treku chodbami a patry vesmírné lodi a báječně se vyblbneme střílením z laserových pistolí. Ačkoli jsem dívka, nedopadnu nejhůř, mám víc bodů než mnozí kluci! Martin skončí na posledním místě, ale náladu mu to nevezme, zajdeme si do nádražního bufetu na kolu, protože jsme dost vyřízení, a se smíchem vzpomínáme na jednotlivé situace. Pak už se ostatní rozprchnou a když si Dan odskočí na toaletu, podaří se mi zůstat s Martinem chvíli o samotě. „Měl jsi zavolat Andree, aby taky přišla," uvědomím si. „Bude ji mrzet, že s námi nebyla, když jsi tady."

Tvář mu zastíní mrak. „Ona by stejně nešla."

„Nešla?" To nechápu. Pak se leknu: „Vy jste se rozešli?!"

„Ne, to ne," uklidní mne. „Tak proč by nešla?"

Podívá se mi do očí. „Protože jsi tu ty, Nelo.“

Vyrazí mi dech! „Cože?! Ona by nešla kvůli mně? Proč?!“

„Strašně na tebe žárlí,“ vzdychne si. Vzpomenu si na Andreino podivné chování už v tramvaji. „Ale přece nemá nejmenší důvod!“ „Já vím a říkám jí to, jenže mi nevěří. Když jsem jí řekl, že spím u tebe, málem jsme se rozešli.“

„Nespal jsi tam přece sám! A i kdyby, jsme kamarádi!“

„Nekřič,“ krotí mě. „To jsou její názory.“ „Tak... tak se radši přátelit nebudeme,“ navrhnu sklesle. „Ne!“ odmítne kategoricky. „Já si vážím toho, že jsme přátelé, Nelo. Jsi skvělý člověk. Andreu miluji, ale nemůže mi diktovat, s kým smím kamarádit a s kým ne. To si musí uvědomit ona. Když někdo s někým chodí, nemůže chtít po tom druhém, aby okamžitě odhodil veškerá přátelství.“

„Máš pravdu,“ řeknu uznale, a protože se vrací Dan, rychle dodám: „Přeju ti, aby to Andrea brzy pochopila.“

„Díky,“ pousměje se na mě.

„Třeba ji uklidní, když jí řekneš, že mám kluka.“

Kluka, který mi před chvílí poslal SMSku, že se snaží naučit na zkoušku, ale místo na teorii obvodů myslí na mě!

Kluka, jenž je mi víc než sympatický.

Lenku, dnes zastihnu po návštěvách, a to ne ledajakých! Kdybych vyrazila dřív, mohla jsem se potkat nejen s jejími rodiči! Už ve dveřích si všimnu, že se něco děje. Kamarádka je rudá ve tváři a její výraz je vyloženě nasupený.

„Byl tady!“

„Ahoj, Leni. Kdo? Kdo tu byl?“

„Přece Oleg!“

„Bachtík?! No to je skvělé, ne?“

„Skvělé?!“ vyletí. „Přinesl mi podepsaný míč!“

„Ten míč, kterým tě..?“

„Jo, přesně.“

Neubráním se výbuchu smíchu. „Co jsi mu na to řekla?“

„Vyhodila jsem ho i s tím míčem," přizná se.

Přemohu další záchvat, utírám si uslzené oči a domlouvám kamarádce: „Ty, Leni, on to určitě nemyslel špatně. Má jen trochu jiný smysl pro humor."

„Trochu?! Je to blbec!"

Užuž chci říct, že totéž jsem si o milém Bachtíkovi myslela od první chvíle, nicméně další Lenčina slova mě dokonale uzemní: „Je to blbec... ale děsně krásnej."

Přemístím prádlo z bubnu automatky do prádelního koše. Nashromáždilo se mi ho celkem dost, štěstí, že s naším bytečkem sousedí sušárna, tohle všechno bych v koupelně při nejlepší vůli nerozvěsila. S rozšafností hospodyně popadnu koš do podpaží, když mě v kuchyni uhodí do nosu nádherná vůně domácího uzeného.

„Ahoj, Marcelo!" zahulákám pozdrav na spolubydlící, ačkoli ji vůbec nevidím. „Už jsi tady?" V identifikaci se nemohu splést, kdybych cítila sladkou vůni parfémů, hádala bych Olinu, pro Marcelu je typický odér jídla. „Jo, právě jsem dorazila." Neujde mi skleslost v jejím hlase, nakouknu do pokoje. Děje se něco?"

Kamarádka si vybalí z cestovní tašky balík hygienických vložek. „Dostala jsem to."

Pobaveně vyprsknu. „A kvůli tomu se tváříš jak na pohřbu? Nebuď blázen, raduj se! Přece bys nechtěla takhle mladá zakládat rodinu a starat se o mimčo."

Na první pohled vidím, že jsem šlápla vedle - tohle je totiž přesně to, co by si moje spolubydlící přála! Zkusím to tedy jinak. „A co Tonda?" „Co je s ním?" nepochopí otázku. „Jestli by on chtěl už teď mít miminko. Stejně se divím, že vám to tolikrát vyšlo, když nepoužíváte žádnou antikoncepci. Musí si dávat sakra bacha..." „Však mě tam pořád posílá," svěří se mi. „Kam? K doktorovi? Pro prášky?" zapálí mi. „Tak Vidíš."

Marcela se zatváří pěkně zpupně. „I když si tam zajdu, stejně je brát nebudu...“ Pak se zamyslí nad tím, co řekla, a její výraz získává potutelný nádech.

„Ne abys mu nakukala, že prášky bereš, a přitom žádné neměla,“ varuji ji přátelsky, protože je mi naprosto jasné, nač ta dobrá duše myslí!

„Prášky přece nemusí vždycky zabrat na sto procent ne?“

„Když ne na sto, tak na devadesát devět. Marcelo, neblbni. Z toho, že tě Tonda posílá k doktorovi, je jasné, že o mimino v téhle chvíli nestojí. Pochybuji, že by ti odpustil, kdybys to na něho navlékla podfukem! Dost času, až doděláš školu, ne?“

Pokrčí rameny, tohle téma je jí asi nepříjemné, protože mi ukáže bradou ke kuchyni a pobídne mě: „Jestli máš chuť, poslouž si. Právě vytažené z udírny je nejlepší.“

„O tom nepochybuju, a vezmu si ráda, jen co pověsím prádlo.“

A je jasné, že se na půdě nijak dlouho nezdržuji.

Ústav pro mentálně postižené děti patří do kompetence naší školy, ačkoli je v sousedním městečku. Naštěstí tam máme celkem dobré spojení autobusem. Na pondělní směnu nastoupím ve dvojici s Bárou, v úterý se k nám přidá i Lenka, její otřes mozku patřil naštěstí k těm slabým.

Kamarádka však vypadá, že by se radši vrátila na nemocniční lůžko. „Tohle vědět, tak si to nechám napsat do konce týdne. Ten doktor mě chtěl ještě nechat doma a já, káča, div nepodepíšu revers, jen abych už mohla do školy...“

„Vidíš, jaká jsi uvědomělá studentka,“ utahuje si z ní Bára, která nemá o pravém důvodu Lenčiných vzdechů ponětí.

„Spíš pitomá,“ vzdychne si. „Myslela jsem, že máme na tenhle týden napsanou školku. Kdo to změnil?“

Pokrčím rameny. „Spíš ses blbě dívala na rozpis, do školky jdeme až ten poslední týden praxe.“ Zazubím se na ni. „To máš jedno, děti tam jsou taky.“

Zatváří se jak nešťastný šafářův dvoreček. „No, to teda.“

„Sice úplně hloupé, ale přece jen děti.“ doplní Bára.

To už nás autobus vyklopí na náměstíčku, odkud je to k ošuntělému klášteru Milosrdných sester zhruba dvacet minut chůze. O děti ve věku od čtyř do osmnácti let, z nichž každé má ve svém spisu razítko NEVZDĚLAVATELNÝ, tu pečují sestry z řádu Voršilek a pečují o ně opravdu vzorně. Jsou totiž zcela oddány své práci už proto, že na rozdíl od civilních zaměstnanců nemají svoje vlastní rodiny, děti, nemají běžné starosti zaměstnaných a zchvácených žen. Nemusí po těžké směně v ústavu spěchat na nákup, vařit, prát ani psát úkoly se svými ratolestmi. Navíc berou svou práci za poslání, ne jako nutnost či zlovůli osudu jako například Lenka, která celou cestu hořekuje, proč na ni radši nevyšel psí útulek.

Mám kamarádku dávno prokouknutou. Neoškliví si práci jako takovou, není jako Bára, která při krmení jednoho ze svěřenců sama hodí šavli, ale ona se jich bojí. Jednak těžce nese společnost jeptišek, prý se v jejich přítomnosti cítí nepříjemně až svázaně, za což podle mého názoru může pokrytecká výchova jejích rodičů, zvlášť paní Vostřelová nevynechá jedinou příležitost, aby naše budoucí zaměstnání nějak shodila, a jednak se kamarádka bojí postižených dětí.

„Nenechávej mě s nimi o samotě,“ prosí mě i tentokrát. „Nikdy nevíš, co udělají. Rupne jim v bedně, a co pak?“

„Prosím tě,“ uklidňuji ji. „Jsou retardovaní, ale to neznamená, že jsou zlí. Jsou jen nemocní, chápeš?“

Nevypadá na to, ale aspoň už nic nenamítá. Nejsem tak obětavá jako milosrdná sestra, to ani z poloviny, také se mi obrací žaludek, když vidím některé svěřence stolovat, nicméně beru je tak, že jsou prostě jiní než my. Nemocní není to správné slovo. Jiní je výstižnější. Svým způsobem jsou tyhle bytosti ve svém mentálním světě šťastní, proč jim ho nezpříjemnit i po té fyzické stránce? Tenhle týden si vůbec nemůžeme stěžovat,

dostaneme na starost děti s Downovým syndromem, které jsou vyloženě roztomilé.

Přesto se kamarádce jistě uleví, když za námi zaklapnou těžká vrata a my se s veselou vracíme do města. Vystoupíme dvě zastávky před nádražím, odtud je to blíž k Lenčině domovu, zbytek hodlám dojít pěšky, červnové odpoledne přímo láká k procházkám, a protože se Tomáš zatím neozval, nemám s kým jiným jít ven. Ostatně, tuším, že stejně není typ na romantické procházky okolím.

„Není to“ přeruším kamarádčino vyprávění zážitků z nemocnice a chytím ji za ruku.

Lenka vystopuje směr mého pohledu a podle prudkého zrudnutí usoudím, že to skutečně je ten, kdo se vloudil do kamarádčiných snů a přivodil jí pohmožděninu nosu s lehkým otřesem mozku. Naděje basketbalového mužstva přešlapující v celé své kráse na nároží Štítného ulice.

„Co tu dělá..?“ vydechne zkoprněle a pro jistotu se schová do průjezdu jednoho z domů, který jsme právě minuly, a mne tam vtáhne také.

„Řekla bych, že na někoho čeká,“ bavím se.

„Na koho..?“

„Hádej, můžeš jednou. Chceš možnosti? Jako v kvízu?“

„To není možné...“

„Za á, na tebe, za bé, na tebe, za cé, na tebe.“

„Ne...“

„Chceš padesát na padesát?“

„Nevěřím...“

„Tak ho vyzkoušíme. Pojď, jdeme za ním.“

„Nee!“ Zabrání mi tělem, abych z průjezdu vykoukla. Třeba tu bydlí někdo z jeho spolužáků nebo kamarádů.“

„Jo, jasně,“ křením se. „A zrovinka ve vaší ulici.“

„Stát se může cokoli.“

„Právě proto se o tom přesvědčíme, když kolem projdeme. Tedy, projdeš. Kdybychom byly dvě, možná by se neodvážil.“

„Mám tam jít sama? To nezvládnu! Vždyť jsem ho z té nemocnice vyhodila, musel se naštvat a - „

„Jak vidíš, tak ne. Lenčo, nehloupni, přece se tu nebudeme schovávat do večera. Přála sis s ním chodit, ne? Teď se ti otevírá možnost a je na tobě, jestli jí využiješ, nebo ji necháš proklouznout mezi prsty.“

Nerozhodně se zadívá na vysokou hubenou chlapeckou postavu v džínách a vytahaném tričku s oblíbeným číslem, patrně jeho šťastným, když pod ním i hraje. Klátí se na místě jak strom ve větru a vypadá nervózněji než Lenka.

„Být tebou, tak to neprodlužuju,“ varuji ji. „Ale já nevím... To je blbé, jít jen tak...“ „A schovávat se tu blbé není?“ „Tak... tak se vrátíme, aby nás neviděl...“

Zvednu oči v sloup, pak chytnu Lenku za paži a prudkým trhnutím ji vytáhnu na ulici, přičemž zapískám na prsty. Moment překvapení je na mé straně, než si Lenka stačí uvědomit, co se děje, Oleg se otočí a spatří ji, takže její mimoděčný pohyb, kterým chtěla zase zmizet ve své skrýši, zůstane nedokončený. Pro jistotu dám kamarádce ještě herdu do zad a zbytečně nahlas zahalekám: „Tak pa, Leni, já letím na autobus, ahoj zítra!“

To aby ten moula věděl, že na něho nejsme v přesile. Nevypadá totiž zrovna dvakrát odvážně.

„Máš to u mě,“ zasyčí Lenka skoro zoufale.

Líbezně se na ni usměji. „Třeba mi poděkuješ.“

A pak už se klidím z místa činu, na tomhle písečku si mohou stavět bábovičky jen ti dva. Na konci Husova náměstí mi to nedá, abych nezkontrolovala vývoj situace: Lenčina drobná postava se vedle té habánské skoro ztrácí, mezi nimi zeje místo, že by tam projel tank, nicméně zdá se, že spolu komunikují, což je rozhodně dobré znamení!

6. Kapitola

Melodie písničky Narcotic zabrnká na mou strunu hned vedle srdíčka a není to jen tím, že miluji skupinu Liquido! Po obvyklé davové hysterii, kdy se všechny tři automaticky začneme shánět po svém mobilu, se v očekávání podívám na displej. Tentokrát mě neprozvání žádné cizí číslo, nýbrž se mi rovnou zobrazuje jméno člověka, který se mnou touží mluvit. A možná nejen mluvit...

„Ahoj, Tomáši!“ vydechnu trochu zbrkle.

„Čauky, broučku,“ osloví mě důvěrně. „Víš, co je ostuda?“

„Netuším.“

„Ostuda je, že jsem ještě neviděl Tmavomodrý svět, ačkoli každej o tom básní, jak je to super. Co s tím uděláme?“

„Chápu to správně jako originální pozvánku do kina?“

„Bingo,“ směje se a jeho hlas zní tak božsky, až cítím slabost v kolenou. „Co bys řekla sejít se za dvacet minut na Zvonařce?“

„Za čtyřicet. Dvacet mi trvá jen cesta tramvají.“ „No budiž,“ povolí se smíchem. „Tak třicet. Těším se.“

„Řekla jsem čtyřicet. Ale těším se taky,“ ujistím ho.

Ve skutečnosti mi to trvá přesně dvaapadesát, nicméně Tomáš se zachová jako grand a velkoryse moje zpoždění přejde. Patrné uzná, že stálo za to - vystrojila jsem se, jak nejlépe jsem mohla, a to, že se po mně otáčejí i cizí kluci, mi nádherně zvedá sebevědomí. Tomáš si toho všimne a rovnou mě chytí kolem pasu, nejspíš aby nedošlo k mýlce, zda jsem, či nejsem zadaná. Platí stará pravda - klukům připadají žádostivější holky, o které mají zájem i jiní.

Dostat se z hlavního nádraží k nákupnímu a zábavnímu centru dole pod dálnicí je hračka, jezdí tam zdarma autobusy pomalované pestrými nápisy. Olympie je město ve městě, vyjedeme celoproskleným výtahem do horního patra a u jedné

z mnoha pokladen si koupíme vstupenky na film, kvůli kterému jsme přijeli, ačkoli ve stejnou dobu hrají deset dalších. Do začátku představení máme ještě spoustu času, chvíli se jen tak couráme ulicemi plnými lidí, načež zapadneme do pizzerie, protože se mi Tomáš svěří, že umírá hlady. Něco na tom asi bude, zdlábne nejen svou pizzu, ale i polovinu z mé šunkové se žampiony, která mně, normálnímu jedlíkovi, připadá jako rodinné balení pro tři až čtyři osoby.

„Jak zvládáš zkouškové?“ zajímám se živě. „Obě moje spolubydlící mají nervy nadranc.“

„Škola?“ opáčí s plnou pusou. „Dej pokoj se školou, té mám dost denně, ale s tebou jsem jen teď.“

Trochu mě to mrzí, hrozně mě zajímá všechno, co se Tomáše týká, no a škola je logicky jedním z hlavních bodů, nicméně jeho přání respektuji. Nezajímá ho ani moje škola nebo snad nějaké moje starosti, místo toho mi vypráví o své kapele a popisuje zážitky z vystoupení na různých tanečních zábavách, což je sice zajímavé, nicméně nikoho z těch lidí, o kterých mluví, neznám a už předem jsem vůči nim zaujatá, protože na ně, především tedy na holky, žárlím.

Pak si koupíme popcorn a litrové kelímky koly, film je dvouhodinový a pitný režim se musí dodržovat, jak mě Tomáš pobaveně poučí, a přesuneme se do sálu číslo 6, abychom se ponořili do příběhu letců z druhé světové války. Křesla v multikinu jsou navýsost pohodlná, ovšem jejich konstruktéři počítali s diváky, kteří budou sedět a upřeně hledět na plátno. Na dvojice, jež by si chtěly být i během filmu co nejblíže a objímat se vsedě, jaksi myšleno nebylo. Tomáš přesto obětuje svoje pohodlí, nahne se přes opěradlo ke mně, aby mě mohl držet po celý film kolem ramen. No, tedy... nejen držet. Během filmu se několikrát políbíme, takže v těch chvílích pro mě přestane existovat nejen Franta Sláma a všichni ostatní, ale i samotná Olympie. Opět jsem jen já a Tomáš. Moje prožitky, Tomášovy rty a jazyk, pronikající do mých úst s takovou

naléhavostí, až cítím stále větší potřebu podvolit se jeho dotekům, takže moje pokusy o vzdor, když nechci, aby mě před lidmi hladil na tričku a později pod ním, zůstanou pouhými pokusy. Ostatně, v kině je tma a všichni jsou tak zaujatí strhujícím příběhem, že naše důvěrnosti stejně nevnímají. V tom omámení zůstaneme i po celou zpáteční cestu, protože když mě Tomáš vyprovodí až před dům, zvedne oči kamsi ke střeše domu, kde tuší náš byteček, a zeptá se: „Ty spolubydlící, o kterých jsi mluvila, tam teď jsou?“

„Jo, určitě.“

„Škoda,“ vzdychne si tak upřímně, až se oba rozesmějeme. Políbí mě na rozloučenou a dodá: „Ale i tak to bylo super.“

Tak přesně tohle si myslím také!

Posadím Mirečka do dětské židličky a kolem krku mu uvážu nepromokavý bryndáček. Kluk se na jídlo těší, nadšeně plácá rukama do desky stolu a dožaduje se stravy. „Ham! Ham!“

„Můžeš,“ pobídnu Lenku, pohrávající si se lžící, ve tváři zasněný výraz, na hony vzdálený dění v kláštýrku. „A být tebou, dám si tu misku s kaší kousek stranou. Co bylo dál?“

V tomhle ji pobízet nemusím, než připravím k jídlu dalšího strávníka, Lenka ochotně líčí (za dnešek už po desáté) průběh setkání s Jeho Milostí Olegem Velikým. „Chvíli jsme mluvili o volejbale -„ „Haha,“ bavím se. „Ty jsi mluvila o volejbale?“ „On,“ upřesní. „Dokáže o něm mluvit tak... poutavě.“ „Což tobě, naprosto nesportovnímu člověku, zní jako rajská hudba, není-liž pravda?“ křením se. „Krm Mirečka.“

„Náhodou, volejbal se mi líbil vždycky. Na pohled.“ „Jasně: pohled na toho kolohnáta. Mirda chce jíst!“ „Cože?“ Kamarádka se vrátí ze snových výšin mezi obyčejný lid, takřka přívětivě se usměje na dítě, žalostné loudící kaši, a strčí mu do úst vrchovatou lžíci, div toho chudáka nezadáví. Mirečkovi zaskočí, rudne a vyhekává kaši z plicních sklípků. Lenka se

kupodivu neodvrací hnusem, místo toho kluka plácne do zad, aby chytil dech, utře jeho bradu i poplivaný stůl plenou a šoupne mu do úst další sousto. Sice také poněkud nadměrnější velikosti, Mireček poulí oči, ale vyrovná se s ním. „Pak mě zval do kina... Mirečku, šup... No vidíš, šikovnej kluk...“

„Mohlo to být skvělé, kdybychom se v Olympii potkali,“ směju se při představě. Kubík, kterého krmím já, takový apetit nemá, narodil se v šestém měsíci a své zpoždění nedohnal ani za deset let života. A nikdy nedožene. Dá mi hodně práce, abych do něj vpravila aspoň pár lžic. „A proč jsi s ním vlastně nešla do kina? Když je tak fajn?“

Pokrčí rameny. „Nemohla jsem.“

„A ptala ses?“

„No... to ne, ale já vím, že bych stejně nemohla.“

Pohrdavě odfrknu. „Co on na to?“

„Nic, zval mě na dnešek, nebo na zítřek, hrají to denně.“

„Skvěle,“ pochválím vývoj situace. „A tys mě chtěla vraždit, že jsem na něj zapískala.“

„Víš, jaký to byl trapas?!“

„Neřekla bych. Vždyť je všechno na nejlepší cestě, ne? Musím uznat, že mě příjemně překvapil. Vypadá jak balvan... s prominutím, nic ve zlém, Leni. Asi není, když ho napadlo kino a chce dělat něco jiného než jen hrát basket.“

„Je to šílenec,“ řekne zasněně a pokusí se nacpat lžíci s kaší Mirečkovi do nosu, jen nebožák zachrochtá. „Vymyslel, že bychom spolu mohli jet v sobotu na rytířské klání.“

„Super! To ti skoro závidím, četla jsem plakáty. Bude tam asi osm skupin historického šermu, čeká tě podívaná a - „

„Jenže já musím s našima na chatu,“ přeruší mne.

„Musíš?“ opakuji schválně co nejvíc pohrdavě.

„Musím. Naši mě nenechají na celý víkend doma!“

„Tak se s nimi domluv, že za nimi přijedeš až v sobotu večer. Na odpoledne tě přece pustí, ne?“ napadne mne řešení.

„To nejde," zavrtí hlavou a kydancem kaše zalepí Mirečkovi levé ucho. „Tomu nerozumíš, Nelo."

Pokrčím rameno. „Asi fakt ne, ale jsem přesvědčena, že všechno jde, když se chce. Proboha, pusť mě k Mirdovi, ten malý trestanec má víc kaše po sobě než v břiše."

Lenka mi ochotně uvolní místo, čímž udělá Mirečkovi viditelně radost. Určitě je mu i při nízké inteligenci, kterou dostal do vínku, ve svých jedenácti letech je na mentální úrovni ročního dítěte, jasné, že s naší výměnou se mu naskýtá šance se najíst, nadšeně zaplácá rukama o stůl, zavadí prsty o okraj misky a celý její obsah převrhne Lence do klína. „Áááááá!" zavřeští kamarádka, ohromeně sledující bílé ledovce kaše na své fialkové krátké sukni plovoucí v moři zlatavého másla, jímž byla kaše politá. Zapomněla si totiž vzít plášť. „Ty čuně! Vždyť na mě bude Oleg čekat!"

Do dveří nahlédne sestra Marie. „Jak to jde, děvčata?"

„Jako po másle," ujistíme ji dvojhlasně a zatímco Lenka spěchá do umývárny, nakrmím Mirečka zbytkem kaše, který zůstal po Kubíkovi.

Pohodu v country klubu mi kazí Andreiny spalující pohledy. Nejdřív se chci tvářit, že je nevidím, prostě celou záležitost zahrát do autu, ovšem to dost dobře nejde, protože poté, co se náležitě vyblbneme při tanci, se „zdravé jádro" souboru sejde ve foyeru kulturního zařízení, připomínající zrcadlový sál v Říši divů, a kluky nenapadne nic lepšího než vzpomínat na country bál a následně na noc u Nely včetně zážitků z lasergame herny. Jestliže si mě Andrea předtím měřila nenávistnými pohledy, poté, co se dozví, že Martin u mě nejen spal, ale byli jsme společně v herně, jde o pohledy vyloženě vražedné. Skoro si připadám, jako bych fakt něco provedla!

„No a jak to vidíte letos se Zahradou, panstvo?" osloví společnost Luboš. Ukáže se, že tahle otázka je naprosto lichá,

všichni počítají se svou účastí na sto procent. „Ty pojedeš taky, Nelo," nařídí mi Richard autoritativně.

„Ještě nevím," váhám. „Vloni jsem nebyla -"

„Trestuhodné," ujistí mě Luboš pobaveně.

„Slyšela jsem z vyprávění, že to bylo skvělé -"

„Slyšela jsi správně," ujistí mě mnohohlasně. Zahrada, třídenní nepřetržitý maratón country kapel, je pro milovníky country úplnou Mekkou. Já zase takový nadšenec nejsem, country se mi líbí, aspoň některé, a do klubu chodím, protože mě baví ty tance tančit a je tu prima parta, nicméně o své účasti zase tak stoprocentně přesvědčená nejsem. Podle jejich horování se však zdá, že pokud o něco takového přijdu, nemá smysl žít dál.

„Letos to bude ještě lepší, protože nás bude víc," slibuje mi Ivoš. „Andreo, Martin pojede taky, ne?"

Jmenovaná, která do té doby ani nepromluvila, tentokrát zaboduje. Střelí po mě pohledem a řekne: „Proč se ptáte mě? Na to se zeptejte spíš Nely!"

Kluci narážku nepochopí. „Ty jsi s Martinem o Zahradě mluvila? Co říkal? Pojede, že jo?"

„Já nevím!" přeruším je. „A ani mě to nezajímá." Andreu si tím nenakloním, nevěří mi ani slovo. Dokonce se ke mně u východu, když naši sešlost rozpustíme a já neurčitě přislíbím svou účast, přitočí a zasyčí: „Doufám, že jste si to užili. U tebe doma i v herně."

„Nevěděla jsem, že ti o té herně neřekl. Nebyli jsme tam sami a tys tam mohla být taky, kdyby ses chovala normálně. Já ti tvůj vztah nerozbíjím, ale vím přesně, co ho rozbije." „Nevěra?!" „Žárlivost," ujistím ji.

Mobil mi zavibruje v kapse letních plátěných kalhot do zvonu ještě v tramvaji. Legračně to zašimrá.

„Jak je možné, ze v pátek večer nejsi se mnou, brouku?"

Pobaveně se pousměji a než dorazím na Královo pole, nadatluji odpověď: „To bude tím, že jsi mě nikam nepozval:-)"

Mobil se zachvěje ani ne za minutu: „Můžu to napravit?“

„Bohužel“, naklofu s těžkým srdcem. „Na dnešní večer už jsem zadaná. Hlídám dětičky.“

Odpověď, která přiletí vzápětí, je výmluvná ažaž: „Dopr...“

K Faustovým moc ráda nechodím, pan podnikatel tak nějak mou existenci absolutně přehlíží, jako věc, co se ho netýká, a jeho žena, která si hraje na velkou afektovanou dámu, mě považuje za méně než služku. Nicméně tihle lidi platí ze všech mých klientů nejvíce.

„Jdeme na party a naprosto netušíme, kdy se vrátíme,“ oznámí mi paní domu. „Tady jsou telefonní čísla mobilů, na kterých budu buď já, nebo manžel k zastižení, ale volat jen v případě nejvyšší nutnosti. Jdu se bavit a nechci být rušená prkotinami.“

„To, že minule rupla hadice od myčky a nešlo to zastavit, zase taková prkotina nebyla,“ připomenu mírně. „Když jsme u toho nádobí, mohla bys v kuchyni pouklidit. Stejně tu nebudeš mít celý večer co dělat, děti budou spát.“

„Pokud nebudu muset číst o Křemílkovi v půl dvanácté...“ „Prosím?!“

Tenhle souboj vzdám. „To je v pořádku. Dětem se má číst.“

I když existují děti, kterým patří napráskat, a pětiletý Marian se svou mladší sestřičkou Žanetkou k nim patří.

Mým úkolem je ale děti pohlídat, ne vychovávat, přežít dlouhý večer a ještě delší noc bez újmy na zdraví svém či rozmazlených neřádů, takže s Žanetkou v náručí, chce mamince zamávat z okna, počkáme, než koncová světla zlatavého bavoráku splynou s proudem aut na silnici, a pak se přesuneme do jídelny, kde na děti čeká večeře. Nevím proč si paní domu usmyslela, že to musí být fazolová polévka. Ani jedno z dětí o ni nestojí, Žanetka ji prská hůř než Mireček z ústavu a Marián mi rovnou řekne, že tohle žrát nebude.

Nenutím ho, jeho problém, i když je jasné, že mu budu v noci muset shánět něco k jídlu, až bude řvát hlady.

Než narovnám nádobí do myčky, zůstal tu pěkný čurbes, hospodyně asi odešla dávno před mým příchodem a paní Faustová do kuchyně opravdu není, znovu mi pípne mobil.

„Nemohla by ses z toho vykroutit? Nebo co kdybych přijel za tebou? Napiš mi adresu, budeme hlídat společně."

Pobaveně se zasměju. Tomáš si to představuje dost jednoduše! Je však toho schopný, dám si práci s vyčerpávající odpovědí: „To nejde, i když mi chybíš. Neměla bych na tebe čas a ti malí ďáblíci by na mě určitě žalovali. Sejdeme se jindy, dnešek je vážně zabitý celý."

Ještě ze seznamu vybrat příjemce, tak, stisknout, odeslat zprávu a počkat tři vteřinky na oznámení o doručeni SMS. Ačkoli mi celá operace nemohla trvat déle než dvě tři minuty, dětem tahle chvíle stačila, aby vyměnily kuchyni s jídelnou za sousední salon. Sice bych měla douklidit nádobí, nicméně u těchhle dětí si nikdy nejsem jistá, co je napadne, raději je od dveří zkontroluji. „Copak provádíte?"

„Hrajeme si s naklaďákem," odvětí Marian. Tahle odpověď by mě měla uspokojit, pohled na kluka tlačícího po vysokém huňatém koberci obrovské nákladní auto a jeho sestřičku lezoucí po čtyřech v závěsu za ním, by byl takřka idylický, kdyby... Kdybych nespatřila na korbě tatry jeden z hrnců ze sady Zepter, který byl ještě před chvílí zhruba do poloviny naplněný fazolovou polévkou. To už Marian mačká na tlačítko dálkového ovládání a můj výkřik „neeee", ačkoli je víc než srdceryvný, nezabrání tomu, aby se celá korba hydraulicky zvedla a vyklopila hrnec i s neoblíbeným obsahem rovnou na ten přepychový koberec. I když salon přeběhnu v rekordním čase, je příliš velký na to, abych mohla cokoli zachránit. Na dně hrnce se krčí dvě fazolky, všechny ostatní se spolu s jinou zeleninou vsakují do huňatého koberce.

„Neee, to snad ne...“ Pohled na tu spoušť mi jasně říká, že ano. Přemohu nutkání loupnout jednu výchovnou tomu rarachovi na zadek a ve zběsilém zoufalství doběhnu do koupelny pro kbelík, hadr a úklidové prostředky, odstrčím Žanetku, připomínající lovkyni perel, opravdu ji tahle hra na čvachtání v prosáklém koberci s výlovem jednotlivých fazolek z vysokých a teď zplihlých a nevoňavých chlupů koberce baví natolik, že se rozeřve, když jí to potěšení odepřu, a snažím se co nejdřív zlikvidovat karambol. Těch fazolí je snad milion! Děti, i když poměrně malé, jsou pěkně čiperné, snaží se mě předběhnout a vysbírat fazole dřív, ovšem ony je sbírají jen proto, aby je po sobě mohly házet! S nervy nadranc se s nimi o každou luštěninu skoro poperu. Když mám koberec po velkém úsilí jakž takž očištěný, několik fazolí ještě objevím v Žanetčiných kapsičkách, kam si je nahamounila. Obě děti musím vysvléct, jejich oblečení rovnou namočit a ty rarachy strčit do vany, abych z nich fazolový odér smyla. Ve vaně je ovšem samotné nechat nemohu, zatímco se čvachtají jak divoké kachny, pokouším se jejich oblečky přeprat ručně v umývadle. Pak následuje obvyklá tahanice, kdy se snažím děti dostat z vany, osušit je a navléct do pyžamek, přenést do přepychového dětského pokoje a s nervy na pochodu je udržet v postelích. Křemílek tentokrát nezabírá, musím si vymýšlet vlastní pohádky, protože mě u každé ti dva skřeti zarazí, že tuhle už znají... Nakonec jim začnu vyprávět obsah hororu Noc živých mrtvých i za cenu toho, že na mě určitě budou žalovat, protože jen tohle je přinutí zalézt pod deky až po nos. Uspávací účinky jsou ovšem nulové! Ještě v deset obě děti vyzvídají, jak taková oživlá mrtvola vypadá a kde je nejbližší hřbitov, a od jedenácti, když konečně usnou, se každých deset minut budí s křikem, jak se jim o těch příšerách zdá. V přestávkách, které mi mezitím dopřejí, běhám likvidovat napáchanou spoušť - vysavačem vysušit vypraný metr čtvereční koberce, uklidit v kuchyni, dát do pořádku koupelnu a fénem sušit vyprané dětské

oblečení. Mezitím střídavě uklidňuji obě děti, nosím Žanetce mléko s medem, piškoty a sušenky, a Mariánovi vařím krupičnou kaši, kterou si usmyslí o půlnoci k večeři, takže na to, abych odepsala aspoň na jednu z patnácti SMSek, kterými mě Tomáš zásobí, prostě nemám. Teprve v půl druhé se zdá, že děti konečně tvrdě spí, ve dvě jsou zahlazené veškeré stopy, tedy podle možností, a ve dvě deset dorazí zlatavý bavorák před bránu garáže.

Na sedadlo noční tramvaje se zhroutím ve dvě dvacet a mám pocit, že za ty nervy a dřinu mi tyhle prachy fakt nestojí!!

7. Kapitola

Sobotní dopoledne je trochu pod mrakem, nicméně na déšť to nevypadá, a i kdyby, však se nerozpustím, nejsem z cukru. Trochu mě bolí hlava, patrně z těch včerejších nerváků spojených s pár hodinami spánku, usoudím však, že víc než delší povalování v posteli potřebuji čerstvý vzduch, takže vytáhnu ze sklepa kolo a vyrazím nejkratší cestou z města. S počasím jsem to odhadla dobře, nedorazím ještě ani k Vlčkovu a mezi mraky vykukuje nesmělé sluníčko. Tohle klima mám radši než vražedné teplo, zvlášť při jízdě na kole. Mohu si vychutnávat i šlapání do kopců, aniž bych potila krev. Na silnici je však dost velký provoz, měšťáci prchají na víkend do lůna přírody a k cyklistům zrovna ohleduplní nejsou, nechám se zlákat poměrně širokou polní cestou mezi vzrostlou kukuřicí a s chutí uhnu z výpadovky na komunikaci, kde mě nebudou nervózní řidiči ohrožovat. Pokud se orientuji správně, zkrátím si tudy cestu a vyjedu kdesi nad Klikovém. Právě si libuji, jaký je tady božský klídek, nikde ani živáčka, a hlavou se mi honí úvahy, co vlastně podniknu o prázdninách, být celé dva měsíce ve Lhotce by bylo nad mé síly, když se na cestě přede mnou objeví hromotlucká mužská postava. Trochu mě to zarazí, dotyčný se musel vynořit rovnou z kukuřice. Co tam mohl dělat..? No, to je jeho věc, anebo jsem si ho prostě dřív nepostřehla, usoudím, a aniž bych si ho všímala šlapu do pedálů, byť teď už bez původní razance a odhodlání. Když po pár metrech zvednu oči, zůstanu jako opařená - kam se poděl?? Měl by být maximálně deset metrů přede mnou, leč nikde ho nevidím! Vteřinku váhám, zda se nemám rovnou otočit. Musel znovu zalézt do kukuřice, a teď tam někde na mě číhá...

Paranoia, okřiknu se. Nejsem strašpytel! Pravda, minule mě neznámý exhibicionista vystrašil pouhé dva kilometry odtud, navíc ta postava by i odpovídala... Vracet se mi nechce

už proto, že bych musela šlapat do kopce, tudíž by mě lehce dohonil, cítím se dost unavená. Místo toho přidám do pedálů a řítím se po polní cestě plné děr a výmolů jak střela. Inkriminovaným místem projedu snad padesátkou! Nikdo na mě nevyskočí, ledová ruka strachu, která svírala moje útroby, povolí a čím více se onomu místu vzdaluji, tím víc v pohodě se cítím. Zbytečně jsem se plašila!

K mému údivu mě cesta nevyvede tam, kde jsem předpokládala přede mnou je neobdělávaná louka a za ní les, střihnu si to rádoby nejkratší cestou a po další půlhodině si přiznám, že orientační smysl rozhodně vyvinutý nemám. Ve spleti polních i lesních cest hledám nějakou, která by mě dovedla k civilizaci, a co mě opravdu překvapí, je skutečnost, že se po půl hodině bloudění znovu octnu za Vlčkovém! Neuvěřitelné, zavrtím pobaveně hlavou, když dnes už podruhé spatřím polní cestu v kukuřici. Každopádně teď vím, kde jsem, dovolím si přestávku, zajedu na cestu, slezu z kola a plácnu sebou na travnatý kraj, abych nastavila zchvácenou tvář slunci. Mraky se mezitím zcela rozptýlily, slunce svítí a hřeje, je příjemné nechat se jím laskat a za zavřenými víčky vnímat hru slunce a stínu způsobenou míhání kukuřičných stvolů v mírném vánku. Bzučení hmyzu i občasný rachot projíždějícího automobilu opodál dokresluje idylku pohody a působí skoro jako ukolébavka.

Možná bych dokonce usnula, kdybych si neuvědomila dlouho trvající stín. Že by se opět zatáhlo..? Pootevřu líně oči a - idylka je ta tam! Pohled na obnažený mužský úd trčící z kalhot toho obtloustlého habána, který stojí pouhý metr ode mne, mě vyděsí takřka k smrti!! Se zavřeštěním vyskočím na nohy, v panické hrůze popadnu kolo a div se o něho nepřerazím, jak hystericky se snažím vyhoupnout do sedla a co nejdřív ujet! Ten člověk se mě naštěstí ani nepokusí zadržet, můj strach na něj působí jako afrodiziakum. Skončí dřív, než se dokodrcám na silnici. Tady se mi už nic stát nemůže, i když jde

o výpadovku, provoz je tu poměrně hustý, přesto si trochu oddechu dopřeji až ve Vlčkově, respektive u první chalupy, kde jakási tetka věší na ráhno peřiny v proužkovaném povlečení.

„Dobrý den, prosím vás, můžu si zavolat?!“ „Copak se stalo?“ zeptá se zvědavě. „Ňáká bouračka? Táto,“ houkne do otevřeného okna stavení. „Bouračka.“ „Ne, bouračka ne,“ vysvětluji jí i jejímu muži, který se ochotně vykloní z okna, celý žhavý po senzaci. „Támhle kousek v kukuřici, na té polní cestě, mě přepadl nějaký uchyl, byl úplně nahý, musím to hlásit!“

Jakkoli jsem čekala, že tohle sousto se těm venkovanům bude zdát ještě šťavnatější než auto narvané ve stromu, pletla jsem se. Jejich zájem okamžitě pohasne. „Jo ták,“ mávne teta rukou. „To byl určitě Bohouš.“ „Bohouš..?“ zeptám se zmateně. „Takovej velkej, silnej, kudrnatej? Tak to byl Bohouš. Ten je tady ze vsi. To je hodnej kluk, je kapku...“ „Mišuge vodmala,“ napoví jí její manžel. „Není mišuge, jen je pomalejší,“ zastane se ho ta dobračka. „Kuřeti by neublížil. Máma mu umřela, když byl ještě malej, chodil do pomocný... Ale k práci se postavit umí. Je to dříč, mají s tátou velký hospodářství, co ten kluk zastane práce a ještě chodí pomáhat jinejm.“ „No ale mě přepadl,“ namítnu šokované. „Přepadl?“ zeptá se pochybovačně. „Šáhl snad na tebe?“

„To ne, ale - „

„Na to by se ani nezmohl,“ soudí strýc. „Von se jen trochu ukazuje.“

„Já nevím, ale to přece nemůže,“ namítnu.

„Přece bys ho nechtěla udat! Aby ho zavřeli do blázince? Kdo by dělal na statku? Starej by se upil k smrti. Bohouš je hodnej kluk, jiný sígry by měli pozavírat, ale to ne, ti běhají po svobodě, ti, co rozkradou miliony, těm se nic nestane, a kluka, co je vod malička trochu blbej, bys nechala zavřít? Máš rozum,

děvčico? Všecky holky ze vsi ho už viděly, no a co? Prostě se jim jen ukázal.“

„Tak ses koukla na mužskýho,“ zamrká na mě strýc.

Nehodlám v jejich společnosti setrvávat ani o minutu déle, nicméně v tom, abych tady působila jako udavačka, mě zviklají natolik, že se s nimi vlažně rozloučím a s vědomím, že na kole už tímhle směrem nikdy nepojedu, mizím pryč.

Olina na víkend neodjela, protože rozhodla zasvětit sobotní noc mejdanu, a co hůř, jako místo konání zvolila náš byteček. „Klidně zůstaň, Nelo, bude sranda.“

Ta sranda spočívá v tom, že už od podvečerních hodin se slézají páni vysokoškoláci, budoucí právníci, lékaři a inženýři, každý donese „zápisné“ v podobě nějaké lahvinky, Olina mě každému představí a zase odběhne do kuchyně patlat jednohubky a chlebíčky. Zhruba v sedm pak začne samotný mejdan, a protože moje rozkošná spolubydlící pozvala především samé kluky a když dívky, tak v každém případě jen ty „neškodné“, čili buď škaredé, nebo zadané, je o mou maličkost na můj vkus až nezdravý zájem. Připadám si v jejich společnosti dost hloupě. Jsou totiž pravým opakem Tomáše - jak ten se o škole nechtěl bavit vůbec, oni ji považují za klíčové téma, jo, to u nás na fakultě... Asi hodinku se vydržím zdvořile usmívat, pak kapituluji, omluvím se, že mám něco venku, a z bytu jednoduše pláchnu.

Jak to, že nejsi v sobotu večer se mnou, když mi chybíš, no? Napíšu vyzývavou SMSku a doufám, že se rybka chytí na háček. Tomáš je sice dravá ryba, nicméně tuhle návnadu nespolkne. „Promiň, brouku, musím se šprtat, v pondělí mám zkoušku z TO 2, třetí pokus:~(Ani nevíš, jak rád bych měnil.“

Což to si představit dovedu, je mi jasné, že než učení na vražedný termín teorie obvodů by vyměnil cokoli, nejen mou přítomnost, ovšem tenhle důvod uznávám. Samotné se mi však být nechce... Hm, co třeba Al?

„Ahoj, brácho, nešel bys na pivo?“

Šance, že Aleše načapám doma, je malá, za pokus však stojí.

„Já už na pivu jsem. Přijď do Zámecký. Nebo jestli chceš, můžu ti jít naproti, segra.“

Takže doma sice není, nicméně pokus vyšel. O doprovod nestojím, ráda se ve vlahém červnovém podvečeru projdu, město je krásně rozpálené, chodníky, silnice i fasády domů vyzařují energii nastřádanou během horkého odpoledne, skoro mám chuť vyzout boty a jít bosky.

Zámecká restaurace má tu výhodu, že se dá sedět nejen uvnitř, ale i venku, pod mohutnými duby zámeckého parku, což je mnohem příjemnější, protože člověk může lokat místo odporného cigaretového kouře, kterým jsou vnitřní prostory restaurace nasáklé, vonící vzduch. A červnové večery jsou stejně ze všech nejkrásnější.

Aleš vyrazil na pivo s klukama z fotbalového oddílu a to hodnou chvíli přede mnou, tudíž má dost velký náskok, ovšem on i jeho kamarádi jsou ochotní přijmout mě mezi sebe. Nehodlám je v náladě ani konzumaci dohánět, bohatě mi stačí jen tak sedět a poslouchat je, odpolední zápas vyhráli.

„Nelo, škoda, žes u toho nebyla,“ lituje Aleš. „Ale víš co? V pátek nás čeká ještě napínavější mač, u toho nesmíš chybět. Slibuješ?“

„Když mi to vyjde,“ zaujmu neutrální stanovisko. „A co holky, Aleši? Co ta internetová kráska z Brna?“

Mávne rukou. „Hezká byla, to je fakt, ale jinak... blbá.“

„To mě mrzí,“ polituji ho, nicméně Aleš bere život s filozofickým nadhledem: „Proč by tě to mělo mrzet? Takových holek je! Hned zítra mám rande s nějakou patnáctkou, fakt zajíček, ksichtík jak andílek.“

„Taky přes Internet?“

„Jasně. Net nabízí neuvěřitelný možnosti. Zkus to taky.“

„To věřím," uchichtnu se. „Akorát já bych na to neměla povahu, scházet se s lidma, který znám jen jako písmena na monitoru... Jsem spíš na ten živý kontakt."

„A jakej je, ten živej kontakt?"

„Nestěžuji si," pousměji se.

„No, já chodit s holkou, jako jsi ty, Neli, tak ji v žádným případě nenechám vo sobotní noci samotnou."

Na tohle nestačím odpovědět, protože se mi v kapse rozezpívá mobil. Nejde o žádné krátké prozvonění, volající má výdrž, dost dlouho mi trvá, než si melodie v hukotu restaurace všimnu. Na displeji svítí to nejhezčí jméno na světě. Rychle si ucpu levé ucho prstem a vykřiknu: „Ahoj!"

„Nazdárek. Rozmyslel jsem se, přece nebudu doma..."

„Mluv nahlas, skoro tě neslyším! Počkej moment..." Odběhnu do pokud možno klidnějšího zákoutí. „Co jsi říkal?"

„Hledám tě, nechci bejt sám, brouku. Kde jsi, že je tam takovej kravál?"

„V Zámecké. Jestli ses už naučil na zkoušku, tak - „

„Nešílíš?" baví se. „Dlabu na učení. Potřebuju si na chvilku odpočinout, za moment jsem u tebe."

„Těším se!" ujistím ho.

Tomáš se patrně těšil také, a hodně, protože dorazí do Zámecké velice rychle. Partě fotbalistů mě doslova unese před očima, sotva stihnu Alešovi říct ahoj a sorry. Mávne shovívavě rukou, je mu jasné, na které příčce hitparády si u mě Tomáš stojí.

Když už jsme kousek od zámku, neodoláme procházce nočním parkem. Samozřejmě je osvětlený starodávnými pouličními lampami, jež mají vzbuzovat zdání středověku, ačkoli jsou elektrické, zámek je nasvícený, obloha inkoustová, noc vlahá a vonící. Přestože se nepovažuji za romantickou dušičku, s Tomášovou rukou na mém pasu si připadám jak v pohádce. A co teprve, když se posadíme na lavičku v osamělém temném zákoutí a Tomáš si mě vezme na klín, to

aby mě rosa nestudila do nahých stehen, mám totiž jen minisukni.

Dotkne se svými rty mých. „Chci tě ochutnat.“

Pootevřu je a dovolím mu, aby mě hluboce líbal jazykem, stejně jako toleruji jeho ruku vklouznuvší pod moje tričko a sunoucí se po žebrech až k podprsence. Nedá se odstrčit! Je jako nezmar, i když se o to nejprve pokouším, časem rezignuji. Líbání je nádherné, zapomínám při něm hlídat jiné části svého těla, takže si teprve později uvědomím, že se mu povedlo osvobodit moje ňadro z krajkoví podprsenky a hněte je svými prsty. Cítím malátnost v celém těle, takhle by si se mnou mohl za chvíli dělat všechno... To přece nejde!

Potřebuji si vydechnout, trošku se odtáhnu a položím si hlavu na jeho rameno. Líbá mě jen tak zlehýnka na krku a aniž by si přestal hrát pod tričkem, oznámí mi: „Jsi fakt nádherná... Víš, co je nejlepší na odreagování od učení?“

„Tuším,“ pousměji se rozpačitě.

Kousne mě do ouška. „A já zas z toho tónu tuším, že ti to tak skvělej nápad jako mně nepřipadá, co?“

„No, tušíš správně... Ještě ne, Tomáši.“

Neurazí se, škádlivě mě kousne do krku, tentokrát silněji. „Dobře, jak chceš. Ale o moc přicházíš.“

Prohrábnu se mu v hustých tmavých vlasech. „Nezlob se.“

„Nezlobím,“ ujistí mě. „Stejně není kde. Tady na lavičce... To je tak pro pubouše. Kvartýr volnej nemám a ty asi taky ne... Tak někdy jindy. Až spolu budeme sami.“

Cosi mě napadne. „O něčem bych věděla... Zkraje července, jak bude ten prodloužený víkend, pojedu do Náměště na Hané na Zahradu. Je to na tři dny. Budu spát ve stanu... sama...“

„Vím, o co jde. Brácha tam jezdívá, já na country nejsem.“ „Nemusel bys tam jet kvůli country,“ namítnu koketně.

„No, jenže už něco mám. Kámoš slaví narozky na chatě na Novovomlýnských nádržích. V tomhle termínu jsem každoročně beznadějně zadanej, to si nenechám ujít, brouku.“

„Aha,“ řeknu sklesle. „Těšila jsem se, mohlo to být prima. Spolu na Zahradě... Nebo kdekoli jinde. Já přece do Náměště taky nemusím, mohli bychom -„

„Tyhle narozky jsou pánská jízda, to tak máme už od začátku gymplu,“ zmrazí moje naděje. „Tam prostě ženský nesmí. Však spolu vyrazíme kamkoli jinam, o prázdninách se dá podnikat věcí! Třeba na Rockfest, ten je za měsíc a to bývá pořádnej odpich. Pěkně pod širákem, skvělá hudba a ještě s tebou v jednom spacáku, uhm... Co ty na to?“

Ačkoli navrhl náhradní variantu, dost mě mrzí, že tu mou tak šmahem odmítl, takže jen zahuhlám „fajn“. No, je v tom asi obyčejná žárlivost, že mu jsou kámoši přednější!

„Je mi docela kosa,“ uvědomí si. „Tobě ne? Jsi skoro nahá, zajdeme někam na drink.“

Směje se mi, když si zády k němu upravuji podprsenku, snaží se mi to všemi možnými způsoby znemožnit. Jestliže jsem si myslela, že do Zámecké odmítá jít proto, abychom byli spolu sami a neotravovali nás fotbalisti, pletla jsem se. Cesta tramvají do rockového klubu Fontána nám zabere skoro tři čtvrtě hodiny, abychom se vecpali do narvaného sálu a ještě plnějšího baru sousedícího s diskotékou. „Sem..?“

„Jo, bývá to tu prima. V sobotu večer trochu hlučný. Potřebuju mluvit s jedním klukem, doufám, že ho tu zastihnu a spojím tak příjemné s užitečným. Co si dáš k pití?“

Otázku musí opakovat dvakrát, skoro mu nerozumím. Nakonec si vyberu dvojku červeného vína doufajíc, že ji vypijeme a změníme lokál. Hm, jsem ale kapku vedle. Ten kluk, se kterým Tomáš potřebuje mluvit, tu není, nebo ho v tom hemžení nikde nevidí, ovšem je tu spousta a spousta jiných lidí, které Tomáš zná, oni znají jeho a mají největší pilno s ním dát řeč. Jdou mi pěkně na nervy! Především tedy holky, co ho

na přivítanou líbají. To, že mě všem představuje, mě nijak extra netěší, nemám si s nimi co povídat a s postupujícím časem je stále těžší udržet na tváři přívětivý úsměv.

Pak si k baru přisedne jakýsi blondýn s dlouhovlasou holkou, Tomáš je zaregistruje a omluví se mi: „Neli, minutku. Klidně si na mě objednej, co chceš, hned jsem tu."

Nemohu říct, že bych se za ty tři čtvrtě hodiny, co se z jeho minutky vyklube, nudila. Stále se o mě někdo zajímá. Tomášovi kamarádi, kterým mě představil, či naprosto cizí kluci, jež dospějí k mylnému závěru, že jsem bez partnera. No, ono to tak vypadá! S čím dál kyselejším výrazem sleduji Tomáše, co se namáčkl mezi tu dvojici, oba přátelsky objal kolem ramen a pustil se s nimi nejspíš do rozboru teorie relativity, jinak si nedovedu představit, co mohou tak dlouho probírat. Samozřejmě neslyším, o čem mluví, občas ke mně dolétne tak akorát afektovaný smích té holky. I když ji neznám, během té doby si k ní vypěstuji vyloženou antipatii a její naučené gesto, kterým si odhazuje dlouhé vlasy na záda, mě bude strašit nejspíš i ve snech. Jenom loučení trvá Tomášovi deset minut! Vždycky se zdá, že se odtrhne, poodstoupí o dva tři kroky, načež se zase vrátí a debatuji dál. Jsem otrávená.

„Krapet se to protáhlo, co?" zhodnotí tu celovečerní besedu Tomáš, když se konečně urve. „Ty jsi nic nepila? Proč tu sedíš na suchu, brouku? Co mám objednat?"

„Pro mě nic, já už musím," omluvím se.

Tomáš se rozhlédne. „Tak brzy..?"

Neodpustím si jedovatost: „Nemusíš se mnou chodit, trefím. Aby ti nebylo líto, že tak brzy končíš..."

„Kecko," zasměje se, zaplatí a vyvede mě ven. „Máš rozum, musím jít pokračovat v učení. Noc je ještě mladá. I tak to byl krásnej večer, díky za něj, Neli."

„Za ten závěr nemohu," rýpnu si.

Dovtípí se. „Mrzí mě, že jsi byla tak dlouho sama."

Jeho lítost zní upřímně, rozhodnu se ho vzít na milost. „To se nedá nic dělat. Potřeboval jsi s ním mluvit, tak co."

„Právě že jsem s ním nemluvil. Nebyl tam, blbec, zítra abych se zdržoval od učení a někde ho sháněl." Zachytí můj nechápavý pohled. „Tohle byl Elf, kámoš z gymplu, a Gábina, jeho holka. Já jsem potřeboval mluvit s Patrikem."

„Ah-ha."

Na zastávce tramvají se loučíme, nemá cenu, aby jel se mnou a zase se přes celé město vracel. Tyhle polibky mě ale už nerozechvívají jako ty v parku a ruce, kterými se chtěl potěšit o moje hebké kopečky, nekompromisně odtáhnu.

„Prosím tě, ten děda má tak tlustý dioptrie, že je rád, že rozpozná tramvaj od velblouda..."

Asi si mou neochotu vyloží přítomností stařík čekajícího na tramvaj s námi. Nevymlouvám mu to.

„Strašně se těším na ten Rockfest. To bude nádhera."

Zamávám mu z okna tramvaje. Je sice skvělé mít hezkého a ve společnosti oblíbeného kluka se spoustou přátel, nicméně při představě, že na Rockfestu by byli samí jeho kamarádi, mi naskáčí pupínky. Nejen že se na rozdíl od Tomáše na Rockfest netěším, nejsem si jistá, zda tam pojedu!

8. Kapitola

Samozřejmě jsem tak spěchat zdaleka nemusela, mejdan v našem bytě pokračoval do časných ranních hodin, než všichni postupně odpadli, tudíž jsem se do postele dostala až kolem šesté ráno a ještě si mohla gratulovat, že na mě nějaká zbyla! Neděli potom zasvětíme uklízení. Jednak jsem s Olinou solidární, nikdy nevím, kdy budu stejnou protislužbu potřebovat, že, a jednak také proto, že se mi nechce bydlet v něčem, co připomíná hospodský lokál čtvrté cenové skupiny. Vyvětrat oblaka kouře dá pěknou fušku, krom tabáku poznám i nezaměnitelný pach marihuany, páni právníci se rozšoupli, stejně jako umýt horu nádobí, zašpinili snad veškeré, co v bytě máme, a vyčistit koupelnu je práce pro vraha. To poslední nechám na Oline. Sice jsem z praxe zvyklá a neobrací se mi žaludek, nicméně jen ať si naše blond kráska užije. Její říhání slyším až do kuchyně.

K večeru je byt opět v pořádku. Velký úklid si zasloužil a stejně bychom se mu na konci června, až budeme byt na prázdniny předávat, nevyhnuly.

„To musel být divoký mejdan," směje se Marcela, co přijde už do čistého a o divokosti ji utvrzuje jen Olinina barva.

„Hodila jsem šavli," přizná Olina, zelená jak sedma. Marcela má oči navrch hlavy. „Na mejdanu?!" „Ne, na záchodě," zakření se Olina. „Když jsem ho myla."

„Tak to si asi s námi škvarkové knedlíky se zelím nedáš, co?" soudí Marcela a to už se obě řehtáme nahlas, jak chudák naše krásná spolubydlící nestačí brát zatáčky na toaletu, jak ji představa domácích mastných chlupáčů rozruší. „Ty si se mnou vezmeš, že jo, Neli? Přivezla jsem jich asi dvacet."

„O tom nepochybuj," olíznu se předem a při jídle ještě asi stokrát. K naprostému nasycení mi však bohatě stačí dva a mám pocit, že další jídlo jsem schopna pozřít pozítří.

Marcela tentokrát nepřivezla pouze dlabanec.

„Podívej," zamrká potutelně, když vytahuje cosi z bílé příze bohatě nazdobené načančanými kraječkami.

„Kabátek a dupačky?" podivím se. „Pro koho to máš?"

„Přece pro sebe."

„Ty jsi v tom?! Vlastně ne, dostala jsi menses..."

„Nejsem v tom," připustí s pokrčením ramen. „Momentálně. Ale to se dá lehce napravit, ne? Krásná soupravička, že jo?"

Zavrtím s povzdechem hlavou.

Nic není zadarmo. Byt máme sice krásně uklizený, nicméně do školy se dostavím tupá jak poleno. A to nás čeká další série písemek a zkoušení. Pravda, snažila jsem se večer učit, vlastně jsme se s Tomášem vzájemně SMSkami do učení honili, ale času moc nebylo a ty SMSky byly zajímavější...

„Stalo se něco strašného," oznámí mi Lenka hned v šatně.

„Já to taky slyšela. O té ekonomii. Béčko z ní psalo písemku. Neohlášenou. To bude horor... Našrotila ses to?"

„Cože? Jo, na chatě jsem se trochu učila."

„Takže vzorná holčička jela na chatu místo na rytíře?"

Trhne rameny: „Olegovi to nevadilo, přišel za mnou včera večer až k nám!"

„Fakt? A co na to máti? Pustila tě ven?" „Však říkám, že byl u nás, ne?" „Jo takhle," uchichtnu se. „A co? Povídej!" „On u nás zazvonil, jestli bych nešla do kina, no a jak jsme se tam bavili, tak přišla mamka a pozvala ho dál." Asi jsem se v paní Vostřelové spletla, to, že bude podporovat dceřinu známost, bych do ní neřekla! „Hezký." „Ani ne," vyleze z Lenky a její oči se zamží. „Představ si, mamce se Oleg nelíbí!"

„To ti přímo řekla? Jako vzhledově, nebo proč?" „Nejen mně, řekla to rovnou i jemu... Neli, já jsem tak zoufalá! Ona ho pozvala k nám, posadila ho naproti sobě nu gauč a začala se ho vyptávat... Naprosto odporné otázky! Kam chodí na školu, jaké

má známky, záliby, co dělají jeho rodiče, jestli má sourozence, co by chtěl v životě dokázat.“

Cítím, jak se mi zježí vlasy. Oleg mi sice připadá jako bambula, nicméně v palbě dobře mířených otázek paní Vostřelové by neuspěl ani doktor psychologie! „Jak to dopadlo?“ zeptám se zbytečně. „Děsně! Mamce se na něm nelíbilo nic a taky mu to rovnou řekla do očí společně s tím, že si nepřeje, aby se se mnou scházel! Nakonec ho skoro vy-ho-di-laaaa...“ „Nebul,“ zatřesu s ní. „A co Oleg?“ „Byl tak ztumpachovělý, že mi ani neřekl ahoj.“ „Jestli za něco stojí, tak určitě přijde, neboj.“ „Vždyť jsme se ani nedomluvili!“ „Minulý týden taky ne a čekal na tebe denně. Má mobil?“

„Nevím... I kdyby měl, já mobil nemáááám...“ „Nebreč, Leni. Vždycky existuje řešení.“ „Ale co když... co když už ho nikdy neuvidím?!“ „Dojde mu, co je důležitější, jestli se líbí tobě, nebo tvé máti. A pokud mu to nedojde... Tak je to vůl.“

„Nemluv tak o něm,“ vzlykne.

Nedodám, že mnohem horší pro mou nesamostatnou kamarádku bude případný boj s její ambiciózní matkou o svou lásku. Připadá mi zdecimovaná už tak dost.

Výhoda mobilů je mimo jiné i v tom, že člověk rovnou ví, kdo mu volá, ještě dřív než hovor přijme. „Ahoj, Martine.“

„Nazdárek, krásko. Osud převlečený do služebních povinností mě zavál až na samotnou výspu civilizace...“

„Ty jsi v Antarktidě?“ otáži se na výsost udiveně.

„Skoro v Antarktidě,“ připustí pobaveně. „No dobře, uznávám, že to zase taková díra není, protože se tu dá zajít na kafe. Smím tě pozvat?“

„No jasně,“ souhlasím, nicméně se zarazím. „A co Andrea?“

„Ta má dneska školu až do čtyř, potřebuji si ukrátit čekání. Jestli se nacházíš někde v blízkosti náměstí Svobody, bylo by to úplně ideální, jinak za tebou přijedu.“

Mrknu na hodinky. „Prima. Budu tam za čtvrt hodiny.“

V odpolední špičce jsou sice tramvaje plné potících se lidiček, přesto odhad strefím takřka na minutu přesně a za dalších pět minut už sedíme v příjemném chládku kavárny.

„Dvakrát presso s mlékem," objedná i za mě. „A dvakrát rakvičku se šlehačkou."

„Budu tlustá," namítnu spíš pro formu, rakvička mi šíleně chutná. Martinovi moje obavy z případné obezity připadají k smíchu. „Ty? A kde by se to na tobě vzalo?" Změří si mě pátravým zrakem posilněným skly brýlí intelektuálského tvaru a vysekne mi poklonu: „Máš dokonalou postavu, Nelo."

„Haha," udělám nahlas. Pokud se skutečnosti, že nejsem ani tlustá, ani vychrtlá, dá říct dokonalá, tak je to super. „Dneska sršíš vtipem. Povídej, co nového v Praze?"

„Spousta věcí," připustí. „Nicméně koncert Františka Nedvěda bude tuhle sobotu tady u vás. Neuvěřitelné, že?"

„To asi těžko neseš, co?"

„Nedvědy zbožňuju tak moc, že jsem ochoten na ně přijet k vám na venkov. Kolegyně z brněnské pobočky mi sehnala dva lístky, pod pultem, jinak bych se nechytal. Už se těším."

Ačkoli mě tahle hudba zrovna nebere, jeho radost sdílím. „Tak ať to dopadne podle očekávání. Budeš mít kde spát?"

„No, nebudu..."

„Nabídla bych ti přespání u mě, ale - „

„Neříkám to proto, aby sis dělala starosti, kam mě uložíš," brání se. „Počkám na nádraží na první ranní vlak."

„Tak to nemyslím. To ALE je Andrea. Vadilo by jí to. Dodnes mi neodpustila, že jste u nás spali po plese, natož kdybys tam byl tentokrát sám, bez kamarádů."

„Tohle jsme si spolu vyříkali telefonem. Pochopila to."

Nepřesvědčivě pokrčím rameny. „Neřekla bych... Jestli to riskneš, Martine, pak u mě klidně přespat můžeš."

„Andrea je skvělá holka, jenom trošku žárlí. Musí ale pochopit, že milovat znamená důvěřovat."

„Ono je to těžké," vzdychnu si.

„A co není?“ prohodí filozoficky, načež se oba rozesmějeme a dobu, než Andree skončí škola, strávíme veselým plácáním o všem možném.

Zatímco Semerákovi i Faustovi moje služby využívají o víkendu, se slečnou Čihákovou je to zásadně naopak. Coby svobodná maminka to nemá jednoduché, Barborku, sedmiměsíční miminko, s sebou tahá v přenosné tašce všude možně, a to i do šaten modelingových agentur, ovšem když se stane, že je žádaná v jiném městě či se má po večerech promenovat po předváděcích molech, případně být ozdobou a dekorací na nejrůznějších společenských akcích, rychle shání hlídání. Většinou má po ruce důchodkyni z domu, kde bydlí, bývalou učitelku v mateřské škole, a teprve když stará paní nemůže, zaskakuji já. Jsem tomu jen ráda, tvář Ivety Čihákové zdobí nejeden billboard, kdyby měla na hlídání jen mě, patrně bych nestihla vůbec chodit do školy.

To, že se holka z vesnice, jak se mi svěřila ve slabé chvíli u lahvinky vína, když ji opustil její přítel, místní ženatý podnikatel a otec Barborky, vypracovala na poměrně známou modelku, na Ivetě obdivuji. Dotáhla to tak daleko!

Hlídat roztomilého drobka nedá žádnou práci, sotva Iveta odjede taxíkem za společenskými povinnostmi, vykoupu malou ve vaničce, natřu její hebké tělíčko dětským olejíčkem a když vyzunkne plnou láhev banánové kaše a hlasitě si odříhne, vím, že teď už o dítěti nebudu do rána vědět. U televize si chvíli Smskuji s Tomášem, zítra ho čeká obávaná zkouška, potřebuje povzbudit, byť on by si samotný způsob povzbuzení představoval jinak než slovně, pak se natáhnu na gauč, přikryji se dekou a záhy usnu. Povinnost mi nedovolí spát jako špalek, občas se probudím a zkontroluji dítě, jehož bezstarostný spánek mu takřka závidím. Při pohledu na nemluvně se sevřenými pěstičkami odevzdaně položenými vedle naducaných tvářiček trošku pochopím Marcelinu touhu po vlastním miminku. Také bych si přála mít jednou takového

drobečka! Rychle se zase proberu. Jednou, ne teď, proboha. Dítě je pěkné na podívání, ale starat se o ně ve dne. v noci, to bych tedy ještě nechtěla. Ani náhodou! Myslím, že na to není ještě psychicky připravená ani Marcela, a to je starší než já. Tak v pětadvaceti možná, ale v sedmnácti? Nesmysl!

Iveta dorazí kolem čtvrté ráno, za okny už je mdlé světlo, přesto si rozsvítí. Byt, který s Barborkou obývá, je maličká garsonka s kuchyňským koutem odděleným od obytné části pouze stahovacími dveřmi. Ty jsou zčásti odhrnuté a ostré světlo zářivky mě probudí. Bolestně zazívám a chci se vyhrabat na nohy, když si všimnu, že Iveta není sama. První, co mě napadne, je, že si přivedla domů tatínka. Asi ho někde potkala cestou. Divný čas na návštěvy, uchichtnu se. Pan Čihák je pantáta v letech, holou lebku mu zdobí pouze rozčepýřený věneček vlasů za ušima, bříško jako soudek mu vylézá z elegantního saka, div neulítnou knoflíčky u brokátové košile. Nechápu, jak takový malý človíček mohl zplodit tak krásnou a vysokou dceru! Matka Příroda chtěla vynahradil skutečnost, že Ivetě dosahuje přesně po ramena.

Iveta v šatech s dekoltem hlubším na zádech ještě o něco víc než na prsou k němu přistoupí, povolí mu kravalu a začne rozepínat jeden knoflíček košile po druhým. Pan Čihák chtivě zaboří obličej do Ivetina bujného poprsí.

Ty trubko, zakroutím nad sebou hlavou. Jak jsem stará, tak jsem naivní. Prý Ivetin otec! Polosvlečený mužíček záhy zapadne do koupelny, přestanu dělat, že spím, a posadím se.

Iveta hrábne do kabelky. „Na... Promiň, že tě musím takhle časně vyhnat, ale... chápeš.“

Přijmu finanční hotovost, vklouznu do riflí a na tričko navléknu džínsovou bundu. „Abych řekla pravdu, nechápu.“

Zpupně trhne rameny. „Co se ti na něm nelíbí?“ Hledám slova, jak to říct slušně. „Připadá mi poněkud starší... Tak na padesát.“

„Spálila jsem se už jednou. Chci jistotu. Mladí kluci jsou nespolehliví. A nedokázali by náš zaopatřit finančně.“

V té chvíli je mi jasné, co se na té parodii na pána tvorstva Ivetě líbí. Výše konta!!

„Já ale věřím v lásku. Bez ní by neměl život smysl.“

„Naivko,“ vysměje se mi. Její dech je cítit alkoholem, make-up povolil a vůbec vypadá v obličeji celá strhaná, unavená. „Takhle blbá jsem byla taky, ale už jsem vyléčena.“

Nepřu se s ní, každá máme jiné hodnoty, v které věříme. Rychle si zapnu sandály a zatímco za zdí šumí sprcha, vypadnu z bytu. Už ji neobdivuji. Copak vážně vynaložila tolik potu a dřiny, aby dopadla takhle?! Tak moc daleko bych to tedy dotáhnout opravdu nechtěla.

V odhadu, že moje nejlepší kamarádka bude muset o svou lásku bojovat s celým světem, tedy se svou nekompromisní matkou, jsem se pěkně sekla. Lenku taková možnost vůbec nenapadne! Přitom na ni Oleg čekal přímo u vrat školy hned v pondělí, s bídou si stačila utřít nos, pláčem zarudlé oči zamaskovat nestihla, ale právě tahle skutečnost zlomila basketbalistovo srdce natolik, že riskuje posměch a denně se nechává okukovat všema holkama ze školy. A že to chce nervy!

„A co jsi mu na to řekla?“

„No že ne,“ odvětí nechápavě, jak se vůbec mohu ptát. „Copak bych s ním mohla jet v sobotu na zápas? Blázníš?“

„Ale jemu na tom asi dost záleží, když jim jde o postup.“

„To záleží,“ připustí. „Prý si tam všichni kluci berou svoje holky. Teda pokud je mají.“

„A chudák Oleg má, a nemá.“

„Jak to myslíš?“ podiví se. „Chodíme spolu.“

„Každý den ze školy,“ uchichtnu se. „Leni, vážně si myslíš, že tohle mu bude stačit?“

„Mně to taky stačí,“ namítne. „Strašně se na něj těším a pak na to celý den myslím. Včera mě vzal za ruku...“

„To je málo. Bez společných zážitků nemá vztah šanci.“

„Ty to říkáš, jak kdybych za to mohla!“ obviní mne. „Přece víš, že jet nemůžu! Mamka ani neví, že s ním chodím!“

„Tak se za něj postav. Proti vašim. Promluv s mamkou, nebo nejlépe s tátou, najdi v něm spojence. I kdyby s Olegem nesouhlasili, nemůžou tě držet pod zámkem, /kus s nimi domluvit nějaká pravidla, vycházky, nebo tak něco - „

„To by vůbec nemělo cenu.“

„Nemůžeš to vzdát předem.“

„Znám mamku. Zbytečná námaha.“

„Tak to aspoň zkus, sakra! I kdyby ti to zatrhli a nenechali tě domluvit, za pokus to stojí!“

Nezdá se, že bych ji přesvědčila. Moje naprosto nekonfliktní kamarádka si ze všech cest vybírá jen tu nejmenšího odporu. Ovšem takové cesty mohou být slepé.

SMSka, která mi od Tomáše přijde, je výmluvná sama za sebe: „MAAAAM!!“

Okamžitě všeho nechám a vyklofu blahopřání: „Super!! Jsi skvělý. Za kolik?“

Tomášovi se podle všeho nechce zdržovat s datlováním do klávesnice mobilu, protože mi vzápětí zavolá: „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. To vás ve škole neučili?“

„Myslíš, že to platí i v tomhle případě?“ bavím se.

„Bez pochyb,“ ujistí mě rozveseleně. „Mám za tři a na třetí pokus. Když se to takhle řekne, tak to nevypadá zrovna pěkně, ale uznej, že hlavní je postup do dalšího semestru.“

„Jsi jako Olina,“ směji se. „Moje spolubydlící.“

„Tak tu bych rád poznal,“ řehtá se.

„Raději ne,“ odvětím napůl vážně. „Krom toho včera odjela, doma má prý víc klidu na učení.“

„Škoda. Má mou krevní skupinu... Taky nesnáším šprty.“

„A nebude v tom něco jiného?“ rýpnu si.

„No dobře, odhalila jsi mě," kapituluje. „Jsem asi stejnej flink jako ona, všechno nechávám na poslední chvíli a pak nestíhám. Ale zkoušku mám a to je důvod slavit, brouku. A chci slavit s tebou a ne Olinou, kapišto?"

„Pěkný nápad," pochválím ho. „Ale já jsem ještě ve škole, mám polední pauzu a pak dvě hodiny odpoledne."

„Ehm..." Tomáš se zamyslí. „Takže v pět na konečné osmičky, oki? Nebudu mít sice auto, ale i tak se dá podniknout plno věcí. Třeba vyrazit ven, je krásně. Počkej, mám nápad. Vezmi si plavky, kluci se už byli koupat na Prýglu. Sice jim skoro umrzli... však víš co, haha..."

„Dovedu si to představit," uchichtnu se, zakrývajíc rozpaky. „Voda bude určitě ještě studená."

„Tak do ní nemusíme lézt."

„A proč teda pojedeme na přehradu?"

„Ty jsi strašně zvědavá ženská," durdí se naoko. „Přece abych tě viděl v plavkách, ne? Jsi moc pěkná baba, Nelo, a čím méně toho máš na sobě, tím ti to víc sluší."

„Něco takového jsem v tom tušila," bavím se. „Tak fajn."

„Fantastiko. V pět papá, moc se těším."

Já také. Je mi sice jasné, že pokud nebude na přehradě moc lidí, budu mít dost co dělat udržet Tomášovy touhy na uzdě, ostatně, možná mu ani diváci vadit nebudou. Je typ, který užívá život plnými doušky a bere si z něj jen to nejlepší. Nakonec, proč se tomu bráním, když je to příjemné i pro mě? Kvůli tomu, že se známe teprve chvíli..? Nebo že mi vlastně nikdy neřekl, co ke mně cítí, pokud vůbec něco..? Prostě si nepotrpí na řeči, je to muž činu.

Nikdo není dokonalý, usoudím, když do plátěné tašky s opalovacím krémem, osuškou, rtěnkou a plavkami přihodím krabičku prezervativů. Ostatně, mám na to věk a Tomáš o mně stojí, je moc hezký, správný, cítím se s ním skvěle, pokud jsme tedy spolu sami, co bych chtěla víc! A to, že mi na něm pár

maličkostí nesedí... Jemu se třeba na mně také mnohé nelíbí! Láska bez vzájemné tolerance není k ničemu.

Na konečnou tramvaje č. 8 se dostanu už v půl páté, tak moc jsem nedočkavá, předzvěst toho, že by na dnešním rande mohlo dojít k něčemu převratnému, mě vyžene z domu dřív než je nutné. Mám čekat tady nebo doma! V blažených představách se posadím na lavičku. Nastavím tvář slunci a nechám se laskat jeho paprsky. Za chvíli je vystřídají Tomášovy rty...

Před pátou nedorazí, škoda, myslela jsem, že bude stejně nažhavený jako já. V pět už jsem jako na trní, v pět deset nadávám na dopravní špičku, v pět dvacet na Tomáše, že s dopravním kolapsem mohl počítat a nevyrazil dřív, a od půl šesté si začnu dělat starosti, co se mu mohlo přihodit.

Neustále kontroluji mobil, mám plný signál, přece kdyby se něco změnilo, napsal by mi SMSku nebo něco... Ve třičtvrtě mám všeho po krk a dvakrát stisknu tlačítko zeleného telefonu, abych vyvolala poslední hovor.

„Tút - tút – tút -“ dlouhý prozváněcí toň mě ujistí v tom, že Tomáš nemá mobil vypnutý, ani není mimo dosah sítě. Teprve po desátém zazvonění, právě když chci zavěsit, hovor přijme.

„Ahoj, brouku!“ zahaleká rozjařeně a cosi dodá.

„Cože? Neslyším tě, je tam šílený rachot. Kde jsi?“':

„Ve Fontáně. Ty voláš odkud?“

„Já?! Přece z konečné tramvaje!“

„Co jsi říkala? Neslyším tě, je tu rajt jak u kolotočů.“

„Jsem na konečné tramvaje, kam jsi mě poslal!“

„Do... brouku, já úplně zapomněl! Tvrdneš tam dlouho?“

„Kdepak, jenom hodinku.“

„To mě štve, promiň. My jsme šli slavit s klukama rovnou ze školy, nějak se to zvrtlo, chápeš, ztratil jsem pojem o čase. Neli, pokus se sem dostat co nejdřív, počkám na tebe a pak půjdem s ostatníma na kolej, protáhneme to do rána.“

„My, středoškoláci, chodíme do školy i v pátek, těžko si můžeme udělat mejdan uprostřed týdne," odpovím lakonicky, abych nedala najevo těžké zklamání. Ve Fontáně musí být pěkně veselo, ve spleti hlasů slyším i dívčí chichotání.

„Dobře, tak do půlnoci, nebo tak nějak. Stihneš se vyspat, neboj. Těším se na tebe. Fakt moc. Slyšíš mě?"

„Skoro ne," zalžu. „Ahoj."

Zavěsím dřív, než se se mnou stihne rozloučit. Ani ve snu mě nenapadne běžet do Fontány! Namířím si to rovnou domů, vydám se na poměrně dlouhou cestu pěšky, potřebuji si za tu dobu uspořádat myšlenky. Když nedorazím do půlhodiny, maximálně do hodiny, zavolá mi, bude se shánět, kde jsem. Dojde mu, že přestřelil, nechá kamarády a přijede za mnou.

Tomáš se však neozve vůbec!

Mobil na noc nevypnu, jak to jindy dělávám, a přesto ráno na displeji žádnou nevyzvednutou SMSku ani ztracené volání neobjevím. Nejspíš si nevšiml, že jsem nedorazila!!

9. kapitola

Tomáš mlčí jako hrob i po celé páteční dopoledne. Asi vyspává těžkou společenskou únavu... Ačkoli mám tisíc chutí napsat mu SMSku, překonám se.

Mobil budu mít za chvíli přirostlý k ruce, při hodinách ho mám položený v lavici tak, abych na něj viděla, nesu si ho i na oběd a držím jej v ruce v pohotovostní poloze.

Z toho mi brzy hrábne, pomyslím si vztekle a poté, co Lenka nadšeně odcválá za Olegem, co vyčuhuje z davu před školou jak bolavý prst, hodím mobil do batohu a vydám se k domovu. Vymyslím si takovou hru: když se vydržím nepodívat na displej až do chvíle, než překročím práh našeho bytu, vytoužená SMSka tam bude!

Během noci jsem prošla celou škálou citů, takže jsem se dostala od takřka nenávisti k odpuštění. Nyní jsem ve stadiu přijmout jakoukoli, aspoň kapku věrohodnou výmluvu, jen aby mohlo všechno být zase při starém. Třeba se mu udělalo špatně, nejel na kolej, nýbrž domů, něco se stalo v rodině, došel mu kredit na mobilu, prostě cokoli.

První, co udělám, sotva shodím sandály, je to, že si připravím jen další zklamání. Naprosto bez nálady se doplouží do kuchyně, abych si nalila sklenici minerálky a s tupým výrazem ji vypila. Nijak mě netěší, že jsem momentálně doma sama, Olina je stále u rodičů a Marcela ještě ve škole.

Zaječení zvonku u dveří mnou projede jako nůž. Holky přece mají klíče, potom to může být jedině... V návalu paniky zaběhnu do koupelny, rychle si přečešu vlasy, přelíznu rty rtěnkou, potřu si parfémem místo nad klíční kostí a za ouškem, upravím tričko a s neodolatelným úsměvem, to aby viděl, o co přichází, když mě má až ZA svými přáteli, otevřu dveře. Zářivý výraz z mé tváře okamžitě zmizí při pohledu na

neznámého chasníka s krátkými ježatými vlasy. Sice mi připadá povědomý, nicméně netuším, kam ho zařadit.

„Ahoj," zazubí se na mě. „Můžu počkat vevnitř?"

Jeho dotaz mě vytočí z konceptu. „Cože? Na koho? Asi sis spletl patro nebo barák..."

„Určitě jsem tu dobře," zasměje se, načež ho trkne, že nejsem vševědoucí a situaci vysvětlí: „Marcela říkala, že mám na ni počkat tady, než jí skončí škola."

„Ty jsi Tonda?!" zapálí mi. No jasně, už vím, odkud ten dobrosrdečný kulatý obličej znám! Z fotky na Marcelině stole.

„A ty budeš Nela, co?" sečte si jedna a jedna, když ho zavedu do kuchyně a v rámci pohostinnosti mu nabídnu minerálku. „Spíš bych si dal pivo, ale to tu asi nevedete. To mi Marcela neřekla, že má tak pěknou spolubydlící."

Tonda je sice buran, nicméně za poklonu, kterou mi vysekl, jsem ochotna se s ním do kamarádčina příchodu bavit. A není to ode mě žádná oběť, z Tondy se vyklube veselá kopa a při líčení jeho zážitků, když byl poprvé v Brně, se mi skoro roztečou nalíčené oči. Marcela nás zastihne v debatě tak družné, že by nám ji mohli závidět i dlouholetí známí.

„Je vás slyšet až na chodbu," podotkne. „Kdy jsi přijel?"

„Ahoj, lásko!" Tonda ji sevře v medvědím objetí. „Asi v jedenáct, podíval jsem se po městě a tady jsem tak hodinu."

„Bavíte se dobře, koukám."

„Přisedni, zrovna probíráme cestování a orientační smysl. Pobavíš se taky."

Marcela však není zrovna přátelsky naložená, což u ní nebývá zvykem. „Musím se sbalit, za chvíli nám to jede."

„Za dvě hodiny," namítne Tonda. „Nebo můžeme jet v pět."

„Ne, pojedeme ve tři a ještě předtím půjdeme nakupovat."

„Jak myslíš, lásko," kapituluje Tonda a zamrká na mě: „A pak, že je emancipace. Kdepak! Chlap musí poslouchat pořád!"

„Bohužel ne každý," vzdychnu si. „Jen ti ideální."

„Slyšíš, Macku?" šťouchne láskyplně do své dívky. „Podle Nely jsem ideální chlap, jsi na mě pyšná, doufám."

Marcela tuhle připomínku nekomentuje, jde si zabalit věci do koupelny. Vezme to pěkně fofrem, Tonda nestihne ani dopít minerálku. Na okamžik zůstanu s Marcelou sama, to když si její kluk před odchodem odskočí. Cítím potřebu ji potěšit.

„Tonda je fajn. Blahopřeju."

„Hlavně že se ti líbí!" zasyčí a zní to pěkně nakvašeně.

„Jak to myslíš?" nechápu její zlobu.

„Kdo se komu líbí?" Tonda zaslechl něco z našeho hovoru.

„Líbíš se Nelince," práskne mě Marcela uštěpačně.

„Fakt?" zazubí se na mě. „No, ona taky není k zahození... Neli, kdybys potřebovala ideálního chlapa, stačí říct. Pro tak pěknou holku udělám všechno. Mám slabost pro hnědé oči. Když nám to jede až ve tři, nechceš jít s námi do města? Zajdeme na dlabanec nebo něco sladkýho..."

„Kdepak kalorie," přeruším ho dřív, než zasáhne Marcela, na které je přímo vidět, jak jí jdou tyhle řeči proti srsti.

„Kalorie? Ty si přece figuru hlídat nemusíš!" ohradí se a aby dodal svým slovům váhy, sevře mě rukama v pase. „Proti Mackovi jsi poloviční. Možná třetinová."

Ustrnu. Dobrosrdečnost je sice dobrá vlastnost, ale trocha diplomacie by neuškodila! Marcela zalapá po dechu.

„Běžte nakupovat sami," pokusím se z toho vybruslit. „Třeba nějaké věci na miminko..."

Tonda zvedne oči v sloup. „Neli, neříkej, že tebe to taky chytlo! Holky, co to do vás vjelo? Miminko, panebože. Když slyším řeči o děťátku, mám z toho okamžitě potničky."

To už se Marcela vzpamatuje a vystrčí ho z bytu dřív, než se se mnou stihne rozloučit. Slyším je přes dveře, jak se spolu dohadují, a vůbec to nezní jako vrkání snoubenců.

Mobil pípne přesně v půl páté. Zrovna si smažím vajíčka, rychle se po něm vrhnu a nedočkavě čtu: „Od pěti hrajeme na Jiskře, slíbila jsi, ze přijdeš, sestřičko, tak nezapomeň!“

Tak tohle není ta pravá SMSka, kterou bych si přála dostat. Celá skleslá dosmažím vajíčka, sním je i s krajícem namazaným florou, zapiji sklenicí mléka, umyji použité nádobí, a protože mi je v prázdném bytě nezvykle smutno, hodím na sebe džíny, čisté tričko, zamknu a vyrazím ke sportovnímu stadionu Jiskra. Fotbal mě nebaví ani na reprezentační úrovni, natož kopaná okresního přeboru, jdu tam čistě jen kvůli Alešovi. No, vlastně i kvůli sobě, potřebuji mezi lidi, cítím se tak strašně osamělá!

Nakonec toho výletu za sportem, byť pasivním, nelituji. Alešův tým vyhraje a já pak s nimi vyrazím do oddílové klubovny, kde hodlají vítězství zpečetit oslavou.

Ty kluky znám už odminule, berou mě jako Alešovu holku, kterou nejsem, a můj bráška a ochránce se chová jako skutečný rytíř, plní každé moje přání, aniž bych je vyslovila, běhá mi pro kolu a chlebíčky a sežene mi dokonce i polštářek, abych nemusela sedět na tvrdé židli!

„Nepřeháněj to,“ krotím ho pobaveně.

„Chci, aby ses cítila hezky,“ ujistí mě. „Je na tobě vidět, že něco není v pořádku... Chceš si o tom promluvit? Pomůže to. Mně pomáhá, když se ti vybrečím na rameni.“

„Ono není ani tak co vykládat,“ pokrčím rameny. „Prostě Tomáš... ten kluk... není takový, jak jsem si myslela.“

„Víš, kolik běhá po světě Tomášů?“

„Asi hodně.“

„Přesně tak. A kolik běhá po světě kluků, kteří jsou takoví, jak sis představovala, i když se nejmenují Tomáš?“

„Hm... Možná taky dost.“

„Strašně moc,“ opraví mě. „Tak proč se trápit kvůli někomu, kdo za to nestojí? Ta patnáctka, co jsem s ní měl rande, Natálka, byla sice hezounká jak obrázek, ale ještě úplné dítě. A myslíš, že se trápím, že to zase nevyšlo?“

Podobné rady jsem nedávno poskytovala Lence, uvědomím si.

„Máš pravdu. Ubil jsi mě argumenty,“ pousměji se.

„No vidíš, takhle ti to sluší mnohem víc,“ pochválí mě, do koly mi nalije červené víno a je fakt, že už po první půlhodině přestanu kontrolovat mobil a po další ho rovnou vypnu, abych nebyla k dosažení, i kdyby mě sháněl. Bavím se s Alem a jeho kamarády fakt dobře, vydržím s nimi do půlnoci, načež se vzájemně doprovázíme, takže než obejdeme všechny a zůstaneme s Alešem sami před naším domem, je půl třetí ráno! Aspoň ze mě vyprchá trocha alkoholového opojení.

„Díky za pěkný večer.“

„Není zač, byl pěknej i pro mě,“ ujistí mě a na důkaz svého tvrzení obejme. Podívá se mi zblízka do očí. „Poslyš, proč my dva spolu vlastně nechodíme?“

„No, to je jednoduché.“ S úsměvem se vysmeknu. „Protože jsme sourozenci a znáš to... Incest je nepřípustný“

„Taky fakt,“ přijme můj argument. „Jsem rád, že mám takovou správnou ségru.“

Cvrnknu ho do nosu. „Nápodobně, brácho.“

Každý normální student, který jede na víkend k rodičům, se vrací na kolej, intr či do podnájmu v neděli navečer. Olina si to přihasí v sobotu dopoledne. „Ty ještě spíš?“

„Je teprve deset,“ zívnu bolestínsky. „Co tady děláš?“

„Dost na tom, že budu muset být doma o prázdninách. Musím si ještě užít svobody, dokud je čas. Ve dvě mám rande. Máti mi s sebou nabalila kus kotlety... Umíš z toho něco uvařit?“

„Jasně,“ přikývnu. „Nebude to sice jak od Marcely...“

„Hlavně že to bude poživatelný,“ mávne velkoryse rukou.

Tím mě dost podceňuje, pár jídel uvařit umím. Samozřejmě nevymýšlím nic složitého, kotletu nakrájím na plátky, naklepu, osolím, opepřím, obalím jednoduše v mouce a osmažím na oleji. K tomu pár brambor a máme oběd jak vyšitý!

„Fantazie,“ pochválí naše vegetariánka můj výtvor s plnou pusou. „Zvoní ti mobil, neslyšíš? Vedle v pokoji...“

Zapnula jsem ho těsně před obědem, proti své vůli vyletím a zbrkle se zahledím na displej. „Ahoj, tatí.“

„Nazdar, dcero,“ zahaleká a já se na moment zastydím. Nechápu, proč jsem si připadala tak opuštěná - vždyť mám přece tátu! „Žiješ vůbec? Neozveš se, jak je měsíc dlouhý.“

„Přeháníš, není to tak dlouho,“ krotím ho.

„Čekali jsme tě minulý víkend, tenhle, a ty nic.“

„Nějak mi to nevyšlo,“ omlouvám se a z dálky slyším Kateřinu, jak promlouvá k tátovi: „Neříkala jsem ti to? Ta je ráda, že je sama, má jiné zájmy než tebe, miláčku.“

Kvůli tátovi rychle dodám: „Přijedu příští víkend, jo? Chybíš mi, tati. A za čtrnáct dní jsou prázdniny, takže -“

„Vidíš, proto ti taky vlastně volám. Mluvil jsem s tvou domácí a zaplatil jsem ti byt i na prázdniny, abys nemusela stěhovat všechny věci sem a v září zase tam. Ta paní by ho měla stejně přes prázdniny volný, je ráda, že má nájem aspoň od tebe. Můžeš poděkovat Kateřině, že ti ušetřila tolik práce. A mně taky, minule než jsme to všechno odtahali...“

Držím mobil v póze tak strnulé, až se mě Olina posunky ptá, co se stalo.

„Nelo? Jsi tam?“

„Já vím, komu za to můžu poděkovat..,“ hlesnu tiše.

„Samozřejmě můžeš jezdit na každý víkend domů a nejen na víkend, třeba na celý týden, dva, tři, podle toho, jak se ti tu bude líbit. Co můžeš - musíš!“

Kateřina situaci komentuje z povzdálí: „Zbláznil ses?! Každý týden? Co by ji sem asi tak táhlo? Mladou holku? Přestaň jí pořád nařizovat... Nela je ráda, že je pryč.“

„Neber to jako příkaz,“ opraví se tatík nerozhodně. „Moc rád tě uvidím, Nelinko. Nepotřebuješ něco? Dal jsem ti na účet nějaké peníze na prázdniny, kdybys měla málo -„

„Díky.“

„Neli, není ti něco? Nějak nemluvíš.“

„To je v pořádku.“

„Nechceš přijet třeba ještě dneska? Zajel bych pro tebe do Třebíče, mám volnou sobotu, jeli bychom na výlet a -„

„Vezmi na výlet Kačenku a Lukáše. Já už něco mám.“

„Tak příští týden?“

„Nevím, jestli mi to vyjde.“

„Ale říkala jsi, že určitě příští víkend -„

„Uvidím. Pozdravuj ostatní, ahoj, tati.“

„Měj se hezky, Nelinko. A přijeď brzy!“ přeje si tatík a jeho hlas zní strašně unaveně.

Odhodím mobil, posadím se zpátky ke stolu, nicméně jídla se už ani nedotknu, byť jsem sotva začala jíst.

„Nějakej průšvih? Něco doma?“ ptá se Olina opatrně.

„Pokud nepočítám skutečnost, že už nemám žádný domov, nikam nepatřím... Tak se nestalo vůbec nic. Macecha se zasadila o to, aby mi táta zaplatil byt i na prázdniny.“

Olina se podrbe ve vlasech. „Ty blaho, co bych za to dala! Nebuď blázen, Nelo. Pořád lepší než se s tou cuchtou otravovat celý prázdniny, ne? Ještě bys tam musela makat a starat se o její haranty. Takhle si budeš moct dělat, co budeš chtít, do školy nemusíš, bejvák jen pro sebe... Páni, já ti závidím! Určitě za tebou o prázdninách přijedu, jo?“

I když mi z očí vyhrknou slzy, musím se začít smát.

„Takže,“ rozhodne se rázně. „Teď dojíš tu skvělou baštu, co sis uvařila, a pak někam vyrazíme.“

„Neříkala jsi, že máš ve dvě rande?“ popotáhnu.

„Kluci byli a budou," mávne rukou. „Ona taková dámská jízda není vůbec špatná."

Je mi jasné, že mě nechce nechat samotnou s chmurnými myšlenkami. K mému úžasu je citlivější, než jsem myslela! Vlastně mě tím dojme, popotahuji celou cestu až do hospůdky Pohodička a tam, když objedná láhev červeného a dvě skleničky, mě pobídne, abych jí o tátovi, mámě i Kateřině vyprávěla, se rozbulím úplně. Netušila jsem, jak moc jsem slabá! Nakonec to, co jsem nikdy nikomu neřekla, vykládám Oline, kterou jsem dosud považovala pouze za spolubydlící, nikoli kamarádku. Potřebuji se vymluvit a ona je dobrou posluchačkou, bez přerušování poslouchá moje nesouvislé vzpomínky na maminku, která ve svých sedmadvaceti onemocněla rakovinou prsu a celý rok téhle odporné nemoci statečně vzdorovala, podstoupila chemoterapii, operaci, při níž jí odebrali část prsu, další chemoterapii a další operaci, kdy jí uřízli prs celý, aby po nerovném zápase s časem tenhle boj prohrála. Přestože mi bylo tehdy necelých devět let, když umírala, přesně si pamatuji, jak jsem svírala její ruku, v té době vyhublou na kost, mamka vážila před smrtí sotva čtyřicet kilo, a ona mi slibovala, že neumře, že se zase vrátí, že tu přece svou malou holčičku nenechá... Dodnes vidím její oči, kterýma se na mě dívala skrz dveře sanitky, když ji odváželi do nemocnice naposledy. Bylo v nich to, co jsem viděla u paní Hubáčkové ve Šťastném stáří. Poznání. Věděla, že umírá, že už mě nikdy neuvidí. V očích paní Hubáčkové jsem však na rozdíl od maminky viděla i smíření. V osmadvaceti ani nemohla být smířená s tak strašlivě nespravedlivým osudem! Tenhle zážitek mě ovlivnil natolik, že jsem od té doby chtěla pomáhat lidem. Nakonec jsem si vybrala sociální školu, protože jít přímo na zdravotní sestru jsem se neodvážila. Chci lidem pomáhat, ale nechci být jenom mezi umírajícími. Zjistila jsem, že moje práce bude platná kdekoli, ať už v ústavech, kterými jsem při praxích prošla či ještě projdu, nebo v drop-in centrech.

„Asi tátu nenávidíš, že si tak brzy po maminčině smrti nabalil Kateřinu, co?“ usoudí Olina mylně a nalije nám další vrchovaté skleničky. „Mladej chlap nemohl zůstat sám.“

„Tohle mu za zlé nemám,“ přiznám se. „Tenkrát jsem to brala jako zradu na mamince... Dnes to chápu. Ale co mi vadí je to, že se nechá tak snadno zmanipulovat... Co řekne Kateřina, je svaté. A ona to ještě zaonačí tak, aby vypadalo, bůhví jak dobře to se mnou nemyslí! Během dvou let mě naprosto odtrhla od táty, připravila o domov. Já už vůbec nikoho nemám, Oli. O mamku jsem přišla před osmi lety, o tátu teď. Samozřejmě k nim můžu na návštěvu... A ještě se na mě vykašlal Tomáš.“

Olina škytne. „Víš, na kolik kluků jsem se vykašlala já?“

„Neodvážím se tipovat.“

„Bylo jich...“

„Tys to počítala?“

„...hodně,“ doplní a obě se navzdory všemu rozesmějeme. „A žádnej, Nelo, žádnej se kvůli tomu nevěšel. A to,“ zvedne prst do výše, „nebudeme si nic namlouvat, jsem kus.“

„Skromnosti budiž učiněno zadost,“ ušklíbnu se.

„Co je to skromnost? Muška jenom zlatá?“ Natáhne se pro láhev, aby dolila, a s překvapením ji otočí dnem vzhůru. „Kam se podělo to víno?“

„No, řekla bych, že vím, kam. Mám ji jak z praku.“

„A ještě je ti tak těžko?“

„Ne! Naopak. Chce se mi létat!“

„Tak jdeme létat. Pane vrchní, zaplatíme!“

S tím létáním to myslela naprosto vážně, poletujeme po nedalekém parku jako motýlci, až jakási mladá paní popadne své dítko za ruku a vlekouc ho pryč mu řekne: „Nedívej se na ně, jsou úplně blbé!“

Padneme obě do trávy a smějeme se, až nám tečou slzy. V té chvíli, kdy cítím, jak se země otáčí, mi dojde, že přes všechny problémy a starosti je na světě stejně krásně.

Půl litru vína vyprchá poměrně snadno a brzy, nezbyde po něm žádná kocovina a kupodivu se cítím i psychicky natolik v pohodě, že když mi zavolá Martin, jestli bych s ním nešla na Nedvědy, protože do toho Andree něco vlezlo a jemu je líto nechat propadnout lístek, bez váhání souhlasím.

A vůbec toho nelituji! Se zapálenou svíčkou v ruce se kymácím v rytmu tklivých melodií, přijímám pozitivní energii proudící od podobně naladěných davů lidiček kolem nás a cítím se naprosto očištěná, v duši mír a klid.

„Nádhera," vydechnu okouzleně. „Andreu bude mrzet, že o to přišla. Když jsme u toho, jak ses rozmyslel se spaním?"

„Jestli mě vezmeš k sobě... Nic jiného nemám."

„K sobě ne, ale do bytu jo," usměji se.

„Tak jsem to myslel," ohradí se.

„Já vím, jen žertuju." Společně dorazíme do bytu, po Oline ani stopy, patrně si hodlá vynahradit odpoledne, které strávila se mnou. „Dáš si chleba s paštikou, nebo vajíčka? K pití nic nemám, jen minerálku."

„To bohatě stačí, já stejně alkohol nepiju."

Martin mi pomůže usmažit volská oka, nakrájet rajčata na salát a když si tak sedíme a bužírujeme, znovu si vzpomenu na Andreu. „Co má vlastně tak důležitého? Někam odjela s rodiči?"

„Nevím," pokrčí rameny. Tázavě na něho pohlédnu a on vysvětlí: „Rozešli jsme se."

Zamyšleně dožvýkám sousto. „Je to kvůli tomu, co si myslím..?"

„Nezvládla svou žárlivost. Své sobectví. Chtěla mě mít jen pro sebe, jenže to nejde. Každý člověk potřebuje přátele, nikdo mu je nemůže zakázat. Ty za to nemůžeš, Nelo. Ona to nepochopila. Nevěřila mi a důvěra je základem každého vztahu. Já bych jí přitom nikdy nebyl nevěrný," vysvětlí mi.

V duchu si představím Andreu, zalezlou někde v koutku, možná přelévající krokodýlí slzy smutku, touhy a lítosti, že o Martina přišla, protože nebyl takový, jak si přála...

„Slyšíš, Nelo? Někdo zvoní.“

Proberu se. „Kdo to může být? Leda nějaký Olinin kámoš.“ Aniž bych se zdržovala zavíráním kuchyňských dveří, zeširoka otevřu a ... zaraženě civím do Tomášovy tváře.

„Takže žiješ,“ zazubí se. „To jsem fakt rád, brouku.“

„Cože?“ zeptám se zaskočeně. „Já??“

„A kdo asi? Kdykoli ti volám, máš vypnutý mobil. Včera celý večer, dneska to zkouším od šesti a pořád jen, že uživatel je nedostupný, a to už je deset.“

„Byla jsem na koncertě a zapomněla si pak mobil zase zapnout,“ uvědomím si. „Přál sis něco?“

„Tebe,“ zamrká na mě. Pak si všimne výřezem kuchyňských dveří Martina. Ztiší hlas: „Co to je za brejlatého blbečka?“

„Můj kamarád!“ odvětím hlasitě a rázně.

„Nemyslel jsem to nijak špatně,“ zasměje se pobaveně. „Hoď něco na sebe, Neli, a někam vyrazíme.“

„Ty jsi dobrý,“ ušklíbnu se. „Ve čtvrtek mě zazdíš, pak se dva dny neozveš a teď předpokládáš, že tu na tebe čekám.“

„V to pevně doufám,“ usměje se tím svým božským úsměvem. „Ten čtvrtek jsem nezvládl, uznávám, a štve mě to. Promiň, Neli. Zkouška z TO je nejtěžší z celýho semestru, slavili jsme s celou studijní skupinou, nějak se to vymklo... Těžko se můžu ozvat, když máš vypnutej mobil, víš?“

„Jenže já už dneska něco mám.“

Střelí pohledem za moje záda. „Jo tak...“

„Je to kamarád, ale znáš to, přátele nemůže člověk vykopnout na ulici jen proto, že si na něj někdo vzpomene.“

„No, jak myslíš,“ řekne Tomáš a vypadá zklamaně.

Přikývnu. „Tak... ahoj. Zase se někdy ozvi.“

Vrátím se do kuchyně a dá mi dost práce se nerozbrečet.

Martin na mě zpytavě hledí, podle všeho musel celý hovor slyšet, z kuchyně je to do chodby pár metrů.

„Kamarády sice člověk potřebuje," řekne mi tiše, „pomáhají mu a on pomáhá jim, ale nedává se jim přednost."

Kousnu se do rtu. Chovám se teď jako Andrea, proboha! No tak si Tomáš vyrazil s přáteli, na tom přece není nic tak špatného, natož důvod k rozchodu!! „No jo, ale..."

„Jestli máš ke mně takovou důvěru, že mě tu necháš samotného, tak si pustím televizi a budu v pohodě."

Ve vteřině jsem rozmyšlená. Lípnu mu pusu na tvář a vyběhnu na chodbu, abych zařvala na celé schodiště: „Tomáši!"

10. Kapitola

Poslední letošní týden praxe trávíme s Lenkou a několika dalšími spolužačkami ve školce B. Němcové, což je poměrně velký komplex budov mateřské i základní Školy a kuchyně pro oboje zařízení. Školkaři mají naštěstí oddělený vchod, svou vlastní část školního pozemku plného prolézaček, pískovišť a miniaturních domečků na hraní a dokonce malou maketu letadla, do kterého se dá vlézt. V zahradě všechno voní a kvete, takže je úplně škoda trávit nádherné letní dny ve starobylé budově, snažíme se s holkama i učitelkama vymyslet dětem co nejzábavnější program přímo na zahradě.

Lenka, místo aby byla celá šťastná, že se konečně splnil jeden z jejích snů - být u dětí ve školce, dřepí mezi pampeliškami jako kakabus. „Oleg se na mě naštval."

„Protože jsi s ním nejela na ten zápas?"

„Hm, taky. Ke všemu ho prohráli a nepostoupili."

„To je blbé," usoudím, jelikož si dovedu představit, že takhle skutečnost asi Bachtíkovi dodala. „A co ještě?"

Za ruku mě zatahá copatá holčička. „Paní učitelko, Robík mi rozdupal bábovky!" stěžuje si plačtivě. "Co to slyším, Robíku? A ty, Adélko, nežaluj a udělej si jinou, podívej, co tu máš báboviček. Nebo stav s klukama hrad, soutěžíme přece o největší hrad a vypadá to, že když jim nepomůžeš, vyhrají děti z třetího oddělení," pokusím se tu malou fňuknu motivovat něčím jiným.

Lenka si dětí vůbec nevšímá. „Vadí mu, že se furt schováváme a nikam spolu nejdeme. Přitom mě včera doprovázel po nákupech, takže jsme spolu byli hodinu a půl!"

Neubráním se úsměvu. „Rande vypadá třeba tak, že se jdete někam projít, couráte se nočním městem, povídáte si, líbáte se v podchodech a on kvůli tobě přeleze plot u fary, aby ti mohl natrhat šeřík..."

„Cože? Já přece nechci, aby kradl na faře!“

Vybuchnu smíchy. „To byl konkrétní příklad. Tomáš to kvůli mně včera udělal.“

Mezi dětmi se strhne šarvátka, Robík je pěkné kvítko, otravuje všechny kamarády, nejen Adélku. „No tak, raraši...“

„Mně přece stačí, když je Oleg se mnou,“ říká Lenka a zní to skoro prosebně. „Že ho můžu aspoň na chviličku vidět...“

Pokrčím rameny. „To, co říkáš, by stačilo spolužákovi ze sedmé třídy.Osmnáctiletý kluk má o chození jinou představu.“

„Jo, to má,“ vzdychne. „Chce, abychom spolu někam jeli o prázdninách. A na čtvrtek koupil lístky do kina. Předem!“

„Asi tě tak chce donutit, abys s ním konečně do toho kina šla. Přece mu nenecháš propadnout peníze. Olympie je drahá.“

„Vždyť víš, že nesmím!“ osopí se na mě.

„Ptala ses?“

Neodpoví. Ani nemusí, je mi to jasné. „To je pak těžký.“

V tom Robík, kterého všichni odstrkovali, aby nemohl při stavbě hradu škodit rukama, najde skulinku a kecne si přímo doprostřed takřka hotové stavby z písku.

„Ty čuláku!“ rozběsní se Viktor a než s Lenkou chytíme dech, vrhne se na Robíka, aby ho vlastnoručně ztrestal. Je z toho pěkná mela. Nejen že v soutěži o největší hrad je naše oddělení bezkonkurenčně poslední, Robíkovi zůstane na památku modřina a Janičce boule, dětičky se mezi sebou poperou vzájemně a ještě nás prásknou, že jsme si povídaly a nehlídaly je, my s Lenkou dostaneme důtku paní ředitelky za zanedbání svých povinností, kterou hodlá nahlásit k nám do školy. Jelikož příští týden tenhle školní rok končí, zase tak těžkou hlavu z toho nemáme. Před paní ředitelkou se samozřejmě tváříme provinile, nicméně sotva se za námi zavřou dveře ředitelny, položí mi Lenka otázku: „Víš, co by mě fakt za jímalo?“

Tázavě na ni pohlédnu. Počítám s něčím takovým, jako zda na ni bude Oleg na rohu ulice čekat či nikoli, ovšem

kamarádka mě převeze na plné čáře, když řekne: „Jestli do té stížnosti napíše čuláka s r nebo l.“

To už jí ovšem neodpovím, protože se obě rozřehtáme jako koně bez ohledu na to, zda nás může paní ředitelka slyšet.

Jakkoli se moje i tak dobré vztahy s Olinou po sobotě mnohonásobně vylepšily, s Marcelou jsem na tom přesně opačně. Mrzí mě to, protože si nejsem vědoma viny.

„Marcelo, nechceš si o tom promluvit?“ oslovím ji přímo, protože chodit kolem sebe, střídat se v koupelně, spát spolu v pokoji a dělat, že ta druhá neexistuje, prostě neumím.

„O čem?“ ušklíbne se. „Jak jsi s Tondou flirtovala?“

Olina zvedne pobaveně oči od skript. „Tys flirtovala s Tondou? Jaký to bylo?“

„Blbost,“ okřiknu obě. „Normálně jsme se bavili.“

„Normálně?! Nakrucovala ses před ním a sváděla ho.“

Tohle obvinění má na moment účinky ledové sprchy. „To nemyslíš vážně... Ale když to chceš slyšet, pokud někdo flirtoval, tak to byl on. Dost mě tím překvapil - na kluka, který má vážnou známost.“

„Nikdy bych nečekala, že jsi taková mrcha! Že si potřebuješ dokazovat zrovna na Tondovi, jak jsi skvělá!“

Nevěřícně zavrtím hlavou. Fakt to myslí vážně?

„Nepotřebuju si nic takového dokazovat, natož na Tondovi. Nikdy bych neflirtovala s klukem, o kterém vím, že je zadaný, má před svatbou nebo je dokonce ženatý. Ale abych ti řekla pravdu, Tonda se nechová jako kluk, který má před svatbou a nemůže se dočkat miminka. Jestli někdo z vás dvou prahne po založení rodiny, on to není, Marcelo.“

V jejích očích vyčtu nenávist. „Starej se o sebe.“

„Holky, neblbněte,“ vloží se do našeho sporu Olina, které teprve nyní dojde, že tohle dávno není legrace.

Nechci se hádat, ovšem tady je rozumná domluva marná. Raději ustoupím, uvážu si kolem pasu mikinu, venku je mírně

zataženo, a zajdu si vytáhnout ze sklepa kolo. Okysličení mozku mi jistě pomůže rozptýlit bezmocnou zlost.

Projížďka zabere i tentokrát, byť zvolím jinou trasu, abych se vyhnula končinám kolem Vlčkova. Nejléčebnější účinky vyzařuje les, neodolám, abych neodbočila na lesní cestu a tlačila kolo úzkou pěšinkou do lůna přírody. U silnice se ho nechat neodvážím, ráda bych se s ním zase shledala, a do hlubin lesa se také nepouštím, jisté zážitky z minulých vyjížděk celkem negativně otřásly mou nervovou soustavou. Ačkoli nejsem daleko od hlavní cesty, přesto napínám uši a obezřetně se rozhlížím, připravena kdykoli vzít roha. Zdá se však, že tu jsem sama, lesní ticho ruší jen ptačí cvrlikání a občasné prosvištění automobilu. A pak jakési... jakési tenké kvílivé zvuky. Zaposlouchám se, leč zvuky zmlknou, nicméně po chvíli je zaslechnu znovu. Zježí se mi vlasy. Zní to jako pláč malého dítěte... Nerozhodně se ohlédnu zpátky k cestě, nemám to daleko, stihla bych utéct. Zvědavost mě přemůže, vydám se dál po cestičce. Teď už to není pláč, spíš sípáni, nebo slabounké kňučení...

V houští před sebou objevím jakýsi pytel. Uvnitř je cosi živého, mele se to a kvílivě naříká. Odhodím kolo, kleknu si do mechu a zničím si dva nehty, než se mi povede uvolnit provázek, kterým je pytel pevně zavázaný. Z pytle na mě mžourají dvě vyděšené a světlem oslepené psí oči.

Rychle stvoření osvobodím. „Kterej parchant ti tohle udělal?!“ Hubené psí tělíčko se třese jak osikový list. Pejsek, o kterém se dá s určitostí říct pouze to, že je hnědý a chlupatý s jedním uchem nahoru a druhým dolů, je ještě štěně. Natáhnu ruku, abych ho pohladila po hlavě, a on se celý přikrčí v očekávám rány. Netuším, kolik času strávil pohozený v pytli páchnoucím výkaly, aleje tak vyhublý, že mu mohu počítat žebra, a když ho vezmu do náruče, skoro nic neváží. „Kamaráde, co s tebou?“

V lese ho nechat nemůžu, to je mi víc než jasné. Se psem v jedné ruce dotlačím kolo na silnici, kde si psa mikinou přivážu na břicho způsobem, jakým nosily indiánky svoje ratolesti. Pejsek odtud kouká jako klokaní mládě z kapsy a stále se celý třese strachy, nicméně jízdu na kole zvládne celkem v pohodě, možná se mu i líbí, udiveně se rozhlíží kolem, až mu vlají uši. Po temném žaláři jistě velká změna!

Městem projedu ve strachu, aby se nevyděsil městského provozu a nepokusil se vyskočit z kapsy, určitě by ho něco přejelo, ale nezdá se, že by ho něco takového napadlo. Uklidím kolo do sklípku patřícího k našemu bytu a psa zachumlám do mikiny, aby mu nekoukala ani hlava. Nejdřív se brání, asi má strach, že ho cpu zpátky do pytle, ale je zesláblý, nemá moc sil, podrobí se mé autoritě. Možná ho spíš uklidňuje skutečnost, že ho nesu přitisknutého k svému tělu, cítí moje teplo i tlukot mého srdce, jež připomíná zvon, jakmile na chodbě u schránek narazím na domovnici!!

V domě se totiž nesmí chovat žádná domácí zvířata, jestli si všimne, co nesu v ranečku, poletíme oba dva.

„Dobrý den," pozdravím jako obyčejně a hodlám vzít schody po dvou, jen abych byla z dohledu.

Paní domácí má však chuť si povídat. „S bytem je to vyřízené, mluvila jsem s vaším otcem telefonicky a dneska dorazily peníze na účet, takže je to v pořádku."

„Ano? To je fajn," zatvářím se přívětivě.

„Byla jste se projít?" všimne si mého sportovního oděvu. „Vypadalo to na nějakou bouřku, ale dvakrát zahřmělo a nic."

„Projet na kole," odvětím.

„Na kole, aha. A to se ani nebojíte?"

„Bouřky?" Už jsem skoro na prvním odpočívadle, když se pejsek na mém břiše začne dobývat zpod mikiny. „Ne."

„Kdeže bouřky! Vy jste nečetla v novinách o té dívčině, jak si vyjela na kole a někdo ji přepadl a znásilnil?"

„No, občas se stanou hrozné věci," souhlasím a modlím se, aby pejsek ještě chviličku vydržel schovaný. „Na shledanou."

„To jo, ale teprve když se stanou někde v okolí, tak si je člověk uvědomí, že by se ho taky mohly týkat..."

Zarazím se. „V okolí..?"

„Dyť to říkám. Hnedle v sousední vesnici. Psali to tady v těch regionálních novinách... Počkejte, mám je tady někde, hned je přinesu," nabídne se ochotně a já neváhám risknout psí vyzrazení, abych seběhla schody zpátky do přízemí a nepočkala před dveřmi jejího bytu, než mi zmíněný plátek přinese. Hltavě se začtu do článku Přepadení za bílého dne! a málem na mě jdou mrákoty.

„Strašný, že jo?" libuje si paní domácí. „Tý holčině bylo teprve čtrnáct a takovej gauner ji zmrzačí na celej život."

„Můžu si ty noviny nechat?"

„Ale jo, mám je přečtený. To jsou dneska lidi, člověk aby se bál vystrčit nos z baráku a ani tam si nemůže bejt jistej, jestli ho někdo nepřijde vyloupit..."

Zachovám se dost nevděčně, vycupitám všechna patra až do podkroví dřív, než se paní domácí dole vypovídá. Před dveřmi našeho bytu si článek znovu celý přečtu.

Teprve čtrnáctiletá Simona H. se na cestě ze Střelíc do Vlčkova, kam jela za svou kamarádkou, stala obětí 25 letého Bohouše P., rodáka z Vlčkova, který se před ní nejprve zcela obnažil a pak vyděšenou dívku zatáhl do kukuřice, kde ji brutálně zbil a opětovně znásilnil. Dívka se ze svých zranění i utrpěného šoku zotavuje v nemocnici. Násilník byl krátce po činu zadržen. Nejotřesnější na celém případu je skutečnost, že místní občané o této úchylce Bohouše P. věděli, a přestože se před několika ženami a dívkami obnažil, žádná z nich incident nehlásila. Nízký inteligenční kvocient zadrženého neomlouvá, podle psychiatrů byl dotyčný zcela při smyslech a je za svůj čin plně zodpovědný.

Všichni to věděli a nikdo nic neudělal, pomyslím si hořce. Stejně jako já. Neomlouvá mě, že jsem nebyla sama, kdo si nechal zážitek pro sebe!

„Co to máš?“ všimne si Olina balíčku v mé náruči. „Nějak to podezřele smrdí... Jééé, pes! Kde jsi ho sebrala, proboha? V popelnici?“

„Skoro,“ připustím a zatímco vyděšeného psíka postavím do vany, vyprávím Oline, kde jsem psa našla. Společnými silami psa namočíme, našamponujeme, vymydlíme a opláchneme, načež obětuji jednu svou osušku, abych ho pořádně vysušila. S mokrou srstí vypadá ještě hubenější. Pak mu do kelímku od ruského vajíčka, co měla Olina k večeři, nalijeme vodu, kterou pejsek hltavě vychlemtá, a do druhé dáme piškoty prosáté mlékem. K jídlu se má docela zdatně! Marcela nezapře dobré srdce a nabídne psovi kousek bůčku, který ovšem odmítnu, protože je mi jasné, že po půstu, co prožil, by nemusel mastný bok přežít.

„Hned vypadá lépe,“ uzná Olina, když pejskovi oschne srst a střapaté chlupy se lesknou do zlatová. „Přímo roztomile. Ty uši má správný... No jo, ale co s ním budeš dělat? Tady si ho nechat nemůžeš, to bys neutajila.“

„Já vím. Donesu ho zítra do útulku.“

Na noc mu připravím podle mého názoru pohodlný pelíšek v koši na prádlo, ovšem pejskovi se tam vůbec nelíbí a přestane kňučet teprve poté, co si ho vezmu k sobě do postele. Přimkne se k mému břichu a v minutě spí jak špalek!

Ve školce vrcholí přípravy na oslavy konce školního roku, pomáháme vymýšlet a organizovat hry, kterými se chtějí učitelky a zaměstnanci mateřinky rozloučit s předškoláky, co je opustí nadobro, i ostatními dětmi, ačkoli mnohé z nich nejen že budou v docházce do místního zařízení pokračovat v novém školním roce, ale ani nepostřehnou, že jsou prázdniny, protože budou chodit do školky i v létě.

Skoro se s Lenkou nezastavíme, natož abychom si stihly popovídat, a to toho máme na srdci tolik! Novinový výstřižek jí strčím pod nos teprve v tramvaji cestou domů, nicméně nezdá se, že by ji zaujal, natož snad šokoval jako mně.

„Mám hnusný pocit viny," přiznám se.

„Prosím tě, a co by se stalo, i kdybys to nahlásila? Myslíš si, že by ho zavřeli? Nesmysl. Vždyť předtím nic neprovedl, jen si svlékl kalhoty. Zavřou ho až teď. Ta holka má smůlu, ale tvoje vina to rozhodně není. Krom toho to všichni v okolí věděli, nejspíš i ta holka."

Z tohoto úhlu pohledu jsem se na věc nedívala, Lenčina slova zní logicky, i když je to celé strašné!

„Nechceš jít se mnou k nám?" požádá mě náhle. Od doby, co chodí s Olegem, o mou společnost nestála, neboť šlo o jediné chvíle, kdy mohla být se svou láskou.

„Nemůžu, spěchám. Včera jsem našla v lese psa, to ti budu někdy vyprávět... Musím ho zanést do útulku, nebo mě domovnice vypakuje i se psem. V pět má přijet Tomáš a -"

„Hrozně se bojím, že na mě dnes čekat nebude."

„Proč by neměl čekat? Jo počkej... byla jsi s ním včera v tom kině? Lenčo?! Tys fakt nechala ty lístky propadnout?"

„Říkala jsem mu, že mu je zaplatím. Oba, ale on..."

„Naštval se?" zeptám se opatrně.

V očích sejí zalesknou slzy.

„Leni, musíš si vybrat. Buď budeš bezproblémová dceruška a budeš skákat podle toho, jak maminka píská, nebo tohle pohodlí obětuješ a trochu se za svou lásku postavíš. V obou případech o něco přijdeš, s tím počítej. V tom druhém o klid doma, v tom prvním o Olega."

„Ale já nechci!" vyjeví se.

„Co? Přijít o Olega? Tak s tím něco dělej, sakra!"

„Vždyť nemůžu!"

„Já fakt nevím, co ti k tomu mám víc říct. Nezlob se, děsně spěchám, jestli tam ten pejsek vyl, tak budu mít malér. Olina sice říkala, že bude doma, ale i tak.“

„Ty mi nepomůžeš?! Neporadíš mi?“

Zoufalství v jejím hlase dost dobře nechápu. „Jak ti mám pomoct? Radím ti celou dobu a ty mě stejně neposloucháš!“

Na tohle mi neřekne nic. Vystoupím na zastávce, zatímco ona jede dál, a když jí zamávám na pozdrav, ani mi neodpoví, stojí v tramvaji jak sfinga. Mám z ní divný pocit. Nějak nám ty naše lásky nevycházejí...

Přeháněla jsem. Mně to přece vychází! Tomáš přijede podle úmluvy a jedeme se vykoupat, jak jsme měli v plánu před týdnem.

„Ahoj, broučku,“ přivítá mě polibkem, když se ke mně v autě nakloní. Pak si všimne batohu na mém klíně, ze kterého se dere na denní světlo střapatá psí hlava. „Čí to je voříšek?“

„Zatím ničí,“ vzdychnu si a v naději se na něj co nejsvůdněji zazubím. „Ale mohl by být tvůj, kdybys se k němu choval hezky a dobře se o něj staral...“

„Mně se sice psi líbí, ovšem říkám psi a ne takoví podvraťáci. Jednou si pořídím labradora. Zatím svého psa mít stejně nemůžu, bydlím u našich a máme vlčáka.“

„Podvraťáci,“ řeknu skoro dotčeně, rozepnu zip batohu víc, aby si mohl přelézt na můj klín, což okamžitě udělá. „Copak se ti nelíbí?“

Tomáš se pousměje. „Tenhle je docela pěknej, to je fakt. Akorát že kost a kůže. Kdes k němu přišla?“

Když mu vypovím celou historku, uleví si: „Lidi jsou pěkný bestie, zahodit štěně... To je hnusárna. Co s ním budeš dělat? Necháš si ho?“

„To nemůžu,“ pokrčím rameny. „V domě nesmí být zvířata, a i kdyby, já jsem pořád ve škole nebo na praxi, byl by chudák. Vezla jsem ho odpoledne do psího útulku, ale...“

„Mají plno?“ hádá důvod neúspěšného umístění.

„Takový malý pejsek by se tam vešel, i když mají kotce narvané," připustím. „Šla jsem se tam prvně podívat, nechala jsem ho venku v batohu na kole, okouknout to, jak to tam vypadá... Byl jsi někdy v psím útulku?"

„Ne. Viděl jsem to akorát v televizi. Samé klece."

Znovu si vybavím obraz desítek psích stvoření, co na mě upínali oči a vrtěli ocasy v naději, že budu jejich páníčkem, vysvobodím je a dám jim nový domov a hlavně lásku.

„Nemohla jsem ho tam nechat. Takových tam jsou možná stovky. Malých, velkých, chlupatých, hladkosrstých... Zkusím mu najít pána sama. Tam nemá šanci, že by si ho někdo aspoň v dohledné době vzal."

„Zkusím se pozeptat, jestli by někdo nepotřeboval voříška. Do města ne, ale třeba nějaká babka na vesnici by ho chtít mohla. Jak mu říkáš?"

„Sep."

„Sep?" podiví se.

„Nehledej v tom nic složitého," zasměji se. „Sep je Pes. Naopak."

„Aha," dovtípí se. „Geniální."

„Musím mu něco splašit co nejdřív. Teď sice budu mít prázdniny, pár dní ho schovávat můžu, ale co pak... Taky bych potřebovala sehnat nějakou brigádu, peníze se vždycky hodí. Nevíš o něčem?" Nedodám, že ji sháním hlavně proto, abych nemusela být celé dva měsíce sama v bytě, vždyť na prázdniny vůbec nic nemám!

„Brigádu? To jako pracovat?" kření se. „Nevadí, že místo koupání vybírám já? Jeden kámoš mi poradil údajně nejlepší široko daleko, tak uvidíme. Teda pokud tam trefím."

„Nevadí. Ty řídíš," připomenu, kdo je ve voze pánem.

„Skvěle. Mám rád volné ruce. Ve všem," zamrká na mě dvojsmyslně. „A k té brigádě... Netuším. Já se po žádný nepídil, jsem rád, že budu mít prázdniny, naplánovali jsme toho s kámošema tolik, že to snad ani nestihneme, a to na to máme

čas až do začátku října. Možná by o něčem věděl brácha. Ten blázen má blbý dva týdny dovolený a víš, jak je stráví? Pojede se skauty na tábor.“ „Jako brigádu?“

„Kdyby brigádu,“ vyprskne. „On to má coby vedoucí zadara. Dobrej skutek, nebo tak něco. Na brigádě je tam maximálně někdo v kuchyni. Když jsme začali chodit na gympl, dal se do kupy s holkou, co dělala roverku. Kvůli ní se k nim přidal. Rozešli se celkem brzy, ale on už tam zůstal.“

Nechápu Tomášův přezíravý tón. Baví ho to. To je fajn.

„Spíš únik od reality,“ ušklíbne se. Samotná cesta za koupáním nám trvala hodinu, hledání údajného koupání snů pak druhou. Sep se nezlobí, upřeně zírá z auta a když někde zastavíme, ochotně vyskočí a očurává keříčky, přičemž legračně balancuje na jedné noze, jak se snaží vypadat dospělácky.

„Myslíš, že tohle je ono?“ ukážu pobaveně na malý lesní rybníček z velké části porostlý rákosem a přístupný pouze z jedné strany, a to ze stavidla u hráze.

„Nevím,“ přizná. „Každopádně se v tom vykoupu, i kdyby to byl ten největší bahňák v okolí, a Danovi dám do nosu, protože za tu mapku, co mi nakreslil, by se nemusel stydět ani absolvent pomocné školy přihlášený do soutěže kuriozit.“

„Nesmíš to vidět tak černě,“ bavím se, svleču ze sebe tričko i džínsové šortky a předstoupím trochu nervózně před Tomášův pátravý zrak pouze v dvojdílných žlutých plavečkách. Zatváří se znechuceně. „Co je?! Nelíbím se ti?“

„To je nudaaa,“ protáhne. „Ty už máš plavky na sobě!“

„Ty zvrhlíku,“ vyprsknu. „Těšil ses, jak si je budu před tebou oblékat, co?“

Přitáhne mě k sobě a políbí. „Kecko. Mnohem víc se těším na to, až ti je budu svlékat...“

Vymaním se z jeho objetí, nařídím přísně Sepovi, že na nás musí čekat, a pro jistotu ho přivážu novým vodítkem, které

jsem mu koupila společně s obojkem, pevně ke stromu, aby ho snad nenapadlo skákat za námi do vody a vír ho nevtáhl do stavidla, a co nejladnějším lomeňákem zajedu pod hladinu. Neodvážím se skočit ze stromu, byť skutečnost, že jsou na něm dvě patra skokanského můstku, dává tušit, že hloubku zde bude minimálně tak velká, aby nehrozilo rozbití hlavy o kámen či dokonce o dno. Tomáš se nenechá zahanbit, neuplavu ani pár temp a uslyším mohutné šplouchnutí, jak skočí za mnou a rychle mě dohoní. Voda je nad očekávání teplá, především při hladině a tam, kde je ještě nerozvířená, bavilo by mě v ní se jen tak rochnit a užívat si, ovšem Tomáš má jiné myšlenky. Stále se mě snaží dotýkat, objímat a otírat se o mně. Brzy jsem mokrá do posledního vlásku, vrhá se na mě jako lovec na kořist a ještě ve vodě se mu podaří sundat mi vršek od plavek! „To neplatí!“

„Proč?“ zubí se a ve vodě se ke mně přimkne celým tělem. „I tak jsi ještě pořád ve výhodě, brouku.“

Tu „výhodu“ pochopím teprve poté, co si všimnu, že on na sobě vůbec žádné plavky nemá!! Šel se koupat rovnou nahý a teď se snaží dostat ze mě i bikinky. Při zápasu se dostaneme několikrát pod vodu, což Sepa rozruší natolik, až začne vyděšeně kňučet. Asi má strach, aby se jeho nová panička neztratila dřív, než ji vůbec pozná.

Při tomhle boji jsme se dostali zpátky k hrázi, Tomáš vyleze na břeh a vytáhne mě k sobě. Okamžitě mě položí naznak, lehne si na mě celou délkou těla a vyměňujeme si polibky tak vášnivé a hluboké, až cítím, že pokud jsem měla poslední zbytky zábran, tak právě vzaly za své. Když se nabaží mých úst, sjede níž a líbá mě na ňadrech, bere je do úst a dráždí bradavky, vystouplé vzrušením i chladem. Nemazlí se s nimi dlouho a chvílemi to až bolí, jak moc je dráždění intenzivní, víc než ňadra ho láká můj klín. Chvíli zápasí se spodním dílem mých plavek, pak skoro násilím mi odtahuje nohy, stále mě pevně objímá rukama a pak cítím, jak proniká hluboko do

mého těla. Neubráním se výkřiku bolesti. Chlácholivě mě políbí. „Neublížím ti, broučku.“ „Kondom..,“ uvědomím si. „Je v batohu...“ „Není třeba,“ ujistí mě. „Dám pozor. Umím to. Mysli jen na prožitky, ať z toho máš co nejvíc...“

Ty prožitky jsou dost zmatené, mísí se v nich bolest, strach z neznámého a nepoznaného, obavy z možných následků a také touha, aby už bylo po všem.

Skutečně to dlouho netrvá, Tomáš stále zvyšuje tempo a po několika prudkých pohybech mě náhle opustí, aby dospěl k vyvrcholení mimo moje tělo.

„Bylo to fantastický,“ políbí mě. „Líbilo se ti to?“ Nenápadně si otřu slzy, které mi vyhrkly, a neurčitě přikývnu. Nevím, na kolik mi uvěří, protože mě ujistí, že poprvé to asi nikdy není nic moc a každé další milování bude lepší a lepší. „Jako všechno chce i tohle trénink.“

Protože se třesu jako Sep (a není to jen chladem, co mne prostoupí), rychle se osušíme, oblečeme a vyrazíme se hledat známky civilizace, respektive první restauraci, kde si dáme dobrou večeři a džbánek svařeného vína. Sep tuhle návštěvu absolvuje v batohu, odkud mu kouká jen hlava, a je v klidu.

„Nevidělas někde tu Danovu pitomou mapu?“ zeptá se mě Tomáš v autě, nicméně neumělý náčrtek se nejspíš propadl do země, nikde ho neobjevím. „No, je to stejně jedno. Zpátky musíme určitě na Střelice.“

„Mě se neptej,“ odpovím mu. Vyladím frekvenci rádia Krokodýl, zabořím se do pohodlné sedačky a se psem na klíně vychutnávám klidnou jízdu letní nocí, krásně uvolněná a spokojená. Vlastně nevím, jestli Tomáše miluji, ale líbí se mi a je mi s ním pěkně a to je samo o sobě dost.

Světlomety nasvítí ukazatel STŘELÍCE 7 KM

„Výborně, jedeme správně,“ libuje si. Podjedeme železniční most a za chvíli se před námi rozsvítí světla městečka. Mineme podezřelou stopařku, na věk, který hádáme z její tváře, má neuvěřitelně krátkou kanýrkovanou sukni,

zabloudíme ve spleti uliček a okružní jízdu absolvujeme podruhé. „Opakování matka moudrosti," zadeklamuje pobaveně. „Anebo počkej, to je zase ta baba, zeptáme se."

Přestože paní stopuje druhým směrem, jakmile přibrzdíme, ochotně k nám doběhne. „Ujel mi poslední autobus."

Tomáš se tím nenechá zmást. „Nevíte, kudy se dostaneme do Brna? Nějak jsme se tu zamotali."

„Do Brna? Já potřebuju do Rosic, poslední autobus jel v jedenáct a ujel mi."

„Aha... No to máte fakt dost blbý," polituje ji a já jen stěží udržím vážnou tvář. „A kudy do Brna, netušíte?"

„Tadyhle rovně a na křižovatce doleva."

„Rovně a doleva? Díky."

Rozloučit se s tou dobrou ženou není ovšem tak snadné. „Nemohli byste mě svézt vy?"

„No, ale my jedeme do Brna, to je na druhou stranu."

„Aha," zalituje žena lítostivě.

Sice jí ještě zamáváme, leč nezdá se, že bychom jí tím nějak vytrhli trn z paty. Sotva Tomáš zavře okénko, vybuchneme smíchy. „Všiml sis, že ji naše problémy vůbec nezajímaly?"

„Bodejť by zajímaly, když chtěla do Rosic..." Smějeme se tomu jako dva blázni, na křižovatce odbočíme vlevo, na další také, vyjedeme z města a pak už jen jedeme a jedeme, aby se před námi po půl hodině objevil ukazatel STŘELÍCE 7 KM

Podíváme se po sobě.

„To je zajímavá myšlenka," soudí Tomáš a chudák Sep netuší, proč se ti lidi pořád tak řehtají. Pojedeme pod železničním mostem a po chvíli jsme opět v začarovaném městečku. Při pohledu na paní v kanýrkované sukni, kterak divoce stopuje, byť přijíždíme ze směru, kam by ona chtěla dojet, se zdá, že v autě vybuchl granát. „Psst," mírní mě Tomáš, přibrzdí a když nám ta paní doběhne, stáhne okénko a s

absolutně vážnou tváří se zeptá: „Nevíte, kudy se dostaneme do Brna? Nějak jsme se tu zamotali.“

Patrně schválně zformuluje otázku tak jako před čtyřiceti minutami. Ubohá stopařka nás docela určitě pozná, stojíme přímo pod lampou pouličnímu osvětlení, a protože nedáme v nejmenším najevo, že jsme se už jednou ptali, nejistě řekne: „Potřebuju se dostat do Rosic. Ujel mi poslední autobus...“

„Aha... Tak to máte dost blbý. Netušíte, kudy do Brna?“

Zabořím tvář do psího kožíšku, tohle se nedá vydržet! „Na křižovatce doleva,“ odvětí naprosto zmatená paní.

„Díky,“ zazubí se na ni Tomáš a opět jí vesele zamáváme.

„Tentokrát už s námi jet nechtěla,“ škytám smíchy. „Divíš se jí? Právě zažila déjavu. Já bych si s takovými cvoky do auta rozhodně nesedl.“

Odbočíme doleva a na další doprava a tentokrát už nezabloudíme. Skoro je nám to líto, i když je mi jasné, Že třetí kolo by nešťastná stopařka asi nerozchodila.

„Bylo to moc krásný, Nelo,“ rozloučí se se mnou polibkem. „Na to, jak jsem ve škole nesnášel opáčka, tak teď se na něj vyloženě těším.“

11. kapitola

Na víkend se nevypravím domů, nýbrž sbalím psa do batohu a koupím pro nás oba jízdenku na vlak do Hrotovic. Nebyla jsem tu... hm, hodně dlouho, skoro ani nevzpomenu, kdy naposledy, přitom mám tetu Mirku, maminčinu starší sestru, ráda a jsou to v podstatě moji jediní příbuzní hned po tátovi, Kateřině a jejich dětech. Jo, vlastně už vím, stavěli jsme se tu na Štěpána s tátou a spol. na zdvořilostní kávu. Po mamčině smrti nám teta hodně pomáhala, dost jsem se na ni upnula, ale pak do našeho života vstoupila Kateřina, teta Mirka si s ní nepadla do oka a příbuzenské vazby se omezily na povinnou návštěvu jednou za rok. Mě se to naštěstí netýkalo, dokud jsem byla na základce, jezdívala jsem do Hrotovic pravidelně na prázdniny a s mladšími bratránky i starší sestřenicí jsme si dost užili.

Jakmile vystoupím z vlaku, vysvobodím Sepa z batohu a pro jistotu ho připnu na vodítko, aby se mi někam nezaběhl.

„Jestli to dobře půjde, Sepe," podrbu chlupáče za stojícím uchem, „budeš se tu mít jak v ráji."

Teta mívala psa, jmenoval se Bořek, to si pamatuju, a i když to byl obyčejný voříšek, mám na něj ty nejlepší vzpomínky. Pak jim Bořka srazilo auto, teta ho obrečela a prohlásila, že dalšího radši nechce.

„Ona to tak určitě nemyslela," konejším Sepa. „Až tě uvidí, zamiluje si tě. Teta je taková psí máma."

Tak tyhle naděje vezmou za své hned poté, co otevřu vrátka vedoucí na dvorek u rozlehlého venkovského stavení, protože se mi vyřítí v ústrety cosi, co vzdáleně připomíná kokršpaněla. Jestliže tu ještě o Vánocích žádný ometák nepobíhal, teď tu je a zdá se, že je náramně spokojený. Z naší návštěvy má radost, především se mu líbí Sep. Než si teta

všimne pohybu na dvorku a vyběhne mi naproti, Sep už s Bořkem (jak by se mohl jmenovat jinak!) dovádí o sto šest.

„Nelo! No to je dost, že k nám taky najdeš cestu! Pojď ke mně, děvenko!“ Teta mě pojme do své všeobjímající náruče jako malého usmrkánka. Povahu má maminčinu, ačkoli fyzicky si podobné nejsou vůbec. „To je tvůj hafan? Pěknej pejsek, má chytrý oči... Ale nějak mizerně ho krmíš, chudáka.“

„Našla jsem ho, někdo ho vyhodil. Nevíš o někom, kdo by chtěl psího kamaráda?“

„Škoda, že jsi ho nepřivezla dřív, Bořka máme teprve od března. Zkusím se zeptat ženských v obchodě, ale to víš, nic neslibuju, tady na vesnici je pes v každý chalupě. Pojď dál, děvenko! A povídej, jak se pořád máš, co děláš, co škola, co táta...“

U tety je to na dlouhé lokty, vyfasuji hrnek kakaa a domácí povidlovou buchtu velkou přes celou dlaň, Sep také nepřijde zkrátka, a musím odpovědět na všechny tetiny otázky. Teprve pak se jdu do vedlejší světnice podívat na babičku, maminku strýce Pepy, starou paní uvězněnou díky artróze v posteli. „A co je nového u vás?“ zajímám se.

„Ale tak pořád dokola,“ usoudí filozoficky. „Kšefty se moc nehejbou, tržby jsou rok od roku horší a horší. To víš, všude v okolí postavili velký supermarkety, lidi si nakoupí zásoby a ke mně chodí jen pro nejnutnější... Ani nevím, jak dlouho ještě krám udržím. Pepa dělá v panelárně, na statku to nemělo žádnou budoucnost, i když ho to tam bavilo víc. Soňa je od ledna v Anglii, jak se nedostala na vysokou, tak si sehnala na půl roku au-pair, aby se procvičila v jazyku a podívala do světa. Má recht, byla by blázen, kdyby zůstala na vesnici. No a kluci... zlobí, vždyť je znáš. Míša vyjde letos, dal si přihlášku na automechanika, je po tátovi, blázen do motorů, a Péťa má na rozhodování ještě rok času.“

Bratránci dorazí až k obědu, společně zdlábneme králíka na paprice, teta vaří naprosto božsky, vezmeme oba psy a

vyrazíme na třešně a později na místní koupaliště. Oba kluci se chovají galantně, docela se mi líbí mít osobní stráž.

Večer, když mi teta povleče těžkou duchnu pruhovaným kanafasem, mám krásný pocit, že jsem po dlouhé době doma. Někde, kde o mě stojí a mají mě rádi.

Teprve ráno se mě zeptá na Kateřinu. Uvědomím si, že jsem tuhle otázku podvědomě očekávala od samého příjezdu a stejně mi je vyloženě nepříjemná. „Co doma, Neli, jak vycházíš s tou... frajlí?“ Navzdory vážnosti situace se musím pousmát, teta Mirka Kateřině jinak neřekne než frajle. „Tak... normálně. My se moc nevidíme, tím pádem nejsou žádné... konflikty.“

„Já se ti ani nedivím, že se ti nechce v tom jejím paláci bejt,“ souhlasí se mnou. „Ale co o prázdninách? To si asi, chudinko moje malá, užiješ. Víš co? Jestli chceš, můžeš tady být celé dva měsíce! A taky říkala Sonička, že bys za ní mohla přijet na pár dní do Anglie. Ta rodina, u které bydlí, je prý v pohodě, budeš mít u nich vlastní pokoj pro hosty a Soňa ti ukáže Londýn... Na jízdenku i nějaký ten peníz kapesného ti táta dá, ne? Peněz má jak šlupek, nemusí je všechny rozházet ta jeho frajle... A kdyby nedal, tak to nějak uděláme, Sonička dostává dost a my taky máme -“

„Táta by mi určitě dal,“ přeruším průtok jejích myšlenek.

„A co tomu říkáš?“

Představa, že bych se podívala do města, které dávno toužím navštívit, mě nadchne. „To by bylo naprosto skvělé!“

„No vidíš. Dám ti na Soničku mailovou adresu a domluv se s ní sama, kdy by se vám to nejvíc hodilo, děvčata. A zbytek prázdnin budeš u nás a basta.“

Podle tety patrně nic není problém, ovšem já to tak jednoduše nevidím. I když tu sice není sestřenka a já bych patrně zdědila její postel, pořád tu jsou další dvě děti a babička, která vyžaduje celodenní péči, nedovedu si představit, že bych tady zabírala místo dva měsíce!

„Na pár dní určitě přijedu," slíbím. „Celé prázdniny stejně nemůžu, hledám si nějakou brigádu..."

„Ona tě ta frajle honí na brigádu?! To je teda vrchol!"

„Nene," krotím tetin temperament. „Tohle je můj nápad."

„Než bejt s ní nepřetržitě pod jednou střechou..."

„Já tam moc nebudu. Táta mi zaplatil byt i na prázdniny."

Teta Mirka zaboří ruce v bok. „Chceš říct, že se tě takhle zbavila? Udělala z tebe úplného sirotka?"

„Prostě zůstanu přes léto ve městě," pokrčím rameny. Tetin soucit je mi nepříjemný. Ačkoli vím, že to se mnou myslí dobře, nechci, aby mě zase tak moc litovala. „Vlastně to nebude vůbec špatné. Týden strávím tady, týden třeba i doma, týden v Anglii, k tomu nějaká brigáda... A prázdniny budou pryč. Nevidím to tak beznadějně."

„Vždyť je to hrozné," zalká nade mnou. „Holt jak jednou umře děcku máma... Tvůj táta není špatnej chlap, ale je úplně ve vlivu ty frajle... Ty můj malý ubohý sirotečku..."

„Teti, prosím tě," ohradím se. „Nejsem malá, za rok mi bude osmnáct, tak co. A ubožátko nejsem rozhodně." I když mě už sirotečkem ani chudáčkem či nebožátkem nenazve, v duchu si to myslí stále. Tenhle pocit, že mě lituje a její dobrá dušička pro mě pláče, mi takřka zprotiví pobyt v Hrotovicích. Vlastně jsem ráda, když mohu sbalit Sepa a vyzbrojena rancem domácích buchet a tisícinásobným ujištěním, že jsem u nich vždycky vítaná, se vydám na vlak.

Nestačím se ani vybalit a Tomáš zvoní u dveří.

„Teda, brouku, tohle mi nedělej. Celej víkend tě hledám, nejsi doma ani na telefonu... Kdes byla?"

„Jela jsem navštívit tetu, jestli by si nenechala Sepa."

„A nenechala," podotkne všímavě, protože psí rarášek se mu právě snaží uhryzat tkaničku sportovní boty. „Ale proč sis vypnula telefon?"

„Nevypnula. Jenom jsem si zapomněla nabíječku a on se mi vybil už cestou tam. Teta mobil nemá a volat z pevné na

mobil jsem nechtěla. Tys mě tak moc sháněl?“ Nedodám, že jsem chtěla vyzkoušet, jak moc budu Tomášovi chybět, jestli v něm páteční zážitek u rybníka odstartuje novou éru našeho vztahu, nebo jeho přístup bude stále tak ležérní jako dosud.

„To si piš,“ přivine mě k sobě a položí si dlaně na moje prsy. „Strašné jsem toužil po tom tvém krásném, oblém a měkkém těle... A pořád toužím, takže co s tím uděláme?“

„Každou chvíli se mohou objevit spolubydlící.“

„Já to risknu,“ mrkne na mě, vyzuje si boty, čímž se zcela zbaví psí pozornosti, a v náruči mě donese do pokoje, kde mě z výšky hodí do postele a padne na mě.

„Ale já ještě nejsem ani vysprchovaná po té cestě a-“

„Vysprchujeme se spolu. Až po,“ umlčí mě polibkem a asi má fakt naspěch, nezdržuje se ani svlékáním, jen mi vyhrne tričko, osvobodí ňadra z podprsenky, zvedne sukni, stáhne kalhotky a bez jakékoli přípravy do mě silou vstoupí. Nebolí to sice tolik jako poprvé, ovšem úplně bezbolestné to také není.

Nekrvácím tak moc jako v pátek, vlastně jsem špinila celou sobotu, dnes, kdy se zdálo, že se moje poranění zahojila, mi udělá další. Na prostěradle zůstane tmavá skvrnka. Tomáš si jí všimne. „A to jsem měl výčitky, že mi to trochu ujelo... Flek jako flek, stejně budeš muset prát. A hurá do sprchy.“

Jsem dost zničená, v podbřišku cítím tupou bolest a v rozkroku mě pálí, nicméně Tomáš mě ujistí, že jde jen o počáteční problémky, které se ztratí tím dřív, čím víc budeme trénovat.

„Neříkej tomu tak hnusně,“ požádám ho, když stojíme oba úplně nazí ve sprše a naše zpocená těla omývá proud vody.

„Co je hnusný na slovu trénovat?“ baví se a škádlivě nič kouše do bradavek.

„Myslela jsem, že je to milování.“

„Chceš říct, jak se tomu říká na koleji?“

„Ne!“ zarazím ho rychle.

„Citlivko,“ řehtá se. „Necukej, bude se ti to líbit...“

Jeho prst zrovna libé pocity nevyvolává, moje rány jsou stále čerstvé, nicméně na protest se nevzmohu. Pak vyplní moje ústa svým jazykem, celou mě nadzvedne, opře zády o stěnu a v téhle poloze trénujeme o sto šest. Díky omezenému prostoru jsou pohyby krátké a skoro jemné, nebolí to, nicméně cítím to hluboko ve svém těle u modlím se, aby co nejdříve skončil.

„Uf, je ze mě nový člověk," usměje se blaženě. „Co ty, brouku, už je to mnohem lepší, že jo?"

„Jasně," přikývnu rozpačitě. Lhát sice neumím, ovšem Tomáš to vůbec nepozná, asi mu nepřipadá možné, aby se mi to nelíbilo tak jako jemu.

Malou pomstou za jeho šovinismus je zcela rozkousána tkanička, Sep se zatím činil. Boty si naštěstí nevšímal, takže škoda není tak veliká, jako kdyby se pustil do Nike.

Přestože by Tomáš nejradši zbytek odpoledne strávil v posteli, vymluvím se na spolubydlící a vyrazíme společně vyvenčit Sepa do parku. Tam mu držet nemusím.

Do školy jdeme po neděli spíš pro formu a ze zvyku, neděláme pochopitelně už vůbec nic. Sami učitelé nevědí, co s námi, v pondělí se flákáme po škole a říkáme tomu úklid učebnic a učeben, v úterý proběhne cosi, k čemu se název pochodové cvičení školy vůbec nehodí, před jedenáctou jsme zpátky, ve středu vyfasujeme vysvědčení a hurááá, ty nejsladší dva měsíce v roce právě začínají!

Ehm, mně zrovna nejsladší nepřipadají, stále nemám představu, co si vlastně s tolika volnem počnu. Brigádu se mi zatím žádnou sehnat nepodařilo, ve všech supermarketech, kde jsem se ptala, jsou všechna místa obsazená, takové věci se prý zajišťují půl roku předem! Čím víc se Tomáš na prázdniny těší, nerozvážně jsem se před ním prořekla, že budu celé léto v bytě sama a on si představuje, kterak budeme trávit celé dny a noci v posteli, tím větší hrůzu z toho mám. Strašně bych si o tom všem potřebovala promluvit s někým nezúčastněným, probrat

to... Jenže nemám s kým!! Olina je sice fajn, ovšem zrovna té se svěřovat se svými sexuálními trablemi... Silně pochybuji, že by holka, která o panenství přišla ve čtrnácti a sex považuje za svůj hlavní koníček, vůbec pochopila, o čem mluvím! Marcela se mnou mluví velice sporadicky, jen to nejnutnější týkající se bytu a podobně, a Lenka, moje nejlepší kamarádka a člověk, s nímž jsem si vždycky rozuměla nejvíc, totálně zklamala.

Má svých starostí dost a považuje je za pupek světa, nic jiného ji nezajímá. Nemám jí to za zlé, chovám se podobně, avšak na rozdíl od ní se stáhnu a jednoduše mlčím, nehustím jí do hlavy moje potíže. Lenka tolik taktu nemá, denně mi brečí na rameni, že už za ní Oleg nechodí, a to, co po mně chce, je, abych v ní udržovala plamínek naděje. Což je velice těžké, protože ona sama pro záchranu jejich lásky nehne prstem! Oleg jí totiž dal jasné ultimátum: buď s ním bude chodit normálně a na důkaz toho přijde ve středu na diskotéku do Ronda na zahájení prázdnin, nebo vůbec.

Jediný, komu se mohu vypovídat, aniž by mě přerušoval, je Sep, ovšem to je tak jediné, k mým problémům se zásadně nevyjadřuje. Vlastně ani nevím, zda jsou skutečné, nebo si je jen vymýšlím!

Chodím s klukem, který se mi líbí, je vtipný, milý, hezký, oblíbený, stojí o mně, tudíž je víc než logické, že se se mnou chce milovat. To, že není tak úplně podle mých představ, je vedlejší. Proč se teda hrozím toho, až spolu zůstaneme někde o samotě a on se bude dobývat do mých kalhotek? Když dal onehdy přednost kamarádům přede mnou, málem jsem z toho nespala. A teď?! Jsem ráda, že ho v pátek čeká ještě poslední semestrální zkouška z matematiky, sice ne tak těžká jako byla Teorie obvodu 2, ale i tak se na ni musí učit a nemůže za mnou přijít. Když zavolá, že by se večer na chvíli utrhl, neboť potřebuje odreagovat, honem se na něco vymluvím. Co ale budu dělat o prázdninách? Jaké výmluvy si najdu potom? Logicky se na mě vykašle, když mu nedám fyzickou lásku.

Tomáš není typ, kterému by stačila jen ta psychická. Nikdy mi neřekl, jestli mě miluje. Chci se s ním rozejít..? Neeee! Chci s ním spát? Neee! Tak co teda chci?! Respektive, co s tím budu dělat??

Ještě je také možnost, že nejsem normální. Všem holkám se přece milování s klukama líbí. Jsem snad frigidní? Nebo hůř, nemám homosexuální orientaci? Že bych byla lesbička??

Při téhle úvaze se rozesměji nahlas. Ne, tak to opravdu ne, představa, že bych se měla líbat a něžně mazlit například s Lenkou, mě tedy nevzrušuje. Líbání s Tomášem se mi přece líbí, dokud mě jen líbal a dráždil na ňadrech, samou slastí mi podklesávala kolena... Kde je teda chyba?!

Zvonění mobilu mě zastihne při přípravě oběda. Rybí prsty s bramborovou kaší patří mezi moje oblíbená jídla hned ze dvou důvodů - chutnají mi a nedají moc práce. „Ahoj, tati."

„Nazdar, Nelinko. Tak co, samé jedničky? Včera bylo vysvědčení a ty se ani nepochlubíš!"

„Samé jedničky jsem měla naposledy v páté třídě."

„A jak to bylo krásné," zasní se tatík.

„No jo, to je dávno," pousměji se. „Jedničky nejsou tím nejdůležitějším v životě."

„Máš pravdu, ale jako zodpovědný rodič se tě na známky zeptat musím," směje se.

„Jedničky, dvojky a trojka z ekonomie. Jak v pololetí."

„To není vůbec špatné, ne? Šikovná holka, mám z tebe radost. Kdy přijedeš, Neli?"

„Nevím," odvětím upřímně. „Teď o víkendu něco mám, potom uvidím. Soňa mi nabídla, že bych za ní mohla zajet na jeden dva týdny do Anglie, dělá au-pairku v Londýně. Zrovna včera mi poslala mail, že by to bylo ideální první dva týdny v srpnu, kdy budou děti, co hlídá, kdesi na prázdninách."

„Londýn. Tam jsem se chtěl vždycky podívat..."

„Já taky."

„Tobě se to vyplní, a to je fantastické, Neli. Dneska už máte úplně jiné možnosti, než jsme měli my. Hned Soně napiš, ať s tebou počítá, a já ti pošlu na účet nějaké peníze, aby sis mohla koupit libry. Pas máš, že?“

„Jasně, vloni jsme byli přece se školou ve Španělsku.“

„Takže v červenci bys mohla přijet domů, ne?“

„Možná k vám někdy zajedu. Na návštěvu. Doma mám tady.“

„Neli...“ Tatík si zhluboka povzdychne. „Ty se zlobíš?“

„Ne, proč? Nemám důvod. Utratil jsi za nájem fůru peněz. Spíš ti za to musím poděkovat. Jsi moc hodný, tati.“

„Nelinko,“ domlouvá mi. „Já jsem se bál, aby sis nemyslela, že tě vyháníme, ale Kateřina říkala - „

„V pořádku, tati. Mně to takhle vyhovuje.“

„Opravdu?“ zeptá se pochybovačně.

„Absolutně. Jsem šťastná. Chtěl jsi ještě něco?“

„Chtěl jsem tě slyšet, optat se, co škola, jak se máš...“

„Tak to už jsme všechno probrali, ne? Musím končit, tati, nebo si spálím oběd. Nevíš o někom, kdo by chtěl malého pejska? Je to voříšek, ale úplně skvělý. Ještě štěně.“

„Pejska..?“ zamyslí se. „Nám jeden pes stačí, ale zeptám se chlapů, jestli by o někom nevěděli.“

„Fajn. Tak se měj, ahoj!“

„Dávej na sebe pozor, Neli.“

Jak jinak, ušklíbnu se v duchu.

„Já toho psa zastřelíííím!“ zakvílí ve vedlejším pokoji Olina. Odhodím mobil a běžím se podívat, co roztomilé štěňátko opět vyvedlo. Za těch pár dní, co s námi sdílí společnou domácnost, stačilo rozkousat jednu tkaničku, levou Marcelinu pantofli, přehryzat kožený popruh Olinina batohu a zničit několikero ponožek, na které je obzvlášť zatížené.

„Moje ubohé džíny,“ kvílí Olina. „Co si bez vás počnu?“

Pokusím se na všem najít něco pozitivního. „Nemusíš je vyhazovat celé. Stačí odstřihnout nohavice...“

Sep patrně usoudil, že zvony jsou u riflí naprosto zbytečné, a vyzdobil jí je celkem souměrně několika dírkami.

„Že se mu to povedlo hned na obou, co?“ podivuje se Marcela, která právě dobalila plnou polní a čeká, až pro ni a hlavně její bagáž přijedou rodiče.

„No, mám dojem, že by to vyšlo nastejno, i kdyby mi sežral nohavici jen jednu,“ ušklíbne se Olina, a to už se s Marcelou neudržíme a rozesmějeme se. Olina nám chvílí nadává, nicméně se záhy rozřehtá také. Pokusím se být důsledná, jakmile se uklidním, zamávám Sepovi před nosem riflemi, několikrát přísně zařvu „fuj“ a na důkaz toho, že to myslím vážně, ho přetáhnu po zadku složenými novinami. Pejsánek ví moc dobře, že provedl něco nepatřičného, okamžitě se nasouká trucovat pod mou postel. Dokonce nejde ani loudit něco dobrého k snědku, když se posadím k prostřenému stolu. Pavlovův reflex na zacinkání příborů o talíř má jindy vyvinutý vyloženě ukázkově.

Pak už se přiřítí do bytu paní Plná s manželem a hned jejich všude plno. Marcela má tolik věcí, že by je neodnosili do auta najednou, tudíž jim jdeme s Olinou pomoct, aby nemuseli lítat po schodech.

„To maso, co zbylo v mrazáku, všechno sněz,“ řekne mi na rozloučenou. „Já už ho potřebovat nebudu. No a ... měj se.“

„Ty taky. Užij si prázdnin. Všechno v dobrém?“

„Jasně. Co jsme si, to jsme si, Nelo.“

Olina ji plácne do zad. „Tak čau v září.“

„Kdo ví, co bude v září,“ zatváří se tajuplně.

Podáním ruky se rozloučíme i s jejími rodiči a odspěcháme zpátky do bytu, neboť nechávat Sepa samotného je nebezpečné.

„Jak to myslela?“ uvědomí si Olina. „Co bude v září? Ona už s námi bydlet nechce?“

„To snad jo, vždyť říkala, že je všechno v pořádku,“ pokrčím rameny. „No nic, já jdu se Sepem ven.“

„Hlavně už mu sežeň pána," přeje si Olina. „Je to sice šmudla k nakousnutí, ale já tu budu jen do neděle a pak teda nevím, jak to budeš dělat, až budeš sama. Prozradí tě štěkáním, však víš, že nesnáší samotu. A pak, tak velkou garderobu nemám..."

Vyprsknu smíchy, nicméně Olina má pravdu. Tedy, její šatník je mnohem větší než můj, jsem si jistá, že by ještě pár kousků oželela, jinak to ale žádná sranda není. Sep po traumatickém zážitku nechce být sám ani minutu, okamžitě se dožaduje lidské přítomnosti a to dost hlasitě. Dokud měla Olina i Marcela zkouškové, střídaly jsme se a Sep být sám nemusel, ale co bude dál??

Nacpu Sepa do batohu, ještě se zajdu do koupelny přečesat a vrátím se k Oline s nedotčeným platíčkem pilulek.

Ukážu jí svůj nález. „Už vím, jak to Marcela myslela."

„To je kráva," uteče Oline spontánně. „Zapomněla je."

„Nechala je tu úmyslně," opravím ji. „Vždyť je ani užívat nezačala a to měla menses někdy před třemi týdny."

„Takže ona nabulíkovala Tondovi, že je chráněná, teď si s ním užívá naostro a doufá, že otěhotní?"

„A tak ho chce donutit k tomu, aby si ji vzal a měl s ní miminko. Jinak by to totiž neudělal. Nehrnul se do ženění, natož do otcovství."

„To ale dělá největší blbost, jakou udělat může!" usoudí Olina a já s ní naprosto souhlasím. „Znáš to, komu není rady, tomu není pomoci. Ty prášky si nech ty. Já mám svoje, ale tobě se můžou hodit, ne?"

Taky pravda, souhlasím s ní v duchu. Podle příbalového letáku se dočtu, že se užívá jedna pilulka denně hned po ukončení menstruace. Menses bych měla dostat za tři týdny, asi by nebylo špatné chránit se, když Tomáš kondom neuznává.

„Dlouho jsi u nás nebyla, Nelo," prohodí paní Vostřelová, ovšem neříká to proto, že by toho litovala. Spíš to zní tak, jako by chtěla dodat - a vůbec jsi nám tu nechyběla. Pak si všimne

Sepa, přičinlivě zvedajícího nožičku a kropícího květináč s muškáty u vchodových dveří. „Já Lenku zavolám.“

Pobaveně se posadím na schody, nedělala jsem si iluze, že by psa pustila dovnitř. Místo toho mu odepnu vodítko, aby se mohl po jejich upravené zahrádce proskotačit.

„Ach jo,“ udělám místo pozdravu, když kamarádku spatřím.

„Co?“

„Už z tvého výrazu vidím, jaká s tebou bude zábava. A nejen to. Vsadím se, že bych moc neprohrála, kdybych tipla, že jsi včera na té diskotéce samozřejmě nebyla.“

„Copak jsem mohla jít?!“ opáčí rozrušeně. „Víš přece, že by mě mamka nikam nepustila, natož na diskotéku!“

„A zkusila jsi to?“

Její oči metají blesky. „Jak ti mám vysvětlit, že by to byla úplná zbytečnost?! Copak mou mamku neznáš?“

„Víš, co jsi, Leni? Srab.“

„No, ještě mi nadávej,“ rozbrečí se. „Kluk mě nechal, moje nejlepší kamarádka mi nadává, místo aby mě litovala...“

„Prosím tě, nebul. Nedělej ze sebe ublíženou chudinku. Já chápu, že to máš doma těžké, rozumím ti, že se bojíš cokoli na zaběhaném stereotypu měnit, ale Leni, nezlob se na mě, je v tom taky dost pohodlnost. Ty jsi hodila flintu do žita hned, aniž by ses pokusila bojovat. A to je slabošství. Teprve kdyby všechny pokusy selhaly, teprve pak bych tě litovala. V téhle situaci nemůžu. Nenadávám ti, jenom to konstatuju, a můžu tě ujistit, že i když jsi srab, pořád tě budu mít za nejlepší kamarádku.“

„Ale,“ popotáhne. „Já ho miluju!“

„Tak za ním jdi. Máš přece jeho adresu. Tu diskotéku navrhl stejně jen z principu, jako zkoušku. Vysvětli mu to. Že jsi včera nemohla, ale zítra že spolu můžete zajít do bazénu nebo do kina a o víkendu - „

„My ale zítra odjíždíme na chatu,“ přeruší mě. „Teda zatím jenom my s mamkou, má prázdniny stejně jako já.“

„Poslouchala jsi mě, co ti tady celou dobu povídám?!“

„Jo,“ přikývne. „A právě proto ti říkám, že to nemá cenu, když stejně nebudu od zítra doma.“

„V tom případě to fakt nemá cenu,“ zlomím nad ní hůl.

12. Kapitola

Tomáš mě zastihne ve chvíli, kdy se snažím přicpat ke spacáku ručník, plavky i věci na spaní. Vzhledem k tomu, že batoh považuje Sep za svou boudičku, mohu z něj využít maximálně boční kapsy na psí konzervu, pastu na zuby, peněženku či mobil, dovnitř toho moc krom psího těla nedám. I tak toho povleču spoustu! Spacák, karimatku, stan, batoh. „Ty tam jedeš na čtrnáct dní?“ utahuje si ze mě. „Možná se to kapku protáhne,“ přitakám mu. „To ne,“ hrozí se. „Co bych si tu bez tebe počal.“ „Totéž, co si počneš na Novomlýnských nádržích.“ Zachmuří se. „Já ti taky nevyčítám, že jedeš na Zahradu.“

„Ani nemůžeš,“ usoudím. „Já jsem tě zvala, ať jedeš se mnou, a ty jsi odmítl, takže by nebylo moc logické, abys mi to teď vyčítal.“

„Koukám, že tohle nějak nemůžeš strávit. Nelo, vždyť jsem ti to vysvětloval. Na pánskou jízdu prostě holky nesmí.“

„Ale jo, já to beru,“ ujistím ho. „Měj se tam hezky.“ „To nepochybně. I když ne tak, jak bych se měl s tebou... Ale hezký to bude taky. Přijel jsem se rozloučit.“ „Kdy odjíždíš?“ zeptám se napjatě. „Zrovinka teď,“ zazubí se. „Až slezu schody v tom vašem domě hrůzy. Tolik pater a bez výtahu, šílenost. Kluci už na mě venku čekají v autě.“ „Aha,“ pookřeji. „Nemůžeš je nechat čekat dlouho.“ „To ne, ale bez polibku by to nešlo,“ mrkne na mě, přitáhne k sobě a nedočkavě vyhledá moje ústa. Zavřu oči, vnímám jen jeho jazyk a pocity, které jím ve mně probouzí. Proč musí existovat nějaké bolestivé milování, když líbání je samo o sobě tak nádherné? Tomášovi se líbí také, přes bermudy cítím během chviličky jeho rostoucí vzrušení.

„Myslíš, že bychom takovou nějakou rychlovku nestihli?“

„Určitě ne,“ zklamu jeho naděje.

Nerozhodně se podívá na hodinky, pak z okna, vzdychne a naposledy mě políbí. „Kdy se vrátíš? V úterý? To už snad taky budu doma. Užij si to tam, brouku."

„Nápodobně." Pocítím nával citů, najednou mi připadá, že se loučíme navždy. Ale já o něho nechci přijít! Tak proč se chovám jako Lenka, krucinál?! Musím přece pro to něco dělat! Překonat problémy, i když natolik vzdálené Lenčiným, pořád to jsou jenom problémy. „Tomáši..?"

„Hm?"

„Kdyby ses přece jen rozmyslel a z nějakého důvodu ses na Nových Mlýnech nudil, najdeš mě v Náměšti. Budu mít stan a spacák... a budu tam úplně sama."

Nepochopí, co jsem tím řekla, vlastně ani nemůže, neví nic o mých psychických blocích, přesto mě skoro raní, když se pro mě v tak vážné chvíli rozřehtá nahlas: „Ty jsi skvělá, Neli. Prý kdybych se nudil... To fakticky nehrozí."

Na Zvonařce se nás sejde celá tlupa, osm lidí z deseti znám z country a i ti zbývající dva do naší party lehce zapadnou. Navíc jsme tu s Míšou a Denisou pouze tři dívky, takže si na nezájem ze strany kluků nemůžeme stěžovat.

Andrea nejede, upřímně řečeno jsem ani neočekávala, že by se k něčemu takovému rozhodla. Kvůli ní jsem nešla na poslední country, i když jsem nic neprovedla, nesnesla bych její vyčítavé pohledy. Martin ve skupince nechybí a ochotně mi pomáhá s mými zavazadly. Jsem tomu jen ráda, mám dost starostí se Sepem. Ačkoli cesta do Olomouce a následně do Náměště na Hané uběhne rychle a vesele, Sepovi připadá dlouhá na to, aby ji celou strávil v batohu, odkud mu kouká jen hlava s jedním uchem vzpřímeným a druhým skleslým. Pobíhat po kupé ho zase nenechám já, naštěstí v jeho žebříčku hodnot je na prvním místě jídlo, takže stačí, aby někdo vybalil svačinu a veškeré Sepovy myšlenky se soustředí jedním směrem. Nepohrdne dokonce ani ovocem! Na moje přátele udělá velký dojem, všem se moc líbí a já doufám, že si ho někdo zamiluje

natolik, aby se mu rozhodl poskytnout domov. Kdybych mohla, nechala bych si ho okamžitě! Stále je sice ještě hubený, ale přece jen už mu nelezou z kožichu žebra.

Už v městečku je mi jasné, že tohle bude akce ne s velkou, nýbrž obrovskou návštěvností. Místo konání je kousek nad městem, nicméně s country se setkáváme hned na náměstí, vystupují tu nejrůznější kapely a prodrat se spoustou diváků dá pěknou dřinu.

U vchodu do amfiteátru si koupíme třídenní vstupenku a vyrazíme na palouk u lesa hledat místo k ubytování. Nikdy jsem v podobném lidském mraveništi nebyla, je až fascinující, kolik příznivců country a folku se tu sešlo. Pochopitelně plac na pět stanů nenajdeme, musíme využít volná místečka, dokud ještě vůbec nějaká jsou, a svoje plátěné příbytky vtěsnat mezi ostatní. Moje malé iglú se vejde mezi dva cizí stany, Martin s Danem si postaví svůj s vchodem vzdáleným pouhý metr od mého, Honza s Denisou jsou ob dva stany. Martinova péče je až dojemná: „Nebudeš se tam sama bát, Nelo? Kdybys chtěla, můžu jít na noc do tvého stanu. Samozřejmě bez postranních úmyslů.“

Tomášovi jsem také řekla, že budu spát sama, ovšem to jsem kecala! „Není třeba. Vždyť mám přece hlídače, ne?“

Kluci vybuchnou smíchy.

„No jo, já zapomněl na vlkodlaka Sepa,“ baví se Dan.

„Nezapomněl,“ opraví ho Martin. „Tys ho jenom zašlápl...“

„Jasně, srandičky,“ křením se pobaveně. „Sepe, oni tě pomlouvají. To jsou ale ošklivý páníčci, co?“

„My ho nepomlouváme,“ namítne Martin.

„My mu závidíme,“ doplní Dan a znovu se musíme smát.

Kluci mi říkali předem, že nemá cenu s sebou vozit konzervy, jelikož je všude spousta možností najíst se nejen dobře, ale i relativně levně. Měli pravdu, u prvního stánku si dám dva langoše tak velké, že se cítím nacpaná k prasknutí, ani

se do mě snad nevejde půllitrový kelímek s červeným vínem, co mi kluci přinesou. V tomhle počasí, kdy slunce hřeje jako o život, je dodržování pitného režimu nutností. S těmito zásobami pendlujeme sem a tam, koncerty probíhají totiž souběžně na třech místech Zahrady plus dole na náměstí, podle toho, co si vybereme z programu, jež každý vyfasoval hned při koupi vstupenky.

Jestliže jsem si dělala starosti, co si tady počnu se Sepem, zda ho vůbec dovnitř pustí a jak se tu bude chovat, byly naprosto zbytečné. Víc lidí má s sebou psy, dokonce dost velké, tvoreček malý jako Sep se stane čímsi jako maskotem, každý hyne touhou si ho pohladit a pejsek toho, že je na výsluní přízně, náležitě využívá. Však si to zaslouží, jeho start do života nezačal zrovna ideálně a budoucnost je stále dost zamlžená, přesto si útulek schovávám jako krajní možnost, kdyby všechny ostatní naděje zkrachovaly.

Nemusím ho mít ani uvázaného, zvykl si na mě natolik, že si mě sám hlídá, abych se mu neztratila. Doprovází mě dokonce i na toaletu, což jsou dvě dlouhé řady chemických kadibudek ToiToi proti sobě a i když jsou dvakrát denně vyváženy a dezinfikovány, jít na ně je zážitek sám pro sebe.

Odpoledne absolvujeme vystoupení skupin Berušky, JoJo a Jen tak tak v areálu u kapličky, a než se přesuneme na hlavní večerní program do velkého kotle amfiteátru, zajdeme se podívat po něčem k snědku.

Se Sepem v batohu, na štěně toho vydržel stejně dost, teprve navečer začal vykazovat známky únavy a musím ho všude nosit, což je mnohem pohodlnější v batohu na zádech než v náruči, obcházím mlsně stánky a nemůžu si vybrat. Grilované kuře, rybu, ražniči, smažený sýr nebo klobásu na roštu s hořčicí a chlebem..? Rozhodnu se pro to poslední, postavím se na konec fronty a ve světle elektrických žárovek natažených všude po celých provázcích připomínajících gigantické vánoční řetězy koukám závistivě na ty šťastnější,

kteří se už u dřevěných stolů a lavic grilovanou dobrotou cpou, mastnotu až za ušima. Věkový průměr těch několika tisíců lidiček si tipnout neodvážím, bude však dost nízký, většině bude mezi 16 - 25 roky. Někteří kluci fakt stojí za pohled! Třeba blonďák, co při vyprávění rozkládá rukama, nebo frajer v kovbojském statsonu... Náhle mě zachvátí stesk po Tomášovi. Tak nějak dosud jsem na něho neměla čas moc myslet, pořád se něco dělo. Tomáš je stejně nejhezčí z kluků, které jsem kdy viděla. Je mi jasné, že ne každá holka by se mnou souhlasila, v mých očích však představuje ideál. Aspoň na pohled...

A pak ho spatřím!!! Vždyť je tady!!! Sedí sám u jednoho ze stolů profilem ke mně, ale nevidí mne, dívá se kamsi přes hlavy ostatních, ve tváři melancholický výraz. Všechno se ve mně zatetelí. Přijel kvůli mně, rozmyslel se, miluje mě... Dokonce se nechal ostříhat!! Nedávno jsme o tom mluvili, říkala jsem mu, že mu culík sice sluší, ale kdyby měl vlasy kratší, aby je nemusel nosit svázané, byl by dokonalý!

Opustím své místo ve frontě, ačkoli jsem takřka u pultu, přikradu se k Tomášovi zezadu, oběma rukama mu zakryji oči a líbnu ho na krk, abych mu pošeptala rovnou do ouška: „Hádej, kdo je to?“

Sejme mi ruce ze svých očí a překvapeně se na mě otočí. Pár vteřin délky několika hodin se vzájemně hypnotizujeme. V mé hlavě se splašil vlak myšlenek. Je to Tomáš, není to Tomáš, vypadá úplně jako Tomáš, ale něco je na něm jiného...

„To bohužel nevím..,“ řekne poté.

Není to Tomáš. V tu chvíli zrudnu až ke kořínkům vlasů.

„Promiň, já se spletla,“ zablekotám rozpačitě. „Ta podoba je neuvěřitelná... Připomínáš mi jednoho kluka... Já... omlouvám se, nechtěla jsem rušit...“

„To je v pohodě,“ usměje se Tomášovým úsměvem. I ten hlas mají stejný! „Krásný holky mě můžou líbat beztrestně.“

Vzmohu se na omluvný úsměv a beru roha. Takový trapas!

„Stála jsi tady," připomene mi vousatý kluk, který si myslí, že si jdu zase poslušně stoupnout na konec fronty.

„Cože? Jo aha... Díky," vykoktám, a protože jsem u pultu, poručím si klobásu. Jsem natolik mimo, že se mě prodavačka musí zeptat třikrát, zda chci taky chleba! Celou dobu na sobě cítím Tomášův pohled. Tedy, pohled Tomášova dvojníka, nenajdu však odvahu, abych ho opětovala, buřt nesním u stolu, jak jsem měla původně v úmyslu, odnesu si ho s sebou.

V amfiteátru hledáme místo, kam bychom mohli složit svá těla. Všechny lavičky na dně kotle před obrovským pódiem jsou obsazené, stejně jako je úplně plno po svazích vedle. Stráň kousek od vchodu je taky posetá lidičkami ve spacácích, vleže na karimatce a ve spacáku se tráví koncert pod širým nebem nejlépe, tím spíš, že má trvat do časných ranních hodin. Skvělá pozice, chci mít přehled o příchozích...

Tomáš č. 2 dorazí do kotle teprve hodinu po nás společně se třemi dalšími kluky, jeden z nich je vousatý bohém, co mi dal u stánku přednost. Přes rameno nese stočenou deku a v ruce kytaru. Nepatří mezi účinkující, plno lidí má s sebou vlastní hudební nástroje. Všimne si mne takřka ve stejnou chvíli jako já jeho, usměje se na mě a je to on, kdo svým kámošům navrhne místo zhruba tři metry pod námi. Tohle mi vyhovuje úplně maximálně, mohu ho totiž pozorovat zezadu či z profilu, aniž by věděl, že na něho lačně zírám. No, tak to si jen myslím...

Bůhví, proč se každou chvíli otočí a pokaždé mě načape na švestkách! Nadávám si, že se už budu dívat na pódium a soustředit se na písničky i vtipné glosy moderátorů mezi nimi, nicméně pódium je daleko a Tomášův dvojník blízko... S tím účesem jsem měla pravdu. Husté tmavé vlasy zastřihlé u ramen mu šíleně sluší, má je stejnoměrné dorostlé a gesto, kterým si

je odhazuje z tváře, je vysloveně k sežrání. Musím říct Tomášovi, aby se nechal takhle ostříhat!

Pitný režim je sice jistě rozumná věc, ovšem má to jednu nevýhodu. Vyhrabu se ze svého spacáku, který sdílím společně se Sepem, čoklík spí tak tvrdě, že mu nevadí ani hudba, a požádám Martina, aby na něj dohlédl, než se vrátím.

„Jako oko v hlavě," slíbí mi.

Nerisknu si sejít dolů, Tomáš č. 2 se svými kamarády bivakují těsně nad hlavní cestou, raději se šplhám mezi těly příznivců country a folku nahoru do kopce. Je pěkné strmý, člověk ve spacáku sice nepotřebuje polštář, hlavu má pěkně vyvýšenou, akorát že neustále sklouzává po karimatce dolů. Dá mi zabrat, než kopec vylezu. Amfiteátr má tvar obrovské díry po granátu, když se dostanu nahoru, jsem vlastně na rovině, na úrovni ostatní krajiny.

Vybrat si nejméně naplněnou kadibudku je nadlidský úkol, krom toho před každou stojí fronta minimálně tří lidiček, zvolím si jednu jen proto, že jedenáctka je pěkné číslo.

Pak si umyji u vodovodu ruce a hodlám sejít dolů po cestě, po svahu by mi to šlo sice rychleji, leč taky bych to mohla vzít šusem a zastavit se až o lavičky. U stánku s pivem narazím do Tomáše č. 2. Musel vyjít nahoru těsně po mně. Anebo kvůli mně..?? To si teda fandíš, Fišerová!

No, zase tak moc ne. Nenechá mě projít bez povšimnutí!

„Smím tě na něco pozvat?"

„Já pivo zrovna nemusím..."

„Vždyť ti to nenařizuju," zazubí se navlas stejně jako Tomáš. „Co třeba cukrovou vatu?"

„Ta se moc lepí," uchichtnu se.

„To zní skvěle," libuje si. „Že bychom se přilepili?"

„K sobě nebo k vatě?" pokusím se o vtip.

„Ty se nezdáš," pochválí mě. „Kdyby bylo po mém, tak... Je už po desáté hodině?"

Mrknu pobaveně na zápěstí. „Ještě pět minut."

„Dobře, řeknu ti to potom," slíbí mi tajuplně. „Co sis vybrala? Nechceš hořký ani sladký... Uděláme kompromis. Ražniči."

Teď už vážnou tvář neudržím. Smích má osvobozující účinky, najednou se vůbec necítím trapně, nýbrž dobře. Svůj slib myslí vážně, koupí dvě špejle ražniči a pozve mě ke stolu na stojáka.

„Když tomu osud chtěl, abychom se seznámili, měli bychom to udělat pořádně," domlouvá mi. „Souhlasíš?"

„Ráda. Jmenuji se Nela."

„Máš pěkné jméno, Nelo," mrkne na mě. „Já jsem Ondra."

„Tušila jsem to," přiznám se bez mučení.

Podívá se na mě skoro vyděšeně. „Neříkej, že..."

„Jsem jasnovidka?" vtipkuji.

„To by nebyla taková tragédie," mávne rukou.

„Kdežto co je tragédie?"

„Pokud nejsi jasnovidka, a to asi ne, na tu jsi moc pěkná, pak to znamená jediné. Chodíš s mým bráchou."

„A to je to neštěstí?"

„Docela velký," ujistí mě, nakloní se až k mému uchu a řekne mi tajemství: „Je tě pro něj škoda, víš?"

Kousek masa mi málem zaskočí. Pak se začneme bavit o country, o kapelách, které už vystoupily, i o těch, na něž teprve přijde řada, ražniči máme dávno snědené a stále máme o čem mluvit! Kdyby mě nepřišel Martin hledat, asi bych se nestihla vrátit ani do tří hodin ráno, kdy program končí a pořadatelé popřejí všem krásnou noc.

„Opravdu nechceš, abych si lehl k tobě?" připomene mi Martin svou nabídku.

„Ne, díky. V takovém hemžení mi nic nehrozí."

„No, jsou tu všelijaká individua," namítne a střelí pohledem zpátky ke kotli. Otočím se také a zastihnu ještě Ondru, který na mě mává. Okamžitě mu oplatím.

„A některá jsou i sympatická,“ zdůrazním. „Jsi hodný, Martine, ale fakt nepotřebuju.“

Uvědomím si, že jsem z koncertů moc neměla, stále jsem se musela dívat na Ondru a už jsem neuhýbala, když se naše pohledy střetly.

Pokud si někdo myslel, že se na Zahradě vyspí, byl na velkém omylu. Karimatka nezaručuje žádné velké pohodlí, ale vydržet se to dá, ovšem rachot, který kolem vládne až do šesti ráno a od sedmi začne nanovo, se přeslechnout nedá. Člověk slyší, o čem se baví lidi vedle, stany jsou na sobě tak nahuštěné, že si připadám jako sardinky v krabičce, neustále kolem někdo pokřikuje, řehtá se, z různých koutů doléhá hra kytar a zpěv či opilecký řev... Najdou se i tací, komu tyhle zvuky nevadí. Kdesi hodně blízko někdo ve svém stanu chrápe tak zoufale nahlas, až se mi zdá, že má zapnutou cirkulárku. Pokud bych přežila ostatní zvuky, tenhle zaplašit nejde ani když si nacpu malíčky do uší.

Dopoledne je mírně řečeno prozívané, ale o dobrou náladu není nouze. S Tomášem si vyměníme po dvou SMSkách a to až kolem poledního, do té doby spí kdesi daleko v měkké postýlce. Kupodivu mu nezávidím, spíš mě mrzí, proč jsem se nezeptala, kde táboří Ondra. Hledat ho by byl čirý nesmysl, zbývá mi jedině doufat, že se sejdeme večer v kotli, pokud ho napadne totéž co mě - jít na stejné místo jako včera.

Ondru však napadne i něco navíc: prolézt všechna tři koncertní místa už odpoledne, kdy v nich není zdaleka tolik lidí jako večer, tudíž mě celkem bez problémů objeví u kapličky, kde sleduji vystoupení skupiny Hop Trop.

„Ahoj, Nelo. Nešla by ses vykoupat? Kousek odtud je koupaliště, deset minut chůze.“

„Vykoupat? Určitě šla,“ nadchnu se pro tenhle nápad. „Tady je to vůbec s tou hygienou takové slabší, jít na záchod je zážitek jak z hororu...“

„Kdepak hororu,“ směje se. „Z pohádky.“

„Neřekla bych," pochybuji.

„Ty jsi nikdy neslyšela o Toy story?"

„No jo, ale -" Vybuchnu smíchy. „To bylo úplně jiné story než tohle!"

„Tohle má grády," připustí vesele. „Jinak s tou hygienou máš pravdu, proto navrhuji koupaliště. Je to jen bazén, nic přírodního, ale před ním jsou sprchy."

„Za tekoucí vodu bych dala cokoli," ujistím ho. Když se zmíním o koupání partě, jsou pro i oni, takže z vycházky ve dvou je kolektivní akce. Na Ondrovi není poznat, jestli mu to vadí či ne, ale spíš ne, seznámí se s mými přáteli a brzy s nimi živě debatuje. Stejně jako oni i on byl na Zahradě v předešlých letech, jezdí na všechny Porty a Slunovraty.

Moje velkorysé holedbání o tekoucí vodě bylo kapánek přehnané. Kdybych mohla své přání upravit, přidala bych tam slovo vlažnou. Sprchovat se ve vodě, do které člověk zkusmo strčí prst a hned má dojem, že mu všechny umrznou a během několika minut odpadnou, není žádná legrace. Pěší pochůzkou na koupaliště jsme se pěkně zahřáli, lézt do téhle ledárny by bylo tak akorát zadělat si na infarkt!

Neobejde se to bez pištění a cákání, kluci zajdou ještě dál, a to, že mě Dan s Martinem popadnou za nohy a ruce a nedbajíce mého srdceryvného vřeštění hodí do bazénu, jehož teplota si se sprchou nezadá, dokonce mám takový dojem, že byl napuštěný teprve pár hodin před začátkem Zahrady vodou z alpského ledovce, a to, že jsem se ještě ani nestihla převléct do plavek, je vůbec nezajímá! Jediný, kdo by mi rád šel na pomoc, ale do vody se neodváží, ostatně nebyl by mi moc platný, je Sep, co pobíhá podél bazénu a kňučí, jak moc se bojí o můj život.

Vyštrachám se z vody, tělo pokryté husí kůží vysokou snad půl centimetru, uklidním psíka podrbáním za ušima a zády k ostatním si rychle přetáhnu mokré tričko přes hlavu a obleču si suché, co jsem si vzala na převlečení. Vysoukat se z

džínových šortek dá zabrat, mám je hodně těsné. Spodní díl plavek jsem si oblékla už ve stanu. Botasky, ve kterých mi přímo čvachtá, s ulehčením vyzuji a naoko vyčítavě prohodím směrem k Ondrovi: „Vezmi si z něj příklad. Do ohně by pro mě skočil!“

„Do ohně možná,“ směje se, „Do vody se mu moc nechtělo. Ale abys neřekla, já bych tam pro tebe skočil taky.“

„Nějak jsem si nevšimla,“ zakřením se.

„Protože jsem to nestihl,“ hájí se. „Než jsem se rozkoukal, už jsi zase byla na suchu.“

„Aha,“ bavím se. „Takže za to vlastně můžu já. Vylezla jsem moc brzy.“

„Skvělá dedukce,“ pochválí mě. „V logice by ti za ni náš profesor dal určitě za jedna.“

„Mohla jsem být zachráněná a takhle si to zkazím...“

„To teda,“ lituje se mnou, nicméně ho napadne řešení, jak celou situaci napravit. Než se stačím nadechnou, chytí mě do náruče a z výšky hodí do bazénu! Slib splní, odhodí oblečení a v černých nízkých plavkách skočí na mnou, aby mě mohl zachránit. Snažím se ho ztrestat a potopit mu hlavu pod vodu, aby si koupání náležitě užil, ovšem má mnohem větší sílu a ať se snažím, jak chci, stále jsem to já, kdo je vespod a loká andělíčky! V tričku se koupe dost špatně, buď se mi lepí protivně na tělo, anebo se naopak vyhrnuje a odstává, v jednu chvíli se mi vyhrne až do podpaží a poskytne tak Ondrovi pohled na moje obnažená ňadra.

„Nevypij všechno, víš, kolik lidí se bude chtít ještě po tobě koupat?“ pořvává na mě Luboš, když ze všech sil vyhekávám odpornou chlorovanou vodu. Ondra mi ochotně zabuší do zad, takže už asi po pěti minutách mohu normálně dýchat.

„Neříkal jsi něco o zachraňování?“ vyhekám sípavě. „Tohle byl první stupeň topení!“

„Nene,“ brání se. „Zachránil jsem tě. Akorát...“ „Akorát?“ No, chybí tomu dýchání z úst do úst.“

„Chlapi jsou prostě strašní,“ ulevím si v rozpacích.

„Chtěli by všechno a nejlépe hned a najednou.“

„A nebude to spíš tím, že jsou ženské věčně nespokojené?“ nabídne jiný úhel pohledu.

„Neřekla bych,“ beru se za ženská práva. Přímo na sobě si vyždímu spodní část trička. „To je teda super. Jiné tu nemám, vzala jsem si jen dvě s krátkým rukávem. Než mi uschnou, budu muset být v plavkách.“

„Uschnou rychle,“ konejší mě. „A ty plavky zní taky dobře. I když bez nich to vůbec nemá chybu...“

Přemohu nutkání překřížit si přes ňadra paže. Bílé tričko se po namočení stalo elastickým, obepíná mě jako druhá kůže, a navíc zcela zprůhlednělo, je přes něj vidět nejen tvar chladem ztuhlých bradavek, ale zřetelná je i jejich barva.

„Chlapi většinou touží po tom, co nemají a nemůžou mít,“ řekne Ondra, tentokrát bez úsměvu, a dívá se mi při tom do očí, ne na zvýrazněné vnady.

To Dan si servítky nebere. Vypoulí oči, div mu nevypadnou z důlků, a prohlásí na plnou pusu: „Teda, Neli, v Miss mokré tričko by se na tebe žádná nechytala!“

„Víte co, pánové?“ zakřením se na ně a i když je to od Dana pěkná drzost, jsem mu vlastně vděčná, že mi pomohl z tenkého ledu, kam mě Ondra dostal.

V plavkách být nemusím, půjčí mi totiž svou košili. Jako správný tramp má khaki košili, když si ji obleču, cítím z ní jeho vůni. Takovou... mužnou. Za chvíli si připadám jako fetišista, neustále čichám k límci nebo aspoň k rukávu. Nemůžu si pomoct, podle mého nádherně voní! A pochopitelně tím nemyslím žádnou voňavku.

„Sluší ti to,“ pochválí mě.

„Ve staré vojenské košili?“ uchichtnu se.

„Sluší ti rozhodně víc než mně,“ opraví se tedy. Proti tomu už nic namítnout nemůžu, musím se smát a on se ke mně přidá. A nejen k tomu smíchu.

Přijde tak nějak samo sebou, že jdeme společně na něco k jídlu, dáme si dohromady grilované kuře a zatímco já z něj sním čtvrtku, Ondra zbývající tři. Do kotle se přesuneme se soumrakem, podle očekávání na stejné místo. Ondra je níž mezi svými, já o tři metry výš se spícím Sepem v náruči.

Během večera ale padnou i tyhle bariéry. Nebráním se tomu, když sklouznu trošku níž, a Ondra se posune výš...

A vůbec nevadí, že tady se spolu nebavíme. Když, tak spíš celá parta. Ono se nemusí mluvit, aby se člověk cítil fajn.

13. Kapitola

Druhou noc se mi spí lépe. Rozhodně tedy ne proto, že by se lidi umoudřili a přestali rušit noční klid. Důvod je zcela prostý: jsem natolik zničená, abych prostě odpadla, sotva se zavrtám do spacáku.

Ondra se včera zmínil, kde se svými přáteli táboří. Mám dobrou záminku, proč ho jít navštívit. Musím mu přece vrátit košili, ne? Trička mi pochopitelně pohodlně uschla ještě během včerejšího odpoledne.

Najdu to poměrně snadno. Ondra totiž sedí před šedým iglú a brnká na kytaru. Chvíli ho poslouchám, aniž by věděl, že jsem kousek za jeho zády. To, co hraje, není žádná známá písnička, spíš jen taková melodie, teskná, plná touhy. Vydržela bych poslouchat mnohem déle, ovšem prozradí mě Sep, kterého přestane bavit očuchávání láhví od piva a otevřených plechovek konzerv, které nějaká čuňata z masňáckého oranžového stanu neuklidila, pozná Ondru jako starého známého a se zavrtěním ocásku za ním přiběhne.

I když dnešním dnem koncerty vrcholí a na pódiu se střídají samé známé skupiny, vyrazíme na procházku do okolí, místo abychom šli do amfiteátru. Sep potřebuje vyvenčit, vyjasníme si hned na začátku cíl cesty. Dokud jsme v blízkosti areálu, připomíná vycházka chůzi po minovém poli. Plno lidí si odepřelo potěšení prožít Toi-Toi story a vykonalo svou potřebu přímo v přírodě, tedy lesíku přiléhajícím k areálu. Je to pěkně nechutné, Sepa raději nesu v náručí, nerada bych, aby do něčeho takového stoupl, případně se v tom vyválel!

Čím víc se tábořišti vzdalujeme, tím exkrementů ubývá, a záhy se dostaneme do neposkvrněné přírody. Stále mlčíme, téma, jak se lidé neumí chovat, jsme dávno vyčerpali.

Do ticha rušeného vzdálenou hudbou mi pípne mobil.

„Tomáš,“ prohodím na vysvětlenou, jelikož je mi hloupé si SMSku přečíst a nijak ji nekomentovat, koneckonců, je to přece Ondrův brácha! „Má se skvěle, jak jinak, akorát prý má dojem, že bude mít napařeno na půl roku dopředu.“

Ondra se zasměje. „To je celý on. Proč jsi vlastně nejela s ním? Jeho by nikdo na Zahradu nedostal ani heverem.“

„Na pánskou jízdu přece holky nesmí,“ pokrčím rameny.

„To určitě ne, ale kdo ti řekl takovou blbost, že ta pařba je jen pánská záležitost?“

„A není?“

„Vím minimálně o dvou holkách, které tam s nimi jsou.“

Na tohle neodpovím, v krku se mi vzepře záklopka.

Všimne si toho. „Řekl jsem něco, co jsem neměl?“

„V pohodě,“ odvětím nepřesvědčivě. „O té pánské jízdě mě přesvědčoval Tomáš.“

Ondra se podrbe na bradě, jen to zapraští. Po třech dnech zálesáckého života mu na ní raší tmavé štětiny. „Parchant.“

Tohle zrovna rozebírat nechci, pěkně to bolí a já se před jeho bráchou nehodlám nějak ztrapňovat, ukazovat svou slabost, radši změním téma: „Jaké to je, mít dvojče podobné jak vejce vejci?“

„No, jako malí kluci jsme si to docela užívali,“ připustí. „Na gymplu pak už nic moc, ty rozdíly se zvětšovaly. Nemyslím teda v podobě, vypadáme pořád stejně.“

„Prý jsi zapálený skaut,“ vzpomenu si.

„Jsem typ do přírody. Táboření, trampy, country a tak.

Na gymplu jsem s nimi jednou jel na tábor jako pomocný vedoucí a děsně mě to chytlo.“

Nedodá, že kvůli nějaké dívce, což vím taky od Tomáše, a já ho tím ani nediskredituji.

„Od té doby s nimi jezdím pořád. Nejen na tábory, samozřejmě. Dělám karate a ty kluky to baví, takže vedu sportovní oddíl. V sobotu vyrážíme na letní tábor. Už se těším, je to perfektní odreagování od práce i školy.“

„Závidím ti," řeknu a uhnu očima, aby nepoznal, jaký na mě udělal dojem. Ten kluk mi strašně imponuje! Ve všem.

„Ten tábor?"

„Taky."

„To bys záviděla tomu pravému," usměje se smutně. „A co ty, kam pojedeš na prázdniny?"

Svěřím se mu s plánovaným výletem do Londýna, zmíním se, že možná pojedu i k tetě a tátovi. Naštěstí nevyzvídá podrobnosti, rodinné vztahy je to poslední, co bych mu chtěla vyprávět.

„Dva měsíce jsou dlouhé," podotkne. „Co podnikneš se zbytkem?"

„To je právě to. Nemám co. Sháněla jsem si brigádu, ale začala jsem pozdě a už jsem nic nesplašila."

Ondra se až zastaví, jak důležitá myšlenka ho napadne. „No a nechceš jet na tábor s námi? Pokud by ti nevadilo dělat pomocnou sílu v kuchyni..?"

„To by mi opravdu nevadilo! Ale... copak nikoho nemáte?"

„Máme kuchařku. Se Supem, to je hlavní vedoucí, jsme přemýšleli, že bychom potřebovali ještě někoho do kuchyně. Sice na tyhle pomocné práce se střídají oddíly, ale znáš to, nakrmit padesát dětí plus vedoucí dá zabrat."

„Kdyby to fakt šlo, jela bych ráda."

„Dám ti číslo na Supa, zavolej mu a domluv se s ním. Je možné, že už někoho sehnal, ale kdyby ne, taky bych tě rád na táboře potkal, Nelo." A po chvíli dodá: „Moc rád."

Pokradmu se na něho podívám, uhne očima a pokračuje: „Nevím, kolik ti za to nabídne, majlant to asi nebude, ve skautu v podstatě dělají samí dobrovolníci."

„To nevadí," usoudím. „Mně ani tak nejde o peníze, i když samozřejmě se hodí vždycky a jen blázen by tvrdil, že peníze nepotřebuje... Spíš chci sehnat aspoň něco, abych nemusela být sama v bytě."

„Tak to se určitě se Supem domluvíš.“

„No jo, ale... Já mám psa a jak to tak vypadá, tak ještě v sobotu mít budu.“

Ani v tomhle Ondra nevidí problém. „A s sebou ho vzít nemůžeš?“

„To se ptáš ty mně?“ vyprsknu.

„Jistě. Supovi ani nikomu jinému pes vadit nebude.“

„Jen co zítra přijedu domů, zavolám mu a uvidíme.“

„Uvidíme,“ opakuje po mně a zní to skoro prorocky.

Posledním večerem celá megaakce Zahrada vrcholí. Tentokrát se k nám Ondra připojí hned na začátku, přesněji řečeno, vůbec se ode mě poté, co se vrátíme z procházky, neodpojí. Vystoupení těch nejlepších českých skupin z oblasti folku a country zhlédneme ne vleže ze stráně kotle, nýbrž ve stoje pod pódiem, namačkání mezi ostatními. Stejně jako na koncertě v Brně i tady máváme rozsvícenými zapalovači a svíčičkami a celým tělem mnou prochází záchvěvy něčeho... něčeho nepopsatelného.

Koncert skončí až v půl čtvrté a ani pak nejdeme ještě spát, ti nejvytrvalejší vytvoří hloučky buď různě po amfiteátru, nebo na tábořišti, a baví se dál a sami. Já se schoulím do indiánského sedu, zabalím se do Ondrova ponča, které přes mě přehodí, a s očima upřenýma k jeho tváři poslouchám známé trampské písničky, které zpívá a doprovází se při tom na kytaru. Připadá mi, že hraje jen pro mě. Celou dobu se na mě dívá, ani jednou neuhne pohledem a kdyby mezi nás někdo vstoupil, byť omylem, asi by mu zabrnělo v hlavě, jakou pecku by dostal. Jiskření je skoro hmatatelné.

V půl šesté ráno mě vyprovodí k mému stanu.

„Krásně se vyspi, Nelo,“ popřeje mi tiše, zvedne ruku, jako by se mě chtěl dotknout, ale když se mu podívám do očí, zase ji prudce stáhne a předstírá, že ho svědí nos.

„Ty taky. Pěkné sny.“ „Myslím, že budou. Přivolám si je.“ „To bych chtěla umět,“ přeju si.

„Přivolávat sny? To je jednoduché. Před usnutím myslíš intenzivně na toho, koho bys chtěla potkat i ve snu, představuješ si, co spolu děláte... A pak se to vyplní.“ „Vyplní..?“ zaváhám nevěřícně. „Ve snu,“ usměrní tok mých myšlenek. „Sen je to jediné, kde se vyplní, co si člověk přeje. Ať už sníš s otevřenýma nebo zavřenýma očima, to je fuk. V životě je to bohužel jinak... Někomu nevyjde nic... Ale tobě přeju, aby ti vyšlo všechno, na co jen pomyslíš, Nelo, a nejen před spaním.“

„Děkuji,“ řeknu okouzleně.

Znovu zvedne ruku a tentokrát neuhne, pohladí mě svými prsty po lícní kosti. Nevinným dotekem zelektrizuje kůži nejen na mém obličeji, ale splašená nervová zakončení hlásí až do mozku, že se děje něco neuvěřitelného, a ten vysílá impulzy rozkoše do celého těla.

„Tak... dobrou,“ vydechnu tiše, maličko se k němu natáhnu, přiblížím svá ústa až k jeho, na setinu vteřiny ustrnu na jednom místě, a když Ondra výzvu nepochopí, líbnu ho krátce na neoholenou tvář těsné vedle úst.

„Tobě taky,“ řekne s povzdechem a já poznám, že výzvu pochopil, leč z nějakého důvodu ji raději ignoroval. Asi mu připadalo nepatřičné dát pusu na dobrou noc dívce svého brachy, který je sice pěkný parchant, protože mi lže a možná mě i podvádí, ale pořád je to jeho rodný bratr, dokonce dvojče.

„Půvabně se vyspi, Nelo.“

Zvednu ruku, abych mu mávla na pozdrav. Ondra ji chytí a krátkým pevným stiskem sevře. Nic víc.

Leč i to na mě zapůsobí tak silně, že si jeho stisk vybavuji před usnutím... a co víc, ve svých představách zacházím tam, kde jsme při loučení skončili.

Kdosi mi zabuší na stan. Sep se vykutá ze spacáku, ve kterém je zalezlý se mnou, a zvědavě nastraží ucho.

„To nic, nějaký blbec," uklidním ho a hodláni upadnout zpátky do těžkých mrákot, ovšem bušení se ozve znovu, ten dotěra mi dokonce rozepne stan a řekne Lubošovým hlasem:

„Vstávej, lenochu, konec flámu, za hodinu nám jede vlak!"

„Tak brzy..?" zažívám, div si neroztrhnu pusu.

„Ona jedna hodina po poledni zase taková časná není," upozorní mě. „Nějak jsem tě tu v noci ani neviděl... Kdypak jsi šla spát, co?"

„Ani nevím," vyvléknu se z konkrétní odpovědi, ovšem Luboš se stejně tváří jako děd Vševěd, výborně se baví.

Spočítám si, že půl hodiny bude trvat cesta na nádraží, nějakou dobu mi zabere balení stanu... Pokud chci ještě před odjezdem vidět Ondru, a to tedy opravdu chci, mám nejvyšší čas! Vystřelím z pelechu jako uštknutá hadem. Chudák Sep se nestačí divit, co se děje, sleduje moje chaotické likvidování stanu s nechápavým výrazem a drbe se střídavě za levým i pravým uchem. Možná spíš z nervozity, přesto si umíním, že ho doma musím zase vykoupat v protibleším roztoku. Bohužel se mi nepovedlo najít ani na Zahradě vhodného panička. Tedy, ti, kterým bych Sepa do péče bez obav svěřila, už psa mají nebo si ho naopak z různých příčin pořídit nemohou, a těm ostatním jsem ho ani nenabízela. Jednu hrůzu už prožil, má nárok na pořádný domov!

Jsem šikulka, z celé naší party mám sbaleno nejdřív, a to jsem vstávala poslední.

„Ještě si odskočím," oznámím Martinovi. „Nejpozději za deset minut vyrážíme," varuje mě. „Počkám na tebe u kapličky maximálně do půl páté."

„Stihnu to," ujistím ho a pro jistotu s plnou polní, nemám odvahu nechat věci bez dozoru, přinejhorším doběhnu na nádraží sólově a poklusem, vyrazím k Ondrovu ležení. Nemusím jít daleko, potkám ho hned u informačního centra,

jak se říká dlouhému plotu polepenému programy, letáky, vzkazy a informacemi nejrůznějšího druhu.

„Co je?“ zareaguje na moje zavazadla. „Ty už jedeš domů?“

Potěší mě, že vypadá zaskočeně. Mlčky přikývnu.

„My půjdeme na vlak v pět, mohla bys jet s námi..?“

Svedu těžký vnitřní boj, nicméně odvětím záporně: „To nejde. Přijela jsem s partou, tak bych měla odjet s nimi.“

Souhlasně přitaká. „Takže...“

„Takže ahoj,“ napovím mu.

„To číslo na Supa máš?“

„Jasně, uložila jsem ho do seznámí mobilu,“ potvrdím.

Na okamžik se rozhostí nerozhodné ticho. Sep, přičinlivě očurávající infocentrum ze všech stran, se přijde podívat, co se děje. Ondra si k němu sedne na bobek a podrbe ho na krku. „Ahoj, kamaráde. Hlídej paničku.“

„Spíš já jeho.“

„Hlídejte se navzájem,“ poradí nám tedy a oba se musíme zasmát. „Náhodou, závidím vám.“

„Ty? Mně a Sepovi?“

„Jasně. Pejskovi závidím jeho paničku... A tobě Sepa, je to fajn stvoření, byla s ním sranda, je správnej.“

První část poklony přejdu bez povšimnutí, ačkoli mě zahřeje u srdíčka, nechci se nějak dostávat do rozpaků, k té druhé podotknu: „To je... Našla jsem ho, bylo mi ho líto dát do útulku, ale zdá se, že v něm stejně skončí, chudák. Nemůžu si ho nechat. No vidíš, co ty? Nechtěl bys pejska? Vlastně ne, vy máte vlčáka, říkal Tomáš...“

„Vlčáka mají naši,“ opraví mě, drbaje Sepa stále za ušima. „Já bych si ho nechal rád, jenže... nejde to. Kristýnce by se líbil, tím si jsem jistý...“

„Kristýnce?“

„No, to je moje dcera.“

Zůstanu stát jako opařená. Jak jsem mohla zapomenout?!? Tomáš přece říkal, že se jeho brácha musel ženit, ještě se mu posmíval, jak si uvázal na krk cizí holku i s děckem a já mu to vyčítala, cizí? Když si ji vzal, tak je vlastní...

Tohle jsem nemohla vypustit z mysli, spíš jsem podvědomě nepříjemnou informaci odsunula na pozadí a zavřela ji do trezoru s časovým kódem. Asi proto, že mi s Ondrou bylo tak krásně... Vypadá jako Tomáš a navíc jsem u něj nacházela to, co mi u Tomáše chybí...

Sáhne do kapsy a ukáže mi barevný snímek zachycující s nádherným tlusťoučkým miminkem s tmavými vlásky v náruči.

„Moc hezká," dostanu ze sebe.

„Před týdnem jí bylo půl roku."

„Blahopřeju."

„Hm... díky."

„Já už... musím jít," hlesnu, popadnu Sepa do náruče, letmo se podívám Ondrovi do očí a zase rychle pohledem ucuknu. „Nebo mi utečou. Měj se."

„Ty taky, Nelo," popřeje mi tiše.

Víc se neloučíme, otočím se k němu zády a rozběhnu se ke kapličce, kde mám s Martinem sraz. I když přiběhnu asi o dvě minutky déle, stále na mě čeká. Vytrhne mi stan z ruky a už si to pelášíme z kopce k městečku, jen se za námi práší. Na nádraží doběhneme dokonce s předstihem.

„Máš úplně červené oči," všimne si. „Asi nevyspáním, co? Tady pokaždé dostane životospráva zabrat."

„Cože? Jo, to teda..." Pro jistotu však vyhrabu z batohu tmavé sluneční brýle.

Nápad odjet tímhle vlakem měly stovky lidí, ani se nepokoušíme, abychom našli místo k sezení, jsme rádi, že se vmáčkneme do úzké chodbičky. My s Martinem a Sepem

stojíme u záchodu v tak malém prostoru, že kdyby chtěl někdo otevřít dveře kabinky, má smůlu, nepodaří se mu to.

„Víš, co mi vrtá hlavou? Jak to vlastně máš s Tomášem?“

„No... Tak to mi vrtá hlavou taky,“ přiznám se.

„Já jsem vás pozoroval a fakt to nechápu. Chováte se k sobě, jak kdybyste spolu teprve začali chodit. Dokonce spal i někde úplně jinde... Myslel jsem, že jste dál.“

„Jo, ty myslíš... Tohle byl Ondra. Tomášův brácha. Jsou dvojčata.“

„A ty s ním chodíš?“

„Ano. Ale nejel na Zahradu, zrovna měl něco jiného... Lepšího... Krom toho nesnáší country, takže -“

„Myslel jsem s Ondrou. Chodíš s oběma?“

„Blázníš? Ondra je jenom Tomášův bráška.“

„To bych neřekl,“ zapochybuje o mých slovech.

„Viděli jsme se na Zahradě poprvé!“ hájím se.

„A hned láska na první pohled, co?“

„Co s tím pořád máš?“ osopím se na něho. „Krom toho tě mohu uklidnit - Ondra je ženatý, má půlroční dítě.“

Martin vyvalí oči i tak zvětšené dioptrickými brýlemi. „To je teda pěknej hajzl.“

„Proč mu nadáváš?!“

„Připadá ti snad normální, když někdo nechá doma ženušku a při první příležitosti valí klíny do hlavy svobodný holce? Navíc holce svého vlastního bráchy? Hrál to ale dobře, to mu musím přiznat. Vypadal jak zamilovaný studentík.“

„Víš co? Nech toho!“ okřiknu ho.

„Máš pravdu, je to tvoje věc. Jestliže ti vyhovuje chodit se ženáčem...“

„Vždyť s ním nechodím! Jsme jen kamarádi!“

Martin se stáhne.

Na hlavním nádraží mi pomůže se zavazadly. „Promiň, Nelo. Nemám nejmenší právo tě rozebírat.“

„Nic se neděje,“ odpustím mu, avšak nezeptám se ho, kdy a jestli má další spoj do Prahy, případně zda nechce zůstat do zítra u mě. Je tu s Danem, tak co. A... a vůbec. „Ahoj.“

„Ahoj,Neli.“

14. Kapitola

Byt je nezvykle prázdný, bez tradiční všudypřítomnosti spolubydlících mu něco chybí. I když jely na víkend domů, stále tu zůstával jejich duch a spousta drobností. Olinin pokoj připomíná studentskou kolej před zahájením semestru, cizí a neosobní bez nejrůznějších krémů, parfému, pudřenek, kalhotek a podprsenek, co se vždycky všude možně válely. V koupelně se krčí jediný kartáček na zuby. Můj.

„Jsme doma, Sepe," oznámím pejskovi, ale ani mu to říkat nemusím, zdá se, okamžitě si běží lehnout do mé postele, asi potřebuje dohnat spánkový deficit.

Dám si dlouhou sprchu, musím ze sebe smýt prach, špínu a únavu, fyzickou i psychickou, obleču si čistou noční košili, pustím si cédéčko z muzikálu Drákula a přestože je teprve sedm večer, zalezu si do postele k Sepovi.

Vlastně jsem ráda, že tu spolubydlící nejsou. Potřebuji si utřídit myšlenky, jsem jich plná a tak... zmatená... a ospalá... šíleně ospalá...

Sotva si vybavím Ondrovu krásnou tvář, usnu. Ondrovu, ne Tomášovu, byť by se mohlo zdát, že jde o jednu a tutéž, je v nich rozdíl. Obrovský.

To objednávání snů fakt funguje!!!

Na přemýšlení mám druhý den času dost a dost, samota mi prospěje a ve čtvrtek, kdy se přiřítí Tomáš, jenž se vrátil z Nových Mlýnů teprve včera, jak vím z jeho SMSek, mám v hlavě poměrně jasno.

„Vypadáš kouzelně," pochlebuje mi a skutečnost, že mě zastihne v noční košilce na tenká ramínka, není divu, přihasí si to v půl jedenácté večer, ho rozpálí. Okamžitě mi stáhne levé ramínko a k obnaženému ňadru se přisaje ústy.

„Tak jak ses měl?"

„Super, však jsem ti to průběžně psal," zamumlá omámeně.

„Předpokládám, že ses nenudil..."

„To ani náhodou," potvrdí. „Akorát jsem strašně sexuálně vyprahlej... Po týdenním půstu není divu."

„Gábina se taky nenudila?" střelím od boku.

„Kdepak. Ti si to rozdávali s Elfem třikrát denně."

„Neměla to být, čirou náhodou, pánská jízda?"

Přestane mi dráždit bradavku a zavrtí znechuceně hlavou. „Jasně že měla. Tak jsme si to řekli hned v prváku na gymplu, když jsme tam jeli poprvé. Jenže co myslíš? Ti blbci pěkně vyměkli, každej chodí s nějakou pipinou a honem ji vleče s sebou. I když se přísahalo, že tam žádné baby nesmí, nakonec jsem tam jen já nikoho neměl. Elf si vzal Gábinu s sebou rovnou a ty ostatní dorazily postupně."

Tohle vysvětlení je celkem logické, Tomáš mě nechtěl ne proto, že by mi tam hodlal zahýbat s jinými, nýbrž proto, že je zásadový. To, jaké zásady uznává a čemu dává přednost před svou dívkou, je jiná stránka věci.

„Takže ty jediný jsi nevyměkl."

„Ne," připustí, pak se na mě usměje a skoro bolestivě, protože hrozně silně, mi hněte oba prsy. „Víš, jak mě to štvalo? Chyběla jsi mi tam, brouku. Bylo tam skvěle, ale s tebou by to bylo naprosto bez chyby... Vynahradíme si to."

„Ne, počkej!" bráním se. „Já... nemůžu."

„Ty máš... to?" zaúpí skoro zoufale.

„Ano." Krásně mi tím nahraje, nepředpokládám, že mě bude kontrolovat. Nenapadne ho důvod, proč bych mu měla lhát!

„A... silný? Třeba by šlo i přes - „

„To by nešlo," přeruším ho.

„Co se dá dělat," vzdychne si. „Máš mě na svědomí, jestli mi to vleze na mozek. Do kdy bude ten můj půst pokračovat?"

„Do neděle," pojistím se i na zítřek.

„Fajn. Hned v neděli na to skočíme...“

„Ale já v sobotu odjíždím.“ „Cože? A to mi říkáš jen tak? Kam??“

„Na tábor, budu tam pomáhat v kuchyni. Sehnal mi to tvůj brácha. Teda, napadlo ho to, já jsem zavolala jejich šéfovi a ten mě bere všemi deseti. Zítra si ještě musím skočit k doktorovi pro potvrzení kvůli hygieně, že jsem zdravá.“

„No jo vlastně, ty ses s ním potkala v Náměšti, říkal to.“

„Ty jsi s ním o mně mluvil?“ zeptám se napjatě.

„Odpoledne jsem se u něj stavil, vezl jsem mu skripta, já už je nepotřebuju, ale Ondrovi ještě chybí dvě zkoušky, zůstaly mu na září.“

„Myslela jsem, že školy nechal, když... chodí do práce.“

„Dělá ji dálkově. I tak ztratil rok, blbec. Oženit se ve dvaceti letech, kravina na entou, uznej sama. Má toho plný kecky, dělá v té počítačově firmě, k tomu dálkově školu, rodinu a ještě blbne se skautama.“

„Zvládá to, protože je šťastný.“

Tomášovi málem zaskočí. „Brácha a šťastnej? Za prvé to zvládá s odřenýma ušima, říkám ti, ztratil rok, chybí mu dvě zkoušky, do práce dojíždí, ve firmě je dvanáct hodin denně a musí živit rodinu. Jaký je v tom štěstí? Bydlet na vesnici v baráku u tchýně, namačkaný v jedny cimře, nic nesmí... Se mu nedivím, že se chodí domů tak akorát vyspat.“

Pokrčím rameny. „Nemá to lehké, ale ty jsi vyjmenoval jen to negativní, určitě prožívá i hodně dobrých věcí!

„Jo, v neděli odpoledne vyjede s kočárkem na vycházku.“

„Zlehčuješ to.“

„To je fakt. Něco pozitivního přece jen má. Sex v množství, co hrdlo ráčí,“ baví se. „Zatímco já abych tady abstinoval, achich ouvej... A jen se díval...“

„Počkej, počkej,“ krotím ho se smíchem. „Neříkal jsi jen dívat? Schovej ruce šmátralky, dej si pohov.“

„To jsem to dopracoval," zavzdychá. „Ale asi to tak bude nejlepší, nemůžu se tě dotýkat, působí to na mě jak rozbuška, sáhni si..."

„Ne, díky," křením se. „Jsem s tebou solidární, abstinujeme oba. Máš radost?"

„Děsnou," zazubí se. „A chuť tě zaškrtit a znásilnit..."

„Možná by bylo lepší obrátit pořadí, v opačném případě budeš klasifikovaný jako nekrofil."

Tomáš se neudrží, rozřehtá se a akutní nebezpečí, že by své výhrůžky splnil, je zažehnáno. Vrátím se k původnímu tématu, to mě totiž láká mnohem víc.

„Proč s Ondrou nejela na Zahradu manželka? Když bydlí u jejích rodičů, mohla jim tchýně pohlídat malou, ne?"

„Denisa a pod stan? Prosím tě," mávne pobaveně rukou. „Ta má tak na starosti, jaký si koupit šaty, aby v nich vypadala co nejlíp. Není k tomu. Vlastně není k ničemu. Akorát v posteli je fakt třída. Ale i to časem omrzí."

Uvědomí si, co řekl, a trochu rozpačitě pokrčí rameny. „Chodil jsem s ní před ním, abys nemyslela, že to nějak pokračuje, nebo že bráchovi lezu do zelí. To bych si dal. Ona je jak barbínka, pohrát si, podívat se pod šatičky a nazdar. Za dva měsíce jsem toho měl ažaž."

V duchu si představím Ondru, jak se miluje s krásnou prsatou Barbie, která je v posteli fakt třída. Tenhle obrázek nezapadá do těch, jež jsem si o něm dosud vyvolávala, a upřímně řečeno ho ani vidět nechci!

„A... co ti říkal Ondra o mně?"

Mrkne na mě. „Samý kecy... Jak je tě pro mě škoda, že nechápe, kde jsem k takový holce přišel, mám si tě vážit..."

„A vážíš?"

Rozhlédne se po pokoji. „Kde máte váhu?"

„Ty," oženu se po něm. „Nedá se s tebou mluvit vážně."

„Nejsem vůbec odvázanej, že na čtrnáct dní odjedeš. Navíc pak jdu s klukama na čundr a - „

„Zase pánská jízda?“

„Jo. Tentokrát už snad doopravdy. Bez ženských to sice nejde, ale jsou akce, kde být nemůžou. Hned potom vyrazíme někam spolu. Sami dva.“

„To budu zrovna v Anglii,“ spočítám si.

„Chceš říct,“ optá se nevěřícně, „že první možnost, kdy budeme spolu, je až ve druhé půlce srpna?!“

„Vypadá to tak,“ pousměji se, nicméně se mi ho ustrne a navrhnu: „Ale kdybys chtěl, tak za mnou můžeš na ten tábor přijet. Určitě víš, kde to je.“

Okamžitě ožije. „To by šlo. Proč mě to nenapadlo hned?“

„Protože myslíš jen na sebe,“ poradím mu, leč on to nebere jako výtku, nýbrž legraci.

Tomáš pochopitelně ví, kam jezdívá tábořit Ondra se svými svěřenci, a je natolik ochotný, že mě na tábor veze v sobotu odpoledne autem, zatímco děti se sjížděly během dopoledne a vedoucí jsou na místě už od pátečního odpoledne, aby stihli připravit to nejnutnější.

Moravský kras se mi líbí odjakživa, pamatuji si, jak jsme s tátou a maminkou každý víkend podnikali výlety nejen v okolí Třebíče, ale i do vzdálenějších končin. Blanensko se naším cílem stávalo velice často, moc rádi jsme prolézali jeskyně a obdivovali všechny vápencovité útvary...

„Jsme tady,“ upozorní mě Tomáš a já si uvědomím, že zastavil před bránou vedoucí na pastviny. Dál musíme pěšky. Vpravo vpředu se leskne oko rybníka, zatímco vlevo jsou hluboké lesy. Když se zadívám pozorně, spatřím na pozadí lesa skautskou vlajku třepetající se na stožáru.

Sep je změnou prostředí nadšený, nadšeně pobíhá sem a tam a člověk by skoro řekl, že se v něm probouzí lovecké pudy, jak přičinlivě nasává do nosu nejrůznější pachy.

„Chytá esemesky,“ směje se mu Tomáš.

Zkusmo vytáhnu mobil. „Ale tady není signál!“

„Jemu to nevadí,“ soudí Tomáš.

„Jemu možná, ale mně to kapku bortí plány," upozorním ho. „Nebudeš mi moct psát."

„Hm, to je blbý," uvědomí si. „Možná bych ti mohl psát na bráchův mobil, ten signál má, je u jiného operátora. I když tady stejně nemůžete nijak dobíjet, takže vám vydrží maximálně tři dny a konec. Prostě za tebou přijedu a je to."

Zblízka vypadá tábořiště vyloženě romanticky, v půlkruhu na palouku kolem vlajkového stožáru stojí deset velkých indiánských teepee, druhou polovinu kruhu tvoří stany s podsadou pro nejmladší Světlušky a Vlčata. Kousek stranou se pod velkou vojenskou plachtou skrývá polní kuchyně a čtyři klasická iglú, příbytky vedoucích. Sep se může zbláznit starostí, že nestihne všechny nové pachy vyčuchat!

„Neplaš," těším ho, „budeš na to mít dva týdny." Pak si nás všimne jakési z dětí, tedy, samozřejmě Sepa, my jsme mu ukradení, a brzy se kolem psíka sesype celý hlouček. Sep se tváří nadmíru důležitě a ve všeobecném zájmu se vyloženě tetelí.

Poněkud nejistě zamířím ke kuchyni, kde tuším vedení. Tomáš mě doprovází a na rozdíl ode mě se se Supem zná osobně, zatímco já ho poznám podle hlasu v telefonu.

„Nazdar, Tome," pozdraví se ti dva. „Jdeš nám píchnout?"

„To tak," přizná se Tomáš bez mučení.

„Ale posilu nám vedeš," usměje se Sup na mě. „Ty budeš Nela, mám pravdu?"

„Dobrý den. Nela Fišerová..."

Stiskne mi ruku svou tlapou, až se mi před očima rozsvítí hvězdičky, měl by na ni nosit zbrojní pas, proboha! Ovšem další řečí si mě usmíří: „Proč tak oficiálně? Tady si tykáme, já jsem Jindra, ale říkají mi Sup, tak si vyber."

„Sup..? Spíš Medvěd," prohodím, trouc si postiženou ruku. Tomášovi to dojde a smíchy jde do kolen, Sup se mi omluví za svou neohrabanost a hned mě vede do kuchyně, aby

mě představil ostatním vedoucím i pomocnému personálu, který není nijak velký - zastupuje ho pouze kuchařka, sympatická rudolící Jituš, z níž se vyklube Supova choť, a Karolína, jejich patnáctiletá dcera právě vyšlá z deváté třídy. Mnohem později se mi svěří, že až do loňského roku jezdívala na tátův tábor strašlivě ráda, letos si však už připadá moc velká na to, aby blbla s dětmi v oddíle, ale protože nechtěla přijít o tábor úplně, zvolila cestu brigády.

Jména vedoucích kolem mě létají jako jepice, bzučí, ale neublíží, ani se je nesnažím hned takhle z voleje zapamatovat. Jediný, koho tu znám, je pochopitelně Ondra.

Všechno se ve mně sevře. Uvědomím si, že jsem se na tuhle chvíli těšila od doby, kdy mi řekl o možnosti jet na tábor. Nezměnilo na tom nic ani vědomí, že je ženatý. Usměje se na mě a já jeho pohled necítím jen na tváři, nýbrž až v duši, kde rozechvívá každou strunku. „Ahoj, Nelo. Rád tě zase vidím," oznámí mi. Vzmohu se na pouhé: „Já taky." Doufám jen, že si ostatní nevšimnou záblesků elektřiny, které mezi námi zajiskří. Nezdá se, Dred, vedoucí druhého oddílu, který svou přezdívku vyfasoval díky svému účesu, si všimne Sepa. „A co je tohle? Už vím - živá konzerva."

„Něco jako kápézetka? Krabička poslední záchrany?" baví se Sup. „Zajímavá myšlenka."

„To by bylo i pro jednoho málo," namítne Kamil, rover. „Sep, strhávač srn..."

Ačkoli se musím smát s ostatními, znovu vyhledám Ondrovu tvář. Dívá se na mě tak... tak...

Tomáš se rozhodne loučení neprotahovat, sotva mi pomůže postavit stan, má se k odjezdu. „Tak to tu přežij, brouku. Kdyby tě moc otravovali, zdrhni jim. Jsou to blázni, znám je. Jen co mi to vyjde, přijedu za tebou. Nevím, kdy, ale určitě brzy. Ve svém vlastním zájmu." „Fajn."

Obejme mne, přitiskne k sobě, donutí zaklonit hlavu a rejdí v mých ústech svým jazykem, jako bychom byli sami u

mě doma, nebo co! Snažím se mu vysmeknout. „Jsou tu...děti...“

„Nedívají se,“ zamumlá. „A i kdyby, tak ať se přiučí. Nikdy nevědí, kdy se jim to bude hodit.“

Konečně se z jeho kleští vyprostím a rozpačitě se rozhlédnu, tak ležérně to s tou sexuální výchovou mládeže nevidím, nerada bych se dostala do potíží sotva přijedu! Tomáš ale měl pravdu, děti mají jiné starosti než nás špehovat. Jediný, kdo celou situaci nabitou erotikou sledoval, je Ondra, stojící bez hnutí opodál. Když se naše pohledy střetnou, neuhne, leč ani se nepousměje.

Nestihnu si ani vybalit, je čas na přípravu večeře. Naštěstí pouze studené, jsme tu první den, ale i to znamená zatopit pod velkými kamny na dříví s obrovskou plotnou, uvařit kotel čaje a připravit 150 obložených chlebů. A když říkám chlebů, myslím tím pořádných poctivých krajíců, žádných chlebíčků! Jitka nám rozvrhne práci, a už to lítá. Mažu jeden krajíc za druhým pomazánkovým máslem, zatímco Karolína na ně pokládá kolečka salámu, sýra, kapií a rajčat.

„Vypadá to nádherně,“ pochválí nás Jitka.

„Není toho nějak moc?“ odvážím se namítnout. Dětí je na táboře jenom padesát, a to ve věku od osmi do dvanácti let.

„Moc?“ zasměje se. „Mám strach, aby nám nechybělo.“

Zatvářím se pochybovačně.

„Tak já tu zvěř zavolám a uvidíme,“ rozhodne se Jituš a místo na gong zabuší sběračkou o dno velkého hrnce, což je signál k večeři. Všichni všeho v tu ránu nechají, seběhnou se ke kuchyni jako kobylky a než se rozkoukám, po chlebech se jen zapráší! Kdybychom už předtím nedaly stranou tác určený pro vedoucí i nás tři, přišly bychom zkrátka!

„To je hrůza,“ uleví si Karolína. „Zdobíme se jim s tím půldruhé hodiny, a oni to sežerou za čtvrt!“

„Kájo,“ krotí ji její maminka.

Musím se smát, Karolína sice situaci komentovala jadrně, leč výstižně!

„Pěkně nevděčná práce," brblá Kája. „Nechápu, jak můžeš dělat kuchařku, mami. Nikdy za tebou nezbyde žádný výsledek."

„To není pravda," hájí se Kájina maminka. „Tím nejlepším oceněním mé práce jsou právě ty prázdné talíře, tácy a hrnce. Jen to ukazuje, že jsem jídlo připravila dobře. Jídlo patří do žaludků. K čemu by bylo, kdyby ho tu byly plné hrnce a děti měly prázdná bříška?"

I na tomhle něco je, Karolína musí souhlasit. Jako vždy jde jen o správný úhel pohledu.

„A kde je ten malý trestanec?"

„Sep? Běhal někde s Vlčaty," vzpomene si a jdu se po něm podívat. Kupodivu je tak rozparáděný, že se na moje volání sice otočí, nicméně zůstane s dětmi! Jitka ví, jak na to. Připraví mu do misky piškoty s mlékem, zavolá na Sepa a názorně mu předvede, že pro něho má něco dobrého. Pejsek se otočí jako na obrtlíku a už chlemtá, div se nezadáví.

„Je hodně hubený, málo ho krmíš," vytkne mi Jitka, která má postavu správné kuchařky a sama je živým důkazem toho, že kde se dobře vaří, tam se dobře daří.

„Hubený? To byste ho měla vidět, když jsem ho přinesla domů. Proti tomu je dneska krásně zakulacený."

Jitka si rozšafně založí ruce v bok. „Poslyš, holčičko, jestli mi budeš pořád vykat, tak mě opravdu rozzlobíš. Já vím, že jsem jednou tak stará jako ty, ale zase do hnědého uhlí mám daleko."

Neubráním se úsměvu. „Promiň, nemyslela jsem to zle."

„No proto," zahrozí mi. „Holky, vy víte houby o životě. Připadá mi, že jsem teprve před měsícem maturovala... a ono už je to osmnáct let. Ale tady," zaklepe si na čelo, „tady jsem pořád ta bláznivá holka jako tenkrát."

„Mami, za tvého mládí existovala maturita?“ zeptá se Karolína, předstírající výraz nejvyššího údivu, a pak už nestačí utíkat, jak se po ní Jitka ožene vařečkou.

„Ví, čím mě dostat,“ oznámí mi udýchaně. „A ty povídej, jak to bylo s tímhle krásným šmudlíkem...“

Je mi jasné, že v Jitce najdu spřízněnou a soucitnou duši, a stejné tak musí být jasné Sepovi, že si bude čtrnáct dní připadat jako ve skutečném psím ráji.

Po studené večeři nemáme skoro žádné špinavé nádobí, hrníčky mají děti vlastní a myjí si je samy. Se Sepem v závěsu si jdu prohlédnout malebné okolí tábořiště. Zvláště latrína je úchvatná! Jde o podélnou hlubokou díru oddělenou pouze jakousi zástěnou, místo na míse se sedí, či spíše opírá, o ohoblovaný úzký hranol. Zlaté ToiToi story.

„Sepe, ne abys tam někdy spadl,“ varuji tvorečka, který k okraji jámy zvědavě čichá. „Strávil bys zbytek života venku u boudy, je ti to jasné?“

Přátelsky zavrtí ocasem, bere mou radu na vědomí.

„Nelo?“ Ohlédnu se, kdo touží po mé společnosti, a vyčkávavě se zadívám na dívku, jejíž jméno mi v hlavě neutkvělo, vím jen, že je vedoucí Světlušek. „Já jsem Jana,“ pomůže mé paměti. „Mám takovou prosbu... Myslíš, že bych s tebou mohla spát ve stanu? Jen na pár dní, než mi dovezou jiný. Ten můj, co jsem si přivezla, se ukázal nepoužitelný. Místo je sice ještě u Dreda, ale... Chápeš.“

„Klidně,“ souhlasím. „Pokud ti nebude vadit Sep?“

„Prosím tě,“ usměje se. „Doma máme irského vlkodava. Kde myslíš, že náš bobeček spinká?“

„Fakt?“ vybuchnu smíchy. „A jak se tam vejdete?“

„Horko těžko,“ připustí. „Občas mě skopne z postele.“

Vrátím se do tábora s ní, abych jí mohla pomoci se u mě ubytovat. Do doby, než přijede Tomáš, tu klidně být může... A... a vlastně i potom. Vůbec si nejsem jistá, co bude dál!

15. Kapitola

Večer máme první zahajovací táborák. Týká se především dětí, ovšem zcela samozřejmě se počítá, že se ho zúčastním také. V tomhle společenství se mi okamžitě zalíbí, nerozlišují se tu hodnosti, neexistují rozdíly mezi hlavním a ostatními vedoucími, rovery či pomocnou sílou v kuchyni, tady je prostě jedna parta se stejnou krevní skupinou, která sem jezdí naprosto dobrovolně a proto, že je to baví a dva týdny prázdnin či dovolené považují za strávené tím nejlepším a současně nejužitečnějším způsobem. Všem jde o to, aby si děti odvezly domů skvělé zážitky a vzpomínky, a tudíž je logické, že kolik do toho investují, tolik se jim vrátí. I teď vzpomínají na loňské příhody, až jim skoro závidím, že jsem tu nebyla!

Po desáté společnost u táboráku prořídne. Děti jsou takřka násilím nahnány do stanů, Sup určí hlídky a přestože už nikdo na oheň nepřikládá, spát se ještě nejde. Sesedneme se blíž, Sup chvíli řeší s vedoucími organizační věci týkající se zítřejšího programu, pak už jen sedíme a při Ondrově kytaře hledíme zasněně do skomírajících plamínků. Je to všechno tak složité... Proč se mi Ondra tolik líbí, když je ženatý?! Anebo to ošklivé přídavné jméno vyjadřující pohřeb všem mým nadějím na to nemá žádný vliv..? Blbneš, Nelo, okřiknu se v duchu. Líbit se mi přece může, stejně jako se s ním mohu přátelit a cítit se v jeho blízkosti pořád tak skvěle. Na tom přece není vůbec nic špatného! Nic víc ale být nemůže, to je celé. Já to vím a Ondra, který se na mě dívá skrz rudě žhnoucí plamínky, patrně také.

„Nic není jako dřív, nic není co bejvávalo... To se nám to snívávalo... Ačkoli drobná paralela by tu byla..."

Zavřu oči, abych si vychutnala jeho sametový a tmavohnědý hlas. Stejně tmavohnědý, jako jsou jeho vlasy, a stejně sametový, jako byla jeho ruka, kterou mě pohladil po

tváři v noci před pěti dny. Na jednu stranu mi připadá, že od té doby uplynul měsíc, pocity, které mě pronásledovaly, by té délce odpovídaly! Na druhou si jeho dotek dokážu kdykoliv vybavit do nejmenších podrobností i s příslušným zachvěním v podbřišku. A že to dělám hodně často..!

„Hraješ dneska nějak smutně," všimne si Jituš jeho repertoáru složeného ze samých teskných skladeb. „Prázdniny teprve začínají, to je důvod k radosti, ne? Za čtrnáct dní se budou tyhle písničky hodit, teď nalaď něco veselejšího."

Ondra se pousměje a skutečně přeladí, k Bedně od whisky ho doprovází i většina ostatních. Nezpívám. Něco jiného je být veselý uvnitř, či jen pro ostatní navenek.

Mě Ondra neoblafne.

Nechci celou situaci ještě ztěžovat, dám si pozor, abychom spolu nezůstali ani na moment o samotě. Držím se Jany, takže když se loučíme s ostatními, popřeje dobrou noc mně i jí zároveň.

Cosi zaslechnu. Na okamžik ustrnu, takový divný zvuk přicházející z velké blízkosti by mě vyděsil i v bezpečí domova, natož v plátěném iglú! Pak si uvědomím, kde jsem, a zase se zklidním. Jana sice spí jako mrtvola, ale jistě by se probudila, kdybych začala křičet. Nehledě na to, že tábor obcházejí, nebo by tedy alespoň měly, noční hlídky. Stany ostatních také nejsou příliš vzdálené, Ondra spí s Kamilem sice z druhé strany jídelny, přesto by mi snad na pomoc přispěchal. Máme to přece nacvičené.

Zvuk, při němž tuhne krev v žilách, se ozve znovu. Nelíbí se ani Sepovi, pejsek se vykutá z deky hned vedle mé hlavy, a výhružné zavrčí. Od takového trpaslíka to fakt sedí! Nahmatám pod polštářem baterku, prolustruji nevelké prostory stanu a když neobjevím nic podezřelého, usoudím, že cosi skřípe a vrže někde zvenčí. Že by nějaké zvíře..?

Kužel baterky osvítí Janinu spící tvář a já s vykulenýma očima sleduji, jak to něžné dívčí stvoření zaskřípe ze spaní

zubama, až mi vstávají vlasy na hlavě. Dotknu se jejího ramene. „Jani..?“

Neprobudí se, pouze z levého boku se překulí na záda. Změna polohy by mohla pomoci, raduji se, uklidním Sepa, zhasnu baterku a spokojeně se zavrtám do pelíšku. Protože mě sem vezl Tomáš autem, mohla jsem se na pobyt v přírodě vybavit mnohem důkladněji než na Zahradu, a také jsem to udělala. Pod karimatkou mám nafouknuté lehátko, na ní mou oblíbenou měkoučkou teplou deku a pod hlavou kulatý polštářek. Spacák odolá teplotám i pod bodem mrazu, což mi teď v červenci samozřejmě nehrozí, tudíž si hovím jako v pokojíčku, až na to, že... že Jana sice vleže na zádech už zubama neskřípe, zato chrápe tak, že by jí to musel závidět i starý chlap! Na praxích v nemocnici a především v domově důchodců jsem pár chrápajících lidiček viděla, ale kam se na tuhle křehkou vílu hrabou!

Moje mlaskání se absolutně míjí účinkem, pokud nepočítám Sepa, který si myslím, že přivolávám jeho a ochotně se vyhrabe z lůžkovin, jen aby mi mohl olíznout tvář. Přitvrdím a zkusím do ní šťouchnout. Všechno marné!

Teprve když s ní pořádně zatřesu, podaří se mi ji vzbudit. Zmateně se zeptá: „Co se děje?“

Moje ujištění, že nic tak hrozného, stejně nevnímá. Spí a chrápe si k tomu do taktu.

Po takové noci si připadám jak zmlácená, obleču se do šusťáků a trička a vylezu na čerstvý vzduch dokonce ještě před budíkem. Sep jde ochotně se mnou, nicméně když objeví, že Jitka s Karolínou mají svůj stan pootevřený, nedbá mého volání a klidně si vleze k nim!

Chvíle, kdy je tábor ještě v limbu a nádherné ticho ruší jen cvrlikání lesního ptactva, neúnavné datlování pána s červenou čepičkou, nedaleký rybník se ztrácí v oparu a sluníčko prostrkuje první hřejivé paprsky skrz lesní porost, využiji nejen k rozjímání, ale hlavně toho, že si v klidu dojdu

na záchod, dá-li se primitivní latríně vůbec tak říkat. Společnost na záchodě bych opravdu nesnesla!

Nejsem na podobné zařízení zvyklá, to už by fakt byly lepší arabské stupačky, nevím, kam si odložit toaletní papír vůbec si počínám tak nešikovně, že se nedivím, když mi toaleťák spadne rovnou do nechutné díry.

No,to je paráda .. Jáma je sice skoro prázdná, nic na světě by mě však nedonutilo, abych tam slezla nebo se pokusila vytáhnout toaletní papír nějakým klackem! Doufám, že někdo bude mít s sebou náhradní, nerada bych se utírala lopuchem!

Zajdu se umýt a vrátím se ke kuchyni. Služba jistě nastupuje dřív než ostatní, kuchařský stan se různě vybouluje a splaskává Jituš převléká. Slyším ji, jak honí Karolínu vstávat, té se však nechce opustit teplý pelíšek, místo toho šišlá na Sepa. Jsou na tom patrně oba stejně, usměju se v duchu. Sep je stejně skvělý.

Když přijde o moje živočišné teplo v posteli, najde si jednoduše jiné! Nespí určitě ani hlavní vedoucí, aspoň tak soudím podle toho, že za kuchyní neparkuje džíp obstarávající spojení tábora s civilizací.

A pak je ještě vzhůru Ondra. Spatřím ho, jak si to v bermudách a s ručníkem přehozeným kolem krku, nic jiného na sobě nemá, nepočítám-li kapičky vody na ramenou i mužném hrudníku, rázuje směrem od rybníka.

„Půvabné ráno, Nelo,“ usměje se na mě měkce. Uvědomím si, že je snad první a jediný kluk, který používá slovo půvabné a skloňuje ho ve všech rodech. Když v nějaké knize narazím na spojení půvabná dívka, připadá mi ten výraz nemožně zastaralý a knižní, jako že ho normální člověk nemůže vyslovit nahlas. Z Ondrových úst mi však imponuje. Je zajímavý, stejně jako celý tenhle hnědooký kluk s opálenou tváří vyholenou do hladka. „Jak ses vyspala?“

„No...“

„Zima?“ hádá scestně.

„Ne, to vůbec ne.

„Tak málo pohodlí?“

„Také ne, nejsem náročná ,a tady jsem si vystlala lože, že by mi mohla závidět princezna na hrášku, ale... Neřekneš to nikomu?“

„Jako hrob, slíbí s úsměvem.

„Jana celou noc chrápala...

„Ty spíš s Janou??“ rozesměje se a skoro lítostivě dodá: „A já už se těšil, že budeme mít spolu malé tajemství... O Janě to tady ví každý, vloni ji dokonce jeden kluk nahrál na magneťák a pak nám to pustil přes zesilovače... Řeknu ti, kdyby potřebovali do filmu nadabovat lva, nemuseli by kvůli tomu jezdit až do Afriky.“

Pobaveně se rozesměju. „Moc jsi mě nepotěšil. Sice říkala, že u mě zůstane pár dní, než bude mít jiný stan, ale i tak... Každá další noc bude jak deset normálních.“

„Věřím,“ soucítí se mnou. „Musíme to nějak vyřešit, nemůžeš ve dne makat v kuchyni a v noci poslouchat lví smečku.“

„No jo, jenže jak? Leda by šla k Dredovi, ale mně je hloupé ji ze stanu vyhnat.“

„Anebo bys ty mohla jít ke mně.“

„To bych ráda.“

Zpytavě se na mě zadívá a já cítím, jak rudnu. Pěkně mě dostal! Řekl to tak samozřejmě a já mu stejně spontánně odpověděla dřív, než mi došlo, že takové věci mohu probírat pouze v představách před usnutím, ne o nich mluvit nahlas!

„Určitě chrápeš méně než Jana,“ pokusím se zachránit situaci.

„To určitě,“ ujistí mě a společným smíchem spláchneme rozpaky.

Po zbytek dopoledne ho nevidím, má svou práci, lépe řečeno zábavu s prvním oddílem, který vede společně s Kamilem, a já spoustu povinností v kuchyni. V příjemném

prostředí a veselé společnosti uteče i protivné škrábání brambor, zvlášť když mně a Karolíně přiřadí Sup na pomoc pár holek z nejstaršího oddílu.

Karbanátky, prskající v pekáčích na rozpálené plotně, voní do daleka. Krom Sepa, který se z kuchyně vůbec nehne, co chvíli přiláká vůně i dvounohého gurmána.

„Teda, dámy, cítili jsme vás až za lesem," oznámí nám Ondra, jehož svěřenci se přihrnou jako stádo hladových vlků a nedočkavě třískají lžícemi o ešusy. „Byli jsme na Medvědí skále, ale jak se k nám donesla tahle vůně, s klukama nebylo k vydržení, museli jsem to zabalit. Táhlo je to zpátky."

„Nás?" směje se Jituš. „Že bychom měly tak silný parfém?"

„To není parfémem," vyvede ji Ondra z omylu, mrkne na mě a vysvětlí: „Nýbrž osobní přitažlivostí."

„Že bychom měly tak silný magnet?" hihňá se Karolína.

Neposlouchám ji, Ondra se ke mně přitočí. „Něco jsem ti přinesl, Nelo. Nastav ruku."

Váhavě natáhnu ruku s otevřenou dlaní, ale když zvedne svou, sevřenou v pěst, ucuknu. „Není to nic, co by mělo víc než čtyři nohy..?"

Rozesměje se. „Neboj, strašpytle. Mně můžeš věřit, Nelo."

Podám mu tedy ruku a on mi do ní nasype plnou hrst velkých rudých malin.

„Jéé, ty jsou!" závidí mi Karolína. „Kde jsi je našel?"

„To je tajemství," zakření se na ni. „Naše."

„Díky," usměji se na něho.

Po obědě má celý tábor polední klid, pochopitelně krom nás v kuchyni, umyjeme nádobí zašpiněné přípravou, vydrhnout pekáče a obří hrnce je fakt lahůdka, a protože je do svačiny ještě dost času, rozhodnu se rozprostřít si karimatku do mechu na kraji lesa a odpočívat.

Ondra je jiného názoru. „Nešla by ses koupat? Plavání je tady nesrovnatelně lepší než v bazénu. Máme půl hodiny.“

Usoudím, že tohle je jediná možnost, kdy se dostanu k vodě, tudíž se zaběhnu převléct do plavek a v cuku letu jsem zpátky. Krom toho to nedělám ani tak kvůli koupání, jako spíš možnosti být celých třicet minut s Ondrou... Podvědomí mi říká, že bych se do toho neměla zaplétat, není mi ani zdaleka tak lhostejný, jak se tvářím a přesvědčuji okolí i sama sebe! Protiargumentů, proč jít, však najdu dost a dost. Jsme jenom kamarádi, on je ženatý a já chodím s jeho bráchou, na tom, že jsme se shodou okolností ocitli na jednom táboře a jdeme se vykoupat, není nic špatného!

A hlavně když člověk chce, přesvědčí sám sebe velice snadno a ještě si připadá jako úplné neviňátko!

Navíc s tím plaváním měl stoprocentní pravdu. Dno zvolna se svažujícího rybníku je písčité, voda krásně prohřátá, jsme tu sami a můžeme se dosyta vydovádět. Přestože k tomu máme ideální podmínky, nevyužijeme jich. Přeplaveme rybník tam a zpět, není nijak rozsáhlý, a celí zadýchaní se natáhneme hlavami k sobě na dřevěné molo prohřáté sluncem.

„Co Tomáš? Napsal ti?“

„Ne. Ani nemohl. Mám operátora, který tady nemá signál,“ vysvětlím. „Chystá se sem někdy přijet.“

Ondra zvedne ruku a uchopí do prstů pramínek mých vlasů. „Něco ti řeknu. Včera jsem na něj žárlil.“

„Cože?“

„Jak se s tebou loučil,“ vysvětlí. „Já vím, že to je postavené na hlavu. Nemám co žárlit ani na bráchu, ani na tebe. Samotného mě to překvapilo, protože nejsem žárlivý. Nikdy jsem na nikoho nežárlil. Do včera jsem nevěděl, co to je.“

„A co na Denisu..?“ zeptám se tiše.

„Na tu vůbec ne.“

„Třeba nežárlíš proto, že jsi přesvědčený, že nemáš důvod. Když je ti manželka věrná, nemusíš žárlit.“

„Plno lidí žárlí bezdůvodně,“ namítne. „Mně je ale úplně ukradené, co Denisa dělá, nežárlil bych, i kdybych měl důvod. Rozumíš mi?“

„Asi ne,“ přiznám se. „Fakt si neděláš starosti, co třeba provádí, když jsi tady a ona je sama doma?“

„Ne. To je přece její věc. Ať si dělá, co chce.“

„Máš ji doma jistou,“ usoudím.

„To není tím,“ přesvědčuje mne. „Denisa mi vyčítá, že jsem jí zkazil mládí. Musela nechat vysoké, přestat chodit na mejdany, jezdit za tou její partou do Prahy... Aspoň teda dokud byla těhotná. Teď vždycky tak jednou měsíčně vyrazí na víkend do Prahy, přespává tam u známých na koleji. V neděli přijede a vykládá mi, jak pařila a kdo ji balil... A myslí si, že budu žárlit, nebo co. Ani omylem. Je mi to fuk.“

„Nevadilo by ti, i kdyby...“

„Ne,“ pokrčí rameny. „Nežárlil jsem ani na Kláru... a tu jsem opravdu miloval... Co dělá Denisa mě nezajímá.“

„Vždyť je to tvoje žena!“

„To jsem si všiml,“ pousměje se hořce.

„Kdo je Klára? Ta... skautka?“ zeptám se zvědavě. „Ale jestli nechceš, neodpovídej. Nebudu dotěrná. Promiň.“

„Klidně se mě ptej na cokoli,“ nabídne mi. „Já už jsem si podělal život dokonale, nevadí mi o tom mluvit. Koukám, že o mně i tak brácha referoval. Ta skautka se jmenovala Pavla, byla to moje první láska na gymplu. Netrvala dlouho a po ní přišly jen samé takové nějaké kratší záležitosti. Na začátku vejšky mě na jednom večírku brácha seznámil s Denisou. V té době s ní už dva měsíce chodil a docela rád ji na mě přehrál. S žádnou holkou nevydrží nikdy delší dobu než dva měsíce, to je jeho maximum. Sakra... tohle jsem asi říkat neměl, co?“

„V pohodě,“ řeknu bez velkého vzrušování. „Se mnou se zná přes měsíc. Rekord trhat určitě nebude...“

Ondra zpozorní. „Proč?“

„Neuhýbej od tématu,“ řeknu s úsměvem. „Mluvíme o tobě.“

„Na oplátku někdy budeme mluvit o tobě,“ vynutí si. „No. Denisa si nás prostě vyměnila. Mně se líbila a brácha už ji stejně nechtěl, takže na tom nebylo nic špatného. Chodili jsme spolu půl roku a nějak... to přestalo bavit i mně. Rozešli jsme se docela dramaticky, scény a pláč... Pak jsem potkal Kláru. Naprosto fantastickou holku, zamiloval jsem se úplně na doraz. Ale stejně jsem na ni nežárlil, nevěděl jsem, co to je. Poznal jsem ji až po rozchodu s Denisou, nebyla příčinou rozchodu. Byli jsme spolu tři měsíce, bydleli spolu na koleji a všechno vypadalo skvěle. Do doby, než přišla Denisa v mateřských šatech a řekla mi, zeje v pátém měsíci. Celý můj svět se v tu chvíli rozbil na takhle malinký kousíčky. Klára mě nechala a Denisu jsem si musel vzít, protože je blbý udělat dítě a nestarat se o něj.“ „Všechno je takové zamotané...“ „To teda je,“ připustí. „Vždycky jsem si přál, abych někoho miloval tak moc, až bych na něj žárlil. Chtěl jsem poznat, jaké to je. Včera jsem žárlil na tebe.“ „Nechápu to. Po všem, co jsi prožil, a-“ „No, já to docela chápu,“ přeruší mne. Na to neřeknu nic, ležíme vedle sebe a mám dojem, že oba vyčkáváme, co řekne ten druhý.

Pak k nám dolétne pískot píšťalky, Ondra vyskočí na nohy, pomůže mi vstát a běžíme fofrem do tábora. I tak přijdeme samozřejmě pozdě, půl hodinu jsme protáhli o 15 minut! Ale stály za to, přinesly mi další fůru námětů na přemýšlení.

„Omlouvám se,“ vpadnu udýchaně do kuchyně, kde už Karolína pilně promazává housky. „Byla jsem se koupat a nějak jsem se zdržela.“

„Sama? Z jedné strany je hluboko, měli ti ukázat, kde je nejlepší koupání,“ stará se o mě Jituš jako o vlastní. „Sama ne, s Ondrou,“ uklidním její obavy, hodím na plavky bílý plášť,

vydrhnu si ruce a chci se zapojit do pracovního procesu, když si všimnu, že na mě Jitka zpytavě hledí. Odložím nůž. „Nebo mám radši nanosit vodu na čaj?“ Jitce však leží na srdci něco docela jiného.

„Víš, že je ženatý?“

„Ano. Proč?“

„Jen tak,“ prohodí významně a nejspíš považuje za nutné mě seznámit s podrobnostmi: „Znám jeho ženu. V prosinci jsme stavěli betlem ze sněhu, přišla se za námi podívat, i když už byla na rozsypání. Moc hezká a milá holka.“

„Hm,“ trhnu rameny. Tenhle hovor je mi šíleně nepříjemný! „Mám mazat housky, nebo vařit čaj?“

„Housky,“ napoví mámě Karolína, aby zdlouhavou práci nemusela dělat sama.

„Tak dobře,“ souhlasí Jitka a k našemu problému se už nevyjádří. Jsem tomu jen ráda! Nebylo to příjemné...

16. Kapitola

Kvůli Jitce se sice nepřestanu chodit s Ondrou koupat, naopak, stane se z toho pravidlo, pokaždé šíleně chvátám s úklidem nádobí, jen abych vyšetřila co největší počet minut na odpolední koupání, v jinou dobu takřka nemám šanci ho vidět, natož s ním být sama, ale dávám si pozor, abych se už nikdy neopozdila, a vyhýbám se jejím hloubavým pohledům, kterými nás častuje, když mi Ondra při každé výpravě do lesa přinese hrst malin. Naštěstí na tohle téma nikdy nenaváže.

Večery jsou na táboře nejzábavnější, ovšem kolektivní. Bavím se při společných programech u táboráků, Sup vymýšlí soutěže tak neuvěřitelné, až mám dojem, že se smíchy potrhám! U ohně si vždycky sednu tak, abych viděla Ondrovi do obličeje, zatímco Jituš měla zastíněnou někým jiným. V červenavé záři plamenů je nádherný! Stejně jako v plavkách, bermudách, džínách i mikině... Líbí se mi víc než Tomáš, i když jsou na první pohled oba stejní. Ondrovu krásu umocňuje to uvnitř, co má, duše romantického zálesáka, inteligentního, vtipného a milého kluka, zklamaného osudem.

Ze Sepa se vyklube pěkný nevděčník, který se dá koupit za kus žvance. Ze všech lidí na táboře se upne ze zištných důvodů k Jituš, která má srdce tak veliké, že se jí tam krom vlastní rodiny, všech Vlčat, Světlušek, Berušek a Kojotů jeden malý pejsek vejde bez problémů a přilne k němu. Jejich sympatie jsou vzájemné a když se k tomu přičte ještě Kájina náklonnost k chlupatému stvoření, Sep ve své malé psí hlavě řeší těžké dilema, zda stráví noc v mém či jejich stanu a stále častěji vyhrává ten jejich, provoněný jídlem. Pak už je úplnou hračkou přesvědčit Supa, aby pochopil, že jejich život by bez malého roztomilého štěněte neměl žádný smysl. Jitčiny i Kájiny přesvědčovací metody jsou tak důrazné, že Sup prakticky nemá žádnou šanci a ze začátku se brání spíš jen pro

formu, aby si aspoň na táboře zachoval zdání šéfa, když už doma nemá autoritu.

Nemám to Sepovi za zlé. Sice se mi po něm večer stýská, když tam usínám sama, stan pro Janu zařídil Ondra hned druhý den. Stačila jsem si psíka zamilovat, ale je mi jasné, že čím dřív si na novou rodinu zvykne, tím lépe pro něho. A hlavně, odpadne mi jedna velká starost. Nemusím mít obavy, že by se u nich měl špatně!

Při sobotním vztyčování vlajky dojde k malému problému. I když se Kojoti, oddíl nejstarších kluků, snaží vlajku vytáhnout, kolečko na samém vrcholu se zadrhne a nechce vyjet ani o píď.

„Někdo by tam měl vylézt," usoudí Ondra. „Někdo malej, hubenej, lehkej."

„Tak tahle kritéria splňují děti," zamyslí se Kamil.

„Jenže ty tam pustit nemůžeme," zasáhne honem Jituš, protože se okamžitě zvedne spousta ochotných rukou.

„Anebo Dred," doplní Jana a všichni se začnou smát. Dred sice váží padesát kilo i s postelí, nicméně protestuje:

„Blázníš? Vylezu na třetí příčku žebříku a mám závrať!"

„Potom jedině podříznout stožár," navrhne Simona.

Tohle řešení se nelíbí Supovi. „Takový krásný stožár?!"

Ondra si vyzuje pohorky, svlékne ponožky a hodlá celou záležitost vyřešit.

„Neudrží tě to," varují ho vedoucí, zatímco děti skandují, aby vylezl, že mu změří čas, a dokonce padají tipy, za jak dlouho bude nahoře! Podle nicotných hodnot soudím, že si ho považují, dělají z něho skoro supermana.

Ondra se odradit nenechá, vyhoupne se a za jásání svých svěřenců ukázkově šplhá k vrcholu. Skoro ani nedýchám. Jeho opálené nohy obemykají úzkou kulatinu a na pažích vystupují svaly námahou, jak se krásně přitahuje.

„Vrať se!" vyjekne Jituš, když se stožár poprvé nachýlí. Ondra pouze počká, až se zase srovná, a o něco opatrněji se

posunuje kousek po kousku k cíli. Ve chvíli, kdy je u samého kolečka, už dole povykujeme všichni, vypadá to šílené nebezpečně, jak se celý stožár s Ondrou na vrcholu kymácí.

„Hotovo," křikne Ondra a chce se pustit dolů. Právě tehdy se celá špice nakloní a ozve se strašidelné zapraskání...

„Ondro!!!" zaječím skoro hystericky.

Má tolik duchapřítomnosti, aby co nejrychleji opustil vrchol a sjel dolů dřív, než se stožár zlomí. Z velké části se mu to povede, spadne z necelé poloviny, dopadne v přikrčené poloze a pád ztlumí efektním kotoulem. Vida, k čemu může být dobré judo! Pak vyskočí na nohy, ukloní se zkoprnělému táboru a řekne Supovi: „Už to funguje!"

Sup cosi odvětí, ale není ho v mohutném aplausu slyšet.

„No prosím, a to jste to chtěli po mně!" triumfuje Dred. „Mám sto chutí to klasifikovat jako pokus o zabití!"

„Nebo pokus o sebevraždu, že, Ondro?" culí se Simona.

„To ne," zazubí se na ni. „Mně se momentálně chce žít mnohem víc než kdy jindy."

„A je po stožáru," komentuje Sup situaci.

„Však jsem říkala, podříznout ho," připomene Simona. „Ale tohle bylo efektnější, to je fakt."

„Letěl jsi pěkně," uzná Kamil.

„Hotovej Ikaros," přisadí si Jana a Ondra má o přezdívku vystaráno.

Protože poledního klidu využívají ke koupání Jituš s Kájou, Ondra mi navrhne procházku po lese. „Aspoň ti ukážu, kde rostou maliny. Ať máme konečně to tajemství."

„Dobře," usměji se a nedodám, že bych šla kamkoli, jen kdyby to bylo s ním. Takové věci si totiž nepřiznávám ani sobě!

Lesní pěšinkou vystoupáme kopec až k Medvědí skále, velkému balvanu osamoceně ležícímu na vrcholu. Cestička je úzká, kráčím za Ondrou a vpíjím se pohledem do jeho atletických zad v ošuntělé vojenské košili. Vzpomenu si na

Lenku, přesně takhle obdivovala basketáka Bachtíka, všímala si každičkého detailu jeho těla a všechno na něm jí připadalo dokonalé. Tehdy jsem se jí smála... Jsem úplně stejná! Zamilovaná.

Na kopci se pěšinka rozšíří, tam už můžeme kráčet vedle sebe. Mluvíme jako obyčejně o všem možném, hovor je čistě přátelský, tohle jsou přesně ty chvíle, které přesvědčivě chlácholí moje špatné svědomí, že zacházím příliš daleko.

Přírodou tak typickou pro Moravský kras se dostaneme na malý palouček s hustými křovisky maliní, na které se srdce směje a sliny se vyloženě sbíhají.

„To je ale pěkně daleko od tábora!“

„Kdyby to bylo blízko, orvali by to jiní,“ usměje se.

Uvědomím si, že mi maliny nosil třeba i několikrát denně. Tahle milá pozornost ho musela stát dost námahy!

„Jsou fantastické,“ zahuhlám s plnou pusou a láduji se o překot. Ondra si utrhne s bídou dvě a natáhne se naznak do mechu. Po čtvrt hodině mám pocit, že musím prasknout, přesto si ještě natrhám vrchovatou hrst do zásoby, plácnu sebou vedle Ondry a vzdychnu: „Jsem přecpanáááá... Proč nejíš ty?“

„Nejsem moc na vitaminy.“

„Ne? Vždyť jsou tak sladké. Ochutnej...“ Schválně vyberu největší exemplář a vložím jej Ondrovi do úst. Na krátký okamžik chytí můj prst zuby. Nevím, zda to byl úmysl či náhoda, dělám jako by nic.

Ondra malinu spolkne, nadzvedne se na lokti, aby mi viděl do obličeje, druhou rukou si vezme malinu z mé dlaně a místo aby ji snědl, strká ji mě. „Papej, papej...“

„Už nemůžu,“ skuhrám a uhýbám s pevně sevřenými rty.

Tahle hra ho baví, chytí mě tak, abych se nemohla moc kroutit, a když nepřijde na způsob, jak mě donutit otevřít pusu, jednoduše mi rozetře malinu po rtech. Cítím pronikavou vůni mísící se s vůní prohřáté meze, horké smůly a lesa.

„Ty ses o mě bála?“, dojde mi, o čem mluví. „Byla to pořádná výška.“

Usměje se. „To znamená, že jo, nebo ne?“

„Ano.“

Rozetře mi na rtech druhou malinu. Cítím, jak mi její šťáva zatéká do koutků, musím se olíznout.

„Proč ses o mě bála?“

„Mohlo se ti něco stát,“ odvětím vyhýbavě.

„Vadilo by ti, kdyby se mi něco stalo?“

„Ano.“

Ve svých dotazech je neúprosný. „Proč?“

„Nevím...“

„Určitě víš.“

Zblízka mají jeho oči barvu horké čokolády.

„Musím na to odpovídat?“

„Škoda,“ povzdychne si. „Strašně rád bych to slyšel... Ale samozřejmě odpovídat nemusíš.“

Rozdrtí mi na rtech další malinu. Naše tváře jsou od sebe vzdálené sotva třicet centimetrů, máme k sobě tak blízko... a přitom tak šíleně daleko!

„Nádherně voníš, Nelo.“

„Gulášem?“ pousměji se, jelikož je mi jasné, že moje vlasy i oblečení musí být prosycené pachy kuchyně, zbavím se jich teprve po vysprchování a umytí hlavy.

Zavrtí hlavou. O guláši ani jiném jídle se viditelně bavit nechce, jeho tvář je vážná a napjatá. Zatají se mi dech. Vím, co chce udělat, co udělá, a také vím, že mu v tom nezabráním, protože... protože to moc chci!!

Zruší zbývající centimetry mezery mezi našimi ústy a jemně z mých rtů slízne zbytky malinové šťávy. Srdce mi buší jako blázen, když mi přejíždí střídavě horní i dolní ret. Dívá se mi stále do očí, a protože v nich nevyčte nejmenší známku odporu, naopak, nevydržím to, zavřu je a vzdychnu touhou, vyslyší moje němé prosby a jazykem vnikne mezi moje rty.

Ochotně pootevřu svá ústa, abych nedočkavě propletla svůj jazyk s jeho. Přestane se ovládat, něžně uchopí mou hlavu do svých dlaní a vpije se do mě ústy hltavě, ale přesto jemně a tak... tak nádherně, až se kolem mě všechno roztočí!

Jsme tu jen my dva, naše touhy, prožitky, naše těla spojená ústy, neexistuje okolní svět, palouk, tábor, Tomáš, Denisa ani Kristýnka...

Od mého podvědomí je to pěkný podraz. Jakmile si uvědomím, že sama sebe přesvědčuji v sebeklamu, přece vím, že ty dvě EXISTUJÍ a čekají na něho, ztuhnu.

Ondra vycítí změnu, přestane mě líbat a ještě omámeně se na mě podívá očima zastřenýma rozkoší.

Je ženatý, ženatý, ženatý, ženatý...

Prudce se vyhrabu na nohy, zahodím zbytek malin, které jsem rozdrtila v dlani, jak jsem ji při líbání sevřela v pěst, a aniž bych se na Ondru podívala, rozběhnu se zpátky do tábora. Nevolá za mnou ani neběží.

Asi mu také došlo, že tohle se nemělo nikdy stát. Právě jsme překročili zakázanou mez.

Celé odpoledne se mnou nic není, připadám si jako ve špatném snu. Jak jsem mohla udělat něco takového?! No... úplně jednoduše, vždyť jsem do něj zamilovaná... Ale jak jsem mohla dopustit, aby se to stalo?! Pohrdám přece všemi ženáči, kteří se spustí s milenkami, stejně jako striktně odsuzuji holky, jak mohou být tak pitomé a vůbec si s ženatým chlapem něco začít!!! Odsoudila jsem Olinu, modelku Čihákovou i všechny ostatní a vehementně tvrdila, že mně by se něco takového v životě stát nemohlo!!

Ondrovi nemůže ujít, že se mu při večeři vyhýbám pohledem. Usnadní mi to - stáhne se a dělá totéž. Na večer je naplánovaná jakási bojová hra na rybníce, než s Jituš a Karolínou uklidíme v kuchyni, venku se zešeří a pohled na lodičky brázdící klidnou temnou hladinu, v níž se odráží světýlka desítek lampiónů, jež děti svírají v rukou, je přímo

pohádkový. Vnímám krásu i romantiku chvíle a zároveň si připadám naprosto zoufalá. Vymluvím se, že mi není dobře. Potřebuji být sama! Do stanu nejdu, v uzavřeném prostoru bych se nejspíš udusila, poodejdu od ostatních, sednu si na břeh rybníka, opřu se zády o kmen stromu a dívám se na to hemžení, rejdění, zápolení, vnímám výkřiky, povzbuzování, pištění, ječeni a smích, ale neposlouchám je, připadá mi všechno jako film, který běží na plátně přede mnou a až skončí, v sále se rozsvítí a všechno bude úplně jinak.

Představení postupem času končí, v sále se nerozsvěcuje, nýbrž zhasíná. Dívám se, jak z rybníka mizí poslední světýlka, ještě výbuch smíchu, někdo z vedoucích zahučel do vody, když přivazoval lodičky k molu, a pak už je jen ticho a tma. Ne úplná, na nebe vyjde měsíc a postříbřuje kovovým leskem celou hladinu.

Nevím, jak dlouho tam sedím a poslouchám zvuky nočního lesa, kvákání kačen vyrušených ze sna, čvachtání v rákosí, pištění a dupot malých nožiček. Cosi zakvílí v předsmrtné agónii. Život je boj, napadne mne, a pro jednoho tvora právě skončil. Zákon silnějšího je nelítostný: jednou jsi lovcem, jindy obětí. Já nechci být obětí!!

Zvednu se, když mne prostoupí chlad. Do té doby jsem ho nějak nevnímala, teď zadrkotám zubama. Honem do stanu, šup do spacáku a spát, propadnout se do blažené náruče spánku!

Kousek před bránou tábora na někoho narazím. Nejdřív si myslím, že je to hlídka poctivě obcházející tábor po vnějším okruhu, zblízka však poznám Ondru. Dojde mi, že na mě čeká.

Neptá se, kde jsem byla, řekne tiše a na rovinu: „Podělal jsem to, viď?“

„Ty ne. Já jsem to neměla chtít... Bylo to ale tak nádherné... Promiň, že k té situaci vůbec došlo, jsi ženatý a já na to chtěla zapomenout... Jenže ono to ignorovat nejde.“

Nevím, jestli je z mého nesouvislého blekotání moudrý, ale asi si z toho vybere to správné.

„Nemusíš se přede mnou schovávat, Nelo. Budu respektovat, že chceš, abych ti dal pokoj."

Přikývnu s očima sklopenýma k zemi.

Neděle je den návštěv. Oběd vaříme tentokrát už na půl dvanáctou, aby v jednu hodinu, až to vypukne, bylo všechno v pořádku. Za dětmi přijedou rodiče, za Kamilem jeho dívka, za Ondrou manželka s dceruškou, půlroční mimino vzbudí ohromný zájem, všichni chtějí do přenosné tašky alespoň nakouknout, když už ne si na děťátko přímo sáhnout. Pochovat šije smí jen vyvolení, Jituš a spol. Nejdu se podívat blíž, stačí mi ten poprask kolem a mizím z tábora. Neodolám však, abych si alespoň zdálky neprohlídla Denisu. Tomáš měl pravdu, vypadá jako Barbie. Vysoká, štíhlá, urostlá. Delší blond vlasy vyčesané do vodotrysku rámují tvářičku panenky s nevinně modrýma očima. Bílé upnuté kalhoty zvýrazňují dlouhé štíhlé nohy a úzké boky, světle modré tričko, přes které má krátkou bílou vestičku, pak bujné poprsí.

Nechci se dívat, jak se Ondra ke své rodině má nebo nemá, hodlám si ho vymazat z hlavy pokud možno bezbolestně... Ale ono to nejde!!

Vyrazím na pěší túru, samozřejmě přesně opačným směrem, než kudy jsme šli s Ondrou na maliny, pohled na místo, kde jsme se včera tak božsky líbali, bych neunesla. Pochopitelně zabloudím, nemám tušení, v kterých končinách se nacházím, řídím se však podle slunce a i když si notně zajdu, objevím se u tábora z druhé strany. Návštěvy jsou v plném proudu, tudíž tábor obejdu širokým obloukem a zamířím k rybníku. Odvážu lodičku, dopádluji doprostřed, vytáhnu vesla, položím se na její dno a nechám se jen tak pohupovat na drobounkých vlnkách. Celkem se mi daří zabřednout do otupělého stavu člověka drženého pod sedativy.

Teprve když mám pocit, že sluníčko už tolik nehřeje, překvapí mne, jak je nízko nad obzorem, asi jsem v lodičce usnula, vypádluji z pralesa rákosí, kam mě proud nahnal, a vrátím se zpět do tábora.

Zase jdu pozdě! K večeři měly být sice jen chleby s paštikou, Sup moudře předpokládal, že děti stejně nebudou mít hlad, jelikož budou předzásobené mlskami od rodičů, ale i tak nemám dobrý pocit, že jsem nechala Jituš a Karolínu v kuchyni samotné.

Všechny návštěvy mezitím odjely. Tedy, skoro všechny. Až na tu mou. Tomáš sedí před kuchyní s Ondrou, Dredem a Kamilem, dnes se podle denního režimu nejede, děti mají volnou zábavu, případně hrají se Supem a Franklinem fotbal či je jen tak povzbuzují.

„Kdes byla, prosím tě?“ přivítá mě můj kluk namíchnuté. „Čekám tu na tebe tři hodiny, slovy TŘI hodiny. Už jsem to fakt chtěl zabalit a odjet.“

„A proč jsi to neudělal?“ otáži se ho nevzrušeně, čímž mu vezmu vítr z plachet, na moment neví, co odpovědět. Když chce vyvolávat scény před ostatními, má je mít.

„No,“ nadechne se posléze. „Protože jsem vůl, který si myslel, že ti chybím, že se na mě třeba těšíš a chceš mě vidět stejně hodně jako já tebe.“

Touhle upřímností pro změnu odzbrojí on mě.

„Promiň,“ omluvím se. „Byla jsem se projít a trochu zabloudila. Nevěděla jsem, že přijedeš zrovna dneska.“

„Vlastně se nic nestalo,“ odpustí mi. „Aspoň jsem po čase pokecal s příbuznými.“

Podívám se na Ondru. Hledí na mě upřeně, ve tváři onu zastřenou melancholii jako první večer tady. Poprvé vidím ty dva vedle sebe. Jsou si opravdu hodné podobní, matka Příroda si s originalitou hlavu nelámala, uplácala je podle jedné šablony, přesto jsou každý jiný. Nejen povahou, ale i výrazově. I kdyby měli stejné účesy, vždycky bych rozpoznala, který je

který. Jejich životní filozofie, různý přístup, jiné názory, to všechno je odlišuje na pohled. Tedy, samozřejmě že ne na první pohled. Člověk je musí aspoň trochu poznat blíž.

„Půjdeme se projít?“ navrhne mi Tomáš.

Přikývnu, počkám, až ke mně dojde a políbí mě na přivítanou. Pak mě vezme za ruku a odvádí nejkratší cestou k lesu. „Strašně jsem se těšil, jak si to odpoledne užijeme. Věděl jsem, že všichni budou mít návštěvy, takže nás nebude nikdo otravovat...“ Mrkne na hodinky. „No, sice se nám ten čas podstatně zkrátil, ale i tak se dá leccos stihnout...“

„Nemůžu být pryč dlouho, měla bych připravovat večeři,“ namítnu. „Jsem tu na brigádě, ne na rekreaci.“

Tomáš se rozhodne nemrhat časem, ačkoli jsme kousíček od tábora, obejme mě a skoro násilím položí do trávy.

„Neblázni! Kdokoli sem může přijít! Stejně musím jít -“

„Bude to rychlovka,“ slibuje mi a snaží se mi vyhrnout tričko až ke krku. „Co bys čekala, po takové dlouhé pomlce jsem nadrženej jak puberťák... Teda, bez podprsenky vypadáš ještě svůdněji... Nechápu, proč ji nosíš, tvoje ňadra si zaslouží ukazovat, ne věznit...“

„Počkej, ne... Neblázni! Já nechci. Tomáši!“

„Asi tě miluju, Nelo,“ přizná se mi. „Teď ten týden, co jsi byla pryč, jsem na tebe pořád myslel. Jak jsi pěkná... a jak moc bych chtěl být s tebou.“

Chápu, že to, co mi právě řekl, je vyznání, v jeho měřítku určitě velice cenné. Tomáš není kluk, který by vyznával lásku na každém kroku! Vsadím se, že to neřekl ani těm, se kterými chodil své dva měsíce. Byly doby, kdy jsem si šíleně přála, aby z jeho úst vyšlo něco takového, kdy mi připadal nejskvělejší a zážitky s ním nejkrásnější...

Dnes je situace jiná. Poznávání bratrů Koubků jsem vzala příliš od podlahy a na té lodičce jsem dospěla k závěru, že si je musím vymazat z hlavy oba, jinak se z toho nedostanu nikdy. U Tomáše mi chybí Ondrovy povahové rysy, Ondrovi zase

schází Tomášova svoboda. Kdyby z nich šel udělat jeden člověk, byl by vysloveně dokonalý!

Poté, co jsem poznala Ondru, už s Tomášem nikdy šťastná nebudu. A s Ondrou být šťastná nemůžu. Jednoduchá rovnice!

„Prosím tě, Tomáši..."

Moje protesty jsou mu vysloveně ukradené, po tričku přijdou na řadu džínové šortky. Rozepne je, stáhne ke kolenům a vsune mi ruku do kalhotek.

„Já nechci, slyšíš?! Auuuu!"

„Nedělej fóry."

„Auuu... Bolí to, pusť!"

„Nech ji!" Tenhle hlas je Ondrův. Přes Tomášovo rameno zahlédnu, jak k nám dobíhá. „Pusť ji."

„Nepleť se do toho!" poradí mu Tomáš vztekle.

Ondra, aby dodal svým slovům váhu, popadne bratra za rameno a odtáhne ho. Využiji té chvíle, abych si stáhla uválené tričko a vytáhla kalhotky i šortky.

„Co se do nás sereš?!"

„Jasně ti řekla, že nechce. Seber se a vypadni."

„Děláš si srandu?" zeptá se Tomáš nechápavě. „O co ti jde?"

„Myslím to naprosto vážně. Ty máš být v kuchyni," řekne mi. „A ty vypadni," nařídí Tomášovi.

Nečekám, jak tenhle spor dopadne, napětí balancuje na hraně, vypadá to, že se snad poperou! Rozběhnu se k táboru a nezastavím se dřív než v kuchyni.

„Tomáš už odjel?" zeptá se mě Jitka.

Raději se k ní při práci otočím zády. „Je na cestě."

„To je neuvěřitelné, jak si jsou ti dva podobní," rozplývá se Karolína. „A oba jsou tak hezcí..."

Zvednu obočí. Vida vida, Karolínka je všímavá!

A pěkně vlezlá, jelikož se mě náhle zeptá: „Který se ti líbí víc, Nelo? Je, ty ses řízla o plechovku, teče ti krev."

„To nic není," zamumlám a dál očima visím na lesní cestě. Stále se nevrací žádný z bratrů.

„Tak který?"

„To jsou otázky! Samozřejmě že Tomáš, když s ním chodí," odpoví za mě vševědoucí Jitka.

Z lesa vyjde Ondra, nicméně nezamíří do kuchyně, jde rovnou za svými Kojoty na hřiště. Pak zaslechnu zvuk motoru. Poslední auto se kolébá po příjezdové cestě směrem k hlavní silnici vzdálené několik kilometrů.

„Kam koukáš?" osloví mě Jituš. „Spadl ti chleba a ty si toho ani nevšimneš. Zjevila se ti Bílá paní, nebo co?"

Proberu se ze své strnulosti. Spadlý krajíc udělá radost věrnému divákovi Sepovi, čiperně přiskočí a olíže z chleba paštiku. „Rozbolela mě hlava, jdu si vzít prášek."

„Nějak se mi nelíbíš, děvčico," prohlásí Jituš a starostlivě mi sáhne na čelo. „Hm, ale teplotu nemáš. Běž si lehnout, my to s Kájou doděláme, stejně už to skoro je. Jsi od včera taková nějaká vyjevená..."

Poslechnu ráda! Sep si ke mně přijde ze starého přátelství přilehnout, ovšem jen venku děti zarachtají hrníčky, už je zase venku, co kdyby přišel o nějakou baštu!

Přikryji si hlavu polštářem, to abych neslyšela zvuky zvenčí. Jak tady vydržím až do soboty, proboha??

Karolína mi přinese čaj, Jitka prášek a Jana čokoládovou fidorku. Jejich péče mě dojímá. Chovají se ke mně tak mile, a já je vlastně podvádím!

17. Kapitola

Čekám, až Sup odtroubí tradiční večerku, tábor se ponoří do ticha a já se budu moct jít pod rouškou tmy umýt. Zrovna dneska všechno nějak šíleně trvá, nebo se mi to zdá? Ve stanu je dávno šero, když se ozve táhlé troubení a vzápětí z „kuchařského“ stanu tenoučké psí vytí se stoupající hlasitostí. Přes své rozpoložení se neubráním úsměvu. Supova trumpeta našeho táborového maskota vyloženě rajcuje, není jediného večera, aby si odpustil a nezazpíval druhý hlas.

S ručníkem a mýdlem se proplížím do provizorní umývárny, voda tekoucí z velkých sudů sice není teplá, ale je odražená, jak by řekla teta Mirka, jelikož po celý den ohřívaná sluníčkem. Chci se vrátit do stanu stejně nepozorovaně, jako jsem ho opustila, leč to se mi nepovede. Před kuchyní narazím na shromáždění všech vedoucích, s rozsvícenými baterkami vypadají jako hlouček světlonošů.

„Nelo?“ všimne si mne Sup. „Ještě ti není dobře?“

Lhát tolika lidem se neodvážím. „Je to lepší.“

„Skvěle. Nechtěla bys nám trošku pomoct? Chystáme dětem cestu odvahy a chybí nám dozor na poslední stanoviště. Počítal jsem s Kájou, ale ta se bojí.“

„A kdo se bojí, nesmí do lesa,“ podotkne Dred.

„Správně. Zůstane v táboře, stejně potřebujeme někoho, kdo bude děti po třech minutách vypouštět na trasu.“

„Jo, klidně, já se nebojím,“ ujistím je. Trochu se přioději, hodím na sebe svetr, vyfasuji instrukce k záchytnému bodu číslo sedm, a vydám se s ostatními po trase, kterou Sup vyznačil malými lucerničkami. Vlastně jde o malý okruh lesem, zezadu k rybníku a po lávce přes potok zpátky do tábora. U potoka, který takhle v noci hučí a bublá vyloženě strašidelně, jak se voda přelévá přes nízký jez, je moje místo. Schovám se do křoví, abych viděla na lávku i cestičku, a

čekám na první odvážlivce. Mým úkolem je pouze hlídat, aby žádné z vyděšených dětí nesešlo z cesty a nepobíhalo nekontrolovatelně po lese.

Nejprve chodí ti malí. Je docela zábavné je sledovat, jak se ostražitě rozhlížejí, někteří se vlečou co noha nohu mine, oči navrch hlavy, jiní proběhnou trasu v šíleném úprku. Vetší jsou už frajeři, kterým zpestřím stezku odvahy trochou romantiky: občas zakuňkám, kváknu či zamlaskám... Už se těším, jak si ty borce zítra podám! Šmídy, jak říkají největšímu vejtahovi z Ondrova oddílu, se při mém „kvakva“ málem zřítí do potoka, vezme nohy na ramena a s vyděšeným pištěním peláší do tábora jak žíznivá čára! Nejlepší je ovšem Cipísek, zkráceně Cipes, také Ondrův svěřenec, takřka třináctiletý kluk výšky a postavy odpovídající věku osmiletého dítěte, ovšem nepsaný šéf party. Ondra se o něm zmínil, že je dobrý v karate, mrštný a má šmrnc. Po mém „brekekeke“ se zastaví, vytáhne z kapsy mobil, vytočí jakési číslo a řekne někomu do mluvítka: „Hele, vole, sem v lese u rybníka a něco tu kváklo. Prej brekeke. Netušíš, co to může bejt? Cože?? Vodník? Nech se vyšetřit, blbečku.“

Málem se prozradím sama, musím se kousnout do ruky, abych neřvala smíchy!

Za půldruhé hodiny je po všem. Nenapadlo mě děti počítat, takže přemýšlím, jak poznám, že už šel poslední adept.

A, nešel, jde teprve támhle! „Kva kva kvááá...“

Tohle je jiný materiál, navíc na skauta poněkud větší, sehne se pro lampičku a se smíchem v hlase zavolá: „Nelo?“

Rozsvítím baterku a vyhrabu se na zdřevěnělé nohy.

„Hotovo,“ oznámí mi. „Ten vodník měl úspěch. Skoro jak Dredův oběšenec.“

„Cože?“ vyprsknu.

„Ten moula se pověsil na větev dubu a houpal se tam.“

Představa vyzáblého Dreda v roli oběšence mě dostane!

„Fajn, že už máš zase dobrou náladu. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem neudělal chybu, když jsem ho vyhodil.“

„Ne, to rozhodně chyba nebyla. Chtěla jsem ti za to poděkovat. Přiběhl jsi mi na pomoc, přesně jak jsme si plánovali v Náměšti. Neskočil jsi sice do ohně ani do vody, ale i tak... Díky.“

„Nemusíš děkovat, já jsem to udělal rád.“

„Rád?“

„Jo,“ přitaká. „Jak na tebe sáhl, tak... Už vím, co je šílená žárlivost, když se člověku úplně zatmívá před očima. Byl bych mu snad rozbil hubu, kdyby tě nenechal. Jsem trapný... vím, že spolu chodíte, a přitom...“

V tůňce pod splavem cosi zakuňká, zní to skoro jako žabák v mém provedení, za normálních okolností bychom se museli smát. Teď na to ani jeden z nás nezareaguje.

„Nechodíme. Už ne.“

Ondra si promne nos, jako to dělá vždycky, když je nervózní. „Smím se zeptat na důvod?“

Vidím na něm napětí, určitě ho zajímá, zda jsou naše sympatie vzájemné, i když je tuší. Jenže! Změní se tím něco? Kolikrát je lepší nevědomost!

„Nerozumíme si.“

Hledí na mě vyčkávavě.

„Má jinou povahu než já,“ vysvětlím. „Teda, to by samo o sobě nevadilo, ale Tomáš není moc kompromisní, buď je po jeho, nebo nic, není přizpůsobivý a je egocentrista. Dělá to, co vyhovuje jemu, mně se na nic neptá. Co chci já, ho nezajímá. Musela bych pořád dělat ústupky. Navíc si nerozumíme ani v-„ Zarazím se. Tolik upřímná být nemusím!

„V čem?“

Mávnu rukou. „Na tom stejně nesejde. Je po všem.“

Netlačí to ze mě. Přikývne.

Neubráním se úsměvu. „Už jsem čekala, že řekneš: to je mi líto...“

„Ne, to bych opravdu neřekl," zasměje se.

„Je to taková ta věta, co se ze slušnosti říká."

„Já vím, jenže..." Mávne rukou, raději si zbytek nechá pro sebe. „Hlavně že se ti vrátil smích, Nelo. Moc ti sluší. Měl jsem výčitky, že jsem tě o něj připravil."

„Někdy se člověk směje, i když mu do smíchu není."

„To znám," přikývne. „Funguje jako pojistka. Poslední stupeň před zoufalstvím. Jinak by se z toho musel zbláznit."

„Tak nějak."

Dosud mluvil v obecné rovině, náhle zkonkrétní: „Musel bych se zbláznit z vědomí, že jsem odsouzený žít s někým, ke komu dávno nic necítím, a že jako ženáč už nemám nárok se zamilovat, milovat, být milovaný a žárlit. Nikdy jsem si nedovedl představit život bez lásky. Na gymplu jsem se zamilovával každou chvíli, považoval jsem lásku... a považuju dodnes... za hybnou sílu, za motor, za smysl života..."

Mlčím, na tohle se nedá nic říct. Krom toho Ondra ve své zpovědi ještě neskončil. „Nejhorší je, že si ty city nemůžu nijak zakázat. O to je to těžší. Nevěřil bych, že se po tom karambolu, kdy se mi obrátil život naruby, můžu vůbec zamilovat. Ale dokud jsem žil v téhle otupělosti, bylo mi vlastně dobře. Byl jsem smířený. Pak se objevíš ty a já se zamiluji úplně nečekaně, na první pohled, a zoufale silně. Myslím na tebe celé hodiny, celé dny, noci, pořád. Užírám se, protože mi nepatříš, protože na tebe sahá on... A ani to není nic proti vědomí, že tě nikdy nemůžu mít, i kdybys byla volná. Protože já volný nejsem."

Ani nedýchám. Popsal všechno to, jak si to myslím také!

„Oženit se ve dvaceti je strašně brzy. Kdyby to bylo s holkou, kterou miluji, je to zase o něčem jiném, i když asi i tak brzy. Ale vzít si někoho úplně bez lásky, jen z povinnosti... To je, Nelo, tragédie. Pak už mi zbývá ten zoufalý smích, jinak by mi dávno muselo hrábnout."

Uhnu pohledem, rozechvělá do posledního nervu.

„Neříkám ti to proto, abys mě litovala!“ ujistí mě. „Jen jsem chtěl, ať víš, že jsem to nedělal z nudy nebo proto, že jsem chronický holkař. Nevyužíval jsem příležitosti.“

Z hluboká se nadechnu, oči stále sklopené k zemi.

„Mlčíš... Asi se na mě zlobíš i tak. Můžeme zůstat aspoň přátelé? Nelo?“

„Já...“ Krk mám tak sevřený, sotva ze sebe vysoukám slovo! „Já to nedokážu.“

Vypadá dost otřeseně. „Ne..?“

Konečně se na něho podívám. „Nemůžu se s tebou jenom přátelit, protože tě miluji, Ondro.“

„No,“ polkne. „To teda je...“

Vím, že je hnusné začínat si s ženáčem, zvláště když na něho doma čeká krom ženy i dítě. V tomhle se můj názor nezměnil. Akorát... už ty holky až tak moc neodsuzuji. Chápu, že se to někdy může zvrtnout... Neomlouvám je, to v žádném případě, neomlouvám ani sebe, nicméně jim rozumím.

Udělá krok ke mně a já, místo abych se otočila, učiním krok druhý. Obejme mě rukama kolem pasu.

Láska, ten hnací motor, o kterém mluvil Ondra, je silnější než všechna dobrá předsevzetí!

Chytím ho kolem krku a nepatrně nachýlím hlavu, aby měl moje ústa v té nejlepší pozici. Ucítím jeho rty na svých, zavřu oči a trošku pootevřu ústa. Pak víc. Nevkládá mi jazyk hluboko do úst, líbá mě zase tak něžně a jemně jako včera na malinách, hrajeme si spolu a oba se vzrušujeme vzájemným drážděním, ze kterého se mi podlamují kolena, až celou váhou visím Ondrovi na krku. Vysvleče si vojenský maskáč, rozloží ho do trávy, položí mě na něj jako křehký náklad a dál pokračujeme v nejnádhernějším líbání, jaké jsem kdy zažila.

„Kdybys věděla... jak moc... jak Šíleně tě... miluju...“ vyznává se mi mezi jednotlivými nádechy, tedy s pořádnými pauzami vyplněnými dokonalým splynutím.

Pak mě pustí, oba zadýchaně vydechujeme, hladí mě oběma rukama po tváři, v jeho gestech je zoufalá naléhavost, jako by si mě chtěl aspoň zapamatovat. „Měli bychom mít rozum...“

„To bychom měli...“

„A máš ho?“

„Ne...“ Přiznám se. „Vím, že jsi ženatý, že mi nemůžeš nic slíbit, že mi nemůžeš nic nabídnout krom tajných chvilek, jako je tahle... To všechno vím, ale...“

„Ale?“

„Ty chvilky jsou tím nejkrásnějším, co jsem v životě zažila,“ svěřím se mu. „Chci mít aspoň je. Stojí za to.“

Znovu mě začne líbat, tentokrát po celém obličeji, laská svými rty moje tváře, bradu, nos, líbá mě na ušním lalůčku a když zakloním hlavu, zulíbá celý krk až k jamce u klíční kosti. Sama od sebe se maličko nadzdvihnu, abych si mohla přetáhnout svetr přes hlavu, zase se položím na záda a vsunu svoje dlaně pod jeho tričko, jeho hladká kůže žhne jako horká kamínka. Cítím, jak v Ondrovi roste napětí, tím spíš, když mi začne rozepínat knoflíčky pyžamového kabátku. Odhalí moje ňadra s vyzývavě vztyčenými bradavkami. Není to zimou, přízemní pocity jako chlad a podobně vůbec nevnímám!

„Jsi tak krásná...“ Položí mi na ně dlaně s roztaženými prsty, ale nenechá je jen tak nečinně ležet, jemně mi sevře ňadra v dlaních, potěžká je a líbá snad každičký centimetr jejich kůže. Po nějaké době jsem tak vydrážděná, že rozepnu knoflík i zip Ondrových džínsů a skoro horečně mu je rvu z boků přes zadek na stehna. Ondra se nenechá zahanbit, totéž provede s mými šusťáky, svleče mi je celé.

„Uááá,“ zaúpí. „Ty máš tanga...“

Moje vlastní tělo mě úplně zradí! Dělá si, co chce, svíjí se při Ondrově dotecích a poté, co mi tanga vysvleče a miluje se se mnou vášnivě, slyším sama sebe, jak vzlykám rozkoší stále hlasitěji, dokud se nezhroutím v horké křeči orgazmu. Teprve

pak si Ondra stáhne slipy a pomaloučku do mě vstoupí. Jsem tak vzrušená, že žádné nepříjemné pocity, natož snad bolest, necítím! Milujeme se pomalými táhlými pohyby. Konec přijde zbytečně brzy!

„Lásko...“ zasténá. Mačkáme se k sobě, jako by měl přijít konec světa. „Miluji tě. To bylo... jsi tak skvělá!“

„Miluji tě, Ondro...“

Je to přesně to, co mi u Tomáše chybělo. A také vím, že jsem všechny svoje morální zásady nejen porušila, ale rovnou odsunula kamsi do zapovězené komůrky, kde jsem je zamkla na deset západů. Vím moc dobře, že i kdybych si tisíckrát uvědomila, jak špatnou věc provádím, stejně neodolám. Tahle chvíle nebude poslední!

A také není. Zbývajících pět dní na táboře uteče zběsilým tempem. Vlastně se mi zúží na dvě období: polední klid a noc. V poledne je sice málo času, ale i tak si vždycky najdeme místečko, kde nehrozí, aby nás někdo objevil, a noci... Ty jsou vyloženě fantastické. Milujeme se pokaždé několikrát za sebou. Škoda že nemám žádnou hormonální antikoncepci a nemůže u mě zůstávat až do konce. Překvapí ho, že nejsem chráněná, kondom odmítá stejně jako Tomáš, v tomhle jediném jsou oba bráchové stejní.

I když nás nikdy nikdo nepřistihne, obávám se, že o nás stejně ostatní ví. Nemohou být slepí! Minimálně Jituš nemůže ujít moje skvělá nálada, i když jsem každé ráno ospalá, div nepadám do hrnců s čajem, srším pozitivní energií, neustále se směju a jsem přímo nabitá touhou dělat dobré skutky. Na světě je tak krásně!

„Tebe někdo vyměnil,“ rýpne si pokaždé.

„Měla jsem krásný sen,“ odvětím pobaveně. „Tady jsou asi dobré geopatogenní zóny, jinak fakt nevím.“

„Že by to bylo zónama?“ pochybuje Jituš.

„Co se ti na dnešek zdálo?“ vyzvídá Karolína.

„Mně se zdá poslední dobou pokaždé stejný sen.“

„Jaký?“

„Takový, ve kterém se mi vždycky splní jedno přání.“

„A co si přeješ?“ nenechá se odbýt.

„Jo, to je tajemství,“ zamrkám na ni.

Karolína se mi pak svěřuje se svými pohledávkami, které má připravené pro zlatou rybku, kdyby ji náhodou někdy chytila, je jich minimálně dvacet, kdepak pouhé tři! To já jsem mnohem skromnější. Nepotřebuji přehrávač DVD, nový typ mobilu ani kožené kalhoty. Stačí mi jediné!!!

A to mám. Užívám si toho!!!

Vím, že až se vrátíme z tábora, bude to zase o něčem jiném, ovšem jak jsme si s Ondrou řekli, žijeme pouze ve chvílích, kdy jsme spolu. A ty jsou tady časté! Stále ještě zbývají čtyři dny, tři dny, dva, jeden...

Nejsem smutná ani při odjezdu. Jediná chvíle, kdy mám v očích slzičky, je při loučení se Sepem. Přilnul k Jitce víc než ke mně a to je dobře, přesto mi po chlupatém stvořeníčku bude smutno. Jinak ale mohu tábor zhodnotit ryze kladně! Ačkoli... proč jinak? To, že jsem našla Sepovi domov, ve kterém se bude mít jako král, je přece také úspěch! Krom toho jsem poznala nové lidi, správnou partu, které přislíbím svou účast příští rok, jelikož se mi tu fakticky líbilo, byť největší podíl na tom má pochopitelně Ondra, i tak považuji tyhle dva týdny za patrně nejhezčí část prázdnin.

Poznala jsem Ondru.

Poznala jsem lásku.

Poznala jsem rozkoš z milování.

A vím, že se budeme scházet i nadále, i když určitě ne tak často jako dosud.

Je to snad málo?! Odjíždím bohatší o tolik vnitřních prožitků, kolik jsem jich nezažila snad za celý život.

18. Kapitola

Lenka je patrně stále na chalupě, jejich vilku najdu opuštěnou. Škoda, tolik bych se potřebovala někomu vypovídat, svěřit se z přemíry štěstí, které mě potkalo!

Ačkoli... No, je mi jasné, že Lenka mě asi nepochopí. Na vztah se ženatými má stejný názor jako já. Nemůže to pochopit, protože nic podobného nezažila. Doufám ale, že když jí to pořádně vysvětlím, nenasadí mi nálepku potvory a nezavrhne mě.

Cestou zpátky si ještě nakoupím nějaké potraviny, krom zásob, co zbyly v mrazáku po Marcele, nemám doma ani suchou kůrku, vrátila jsem se teprve včera večer a rovnou zapadla do postele, kde jsem strávila následujících patnáct hodin.

Taky musím zavolat tátovi, aby se mnou nepočítali. Udělám tím Kateřině jistě radost! Vlastně jí mohu být vděčná, že mi zařídila vlastnit byteček i o prázdninách. Kdybych je trávila ve Lhotce, neměla bych šanci Ondru vidět!! Takhle se můžeme scházet u mě, odpadají starosti, kde v tak velkém lidnatém městě najít místečko pouze pro dva.

Vleču se s naditým batohem a už na schodišti se nedočkavě zakousnu do krásně vypečené bagety sypané sezamovým semínkem. Stíhám žvýkat i notovat si písničku, co hrál Ondra na rozloučenou jako tečku za táborem, ale i on měl úplně jiný výraz než první den, kdy jí zahajoval pobyt. Dávno zmizela, z jeho očí smutná melancholie, místo ní zaujaly své trvalé místo veselé plamínky. Nic není jako dřív, nic není, co bejvávalo... Sakra, kde mám klíče..? Určitě na dně batohu, hrůza, teď abych vysypala nákup...

„Ahoj, Nelo," pozdraví mě kdosi, kdo sedí na rohožce před naším bytem. Podle hlasu poznám Tomáše dřív, než

zvednu oči od věcí, které rozkládám po posledním schodě jako hokyně své zboží kdesi na trhu.

„Ahoj," usměji se na něho. „Vůbec jsem si tě nevšimla."

„Koukám," prohodí. „Jdeš po schodech, zpíváš si a usmíváš se... To je ta bageta tak dobrá?"

„Jo, je skvělá. Chceš si kousnout?"

„To bych rád," zasměje se.

Natáhnu k němu ruku s bagetou, načež mi teprve dojde narážka. „No jo, na co ty nemyslíš..."

„Jako vždycky," ujistí mě.

Konečně objevím klíče, nákup naházu bez ladu a skladu do batohu, však ho zase hned vyndám, ááá, do prkýnka, o přezku jsem si propíchla jogurt. Levou rukou odemknu.

„Chceš jít dovnitř?"

Podívá se na mě překvapeně. „No, jistě. Nebo myslíš, že sedím na chodbě jak bezdomovec jen tak ze srandy?"

„Nevím, proč tam sedíš," přiznám se. „Nečekala jsem, že tě ještě někdy uvidím, natož zrovna tady."

„Dějou se věci divné a divnější," poučí mě, pomůže mi s nákupem a čeká, než si očistím zapadanou ruku. Jogurt mi zatím stačil stéct až po loket.

„Tak co jsi chtěl?" oslovím ho poté.

„Zítra jedu s klukama na ten Slovač."

„Aha vlastně," vzpomenu si na jeho prázdninové plány. „Tak ať vám vyjde počasí. A celkově všechno."

„Pojeď se mnou, Nelo."

„Ty jsi mě přišel pozvat?"

Kývne. „Chci, abys jela se mnou."

Pousměji se. „Já bych toho chtěla..."

Chytí mě za slovo. „Například?"

Aby nebyl Ondra ženatý, bleskne mi hlavou největší přání, které mám, nicméně nejsem tak hloupá, abych se mu svěřovala.

„Přehrávač DVD."

Ve tváři se mu pohne sval. „Jsem ti k smíchu?“

„Ne.“

„Nepoznávám tě, brouku. Minule jsi mi vyčítala, že jsem tě nevzal s sebou na Nové Mlýny. Teď si přeju, abys jela se mnou, a ty šaškuješ. Strašně moc bych tě tam chtěl mít.“

„No jo, jenže minule... Co bylo minule, už neplatí.“

Dojde mu, že je situace vážnější, než předpokládal. Asi není zvyklý, aby nějaká holka dala kopačky jemu!

„Stalo se něco?“

Nic není jako dřív, honí se mi v mysli slova písničky, kterou vyloženě zbožňuji. Vážně přikývnu. „Ano.“

„Hm,“ protáhne. „Chceš se rozejít?“

„Abych řekla pravdu, myslela jsem, že jsme se rozešli už na táboře. Promiň, že jsi byl ještě dalších sedm dní v nevědomosti... Ale ta skutečnost je neměnná.“

V rozpacích si promne nos. Skoro si ho spletu s Ondrou!

„Můžeš mi říct, co se přesně stalo? Budiž, v tu neděli jsem se choval nepřiměřeně, ale neříkej, že to byl pro tebe důvod k rozchodu. Jedna neshoda!“

„Nebyla jediná. Tomáši... Nerozumíme si. V ničem.“

„Vidíš to zbytečně tragicky,“ namítne, nicméně se v něm znovu probudí hrdost, možná uražená ješitnost. „Ale když myslíš, přemlouvat tě ani doprošovat se tě nebudu.“

Neřeknu nic. Mlčení si vyloží správně, dojde ke dveřím, s rukou na klice naposledy zaváhá, načež za sebou zavře zvenčí.

Ondra mě neustále zásobuje SMSkami, v práci je posílá z Internetu v celých kvantech, každá je tak dlouhá, že musí být rozdělena do pěti zpráv, mobil se mi vždycky málem splaší a SIM kartu mám co chvíli úplně zaplněnou, nestíhám SMSky mazat. Některých je mi vyloženě líto, jsou tak nádherné, že si je z mobilu přepisuji na papír. Ty nejhezčí, pochopitelně, jinak by byl ze mě za chvíli grafoman. Ondra mi vyznává lásku v každé větě!

Nemohu se dočkat, až se zase uvidíme. Ve dne mi samota ani nepřijde, jezdím na kole a chodím plavat a neustále přijímám a píšu SMSky, nechci vidět ten účet! Ondra sice za jejich odeslání neplatí, nicméně mi zase každou volnou chviličku volá, což je pochopitelně mnohem dražší.

Chápu, že z domova však psát nemůže, stejně jako by bylo příliš nebezpečné, abych psala já jemu. Co kdyby mu manželka nějakou SMSku přečetla! Tomuhle riziku ho vystavit nechci, a tak večery a noci jsou tak... prázdné.

A co teprve, když po nekonečném týdnu, kdy se nám nepodaří setkat ani na minutku, přijde víkend! Jsem z toho dost zoufalá, od pátečního odpoledne do nedělního rána mi pošle všehovšudy tři SMSky, napsané potajmu ze záchoda.

S ženatým klukem nejde nic podnikat, nedá sejít do kina, na koupaliště, vyjet si mimo město, zajít na večeři ani na zmrzlinu. O víkendu se musí věnovat rodině, nemůže se sebrat a oznámit manželce, že si jen tak odskočí za milenkou...

Tohle všechno vím, ale... Tyhle chvíle, kdy si pro změnu připadám jako ten nejopuštěnější tvor na celé planetě, mají do těch, pro které stojí za to žít, nekonečně daleko.

V pondělí to už nevydržím a vyhledám firmu zabývající se výrobou optických kabelů, ve které pracuje coby správce serveru, abych tam na něj počkala, než skončí.

„Lásko, kde se tu bereš?!“

„Strašně mi chybíš, Ondro.“

„Ty mě taky! Ani nevíš, jak rád tě vidím, ale tady být nemůžeš, tchán je jedním ze šéfů.“

„Nemůžeš aspoň na chviličku?“ žadoním.

„Jezdíme společně domů.“ Vypadá stejně zkroušeně jako já. „Počkej, schováme se sem...“

Zaběhneme do čínské restaurace, která je ob několik domů od firmy, a zapadneme na chodbičku vedoucí k záchodkům, kde se okamžitě hltavě políbíme.

Po mírném ukojení nejpalčivější touhy vezme něžně mou hlavu do dlaní. „Já to bez tebe nevydržím, Nelo... Tchýně si na sobotu vymyslela bílení kotelny, v neděli jsme museli jet Denisiným prarodičům ukázat Kristýnku... Celou dobu jsem byl v myšlenkách s tebou.“

„Já taky, ale je to tak málo,“ vzdychnu roztouženě.

„Co mám dělat?“ zeptá se zoufale.

„Nevím... Urvat pro mě aspoň chvilku.“

„Pokusím se. Vždyť si nepřeju nic jiného!“

„Co nejdřív,“ loudím z něho slib, který nemůže splnit.

To už se mu rozječí v kapse mobil, tchán nechápe, kam se mohl ztratit, proč na něho nečeká u vozu. Ještě jednou se rychle políbíme, Ondra už chce vyběhnout ze záchodů, ale zase se vrátí a políbí mě, tentokrát dlouze. Mobil řve v kapse jak zjednaný.

„Běž už,“ postrčím ho ke dveřím s krvácejícím srdcem.

To co nejdřív znamená teprve čtvrtek!! Na ten den je objednaný k zubaři, a protože tam skončí dřív, než počítal, vyšetřených čtyřicet minut věnuje mně. Jsme vděční za každý okamžik, když konečně můžeme být spolu, přesto je čtyřicet minut žalostně maličko. Čas sice zužitkujeme dokonale, svlékáme se už cestou od dveří a Ondra je ve stavu tuhé pohotovosti ještě dřív, než padneme do postele, bohužel je mi zrovna ten den po ránu špatně od žaludku, tudíž z milování moc nemám. Ondrovi o tom neřeknu, chci, aby si ho užil alespoň on.

O víkendu jsem skoro na mrtvici. Nic mě nebaví, na nic se nedokážu soustředit, stále myslím na Ondru, co asi zrovna dělá, jestli se miluje s Denisou... Určitě se s ní miluje, bylo by podezřelé, kdyby ne, jsou přece manželé! Tři čtvrtě roku od svatby vlastně novomanželé. Ta představa se do mě zabodává jak nůž! Přivádí ji k orgazmu určitě stejně jako mně pěkně v klidu a pohodlí manželské postele, kdepak na rychlovku... Líbá ji... Ona ho objímá...

Jak mám tohle vydržet, proboha?! Na táboře se to všechno zdálo snadnější, dokud jsme byli pořád spolu, sice jsem si uvědomovala, že je ženatý, ale nedokázala si představit všechny důsledky. Za dva týdny od tábora jedna rychlovka, ve které jsem vyvrcholení ani nestihla, a jedno líbání na záchodcích čínské restaurace... Dost hubená bilance!!!

Tím spíš, že příští sobotu odjíždím do Londýna a čekají mě dva týdny bez možnosti být s Ondrou. A copak teď jsi s ním? ušklíbnu se v duchu. Nejsem, ale aspoň mám naději, že se něco změní, naskytne se nějaká nečekaná příležitost.

O prázdninách bohužel nemá schůzky se skauty ani tréninky juda, není se nač vymluvit. Od září to bude lepší, ovšem o kolik, když mu ke všem starostem přibude ještě škola?

Nedělní podvečer je kritický. Sháním nějaké známé, leč Lenka je dosud mimo dosah a Aleš, kterého pozvu na pivo, mi SMSkou odpoví, že půjde hrozně rád, ovšem nejdřív až ve středu, jen co se vrátí z chorvatské Poreče.

Nakonec jdu sama do kina. Amélie z Montmartru je patrně zábavný film, lidé kolem mě se smějí, mě nijak veselý nepřipadá. Asi proto, že se na něj nesoustředím, neustále pozoruji dvojici milenců sedících přede mnou. Také se skoro nedívají na plátno, ovšem jim to nevadí, mají lepší program, soukromý, jen pro dva. Kluk stejně jako Ondra drží dívce něžně hlavu v dlaních. Udělá se mi z nich nevolno, musím z kina utéct, jinak bych se snad pozvracela.

Město, kterým bezcílně bloumám skoro do půlnoci, je plné dvojic. Kam se kouknu, všude je vidím! Objímají se, líbají, vedou se za ruku, nebo se aspoň spolu baví, smějí. Jsou spolu. Ondro, pláču v duchu. Ondro, chci být s tebou...

Fišerová, ty jsi naivka.

Jak může být se mnou, když je ženatý!?!

Hned v úterý se však blýskne na lepší časy.

„Lásko, mám skvělou zprávu!“ volá mi nadšeně. „Dneska jsem jel do práce sám a autem, takže mě v pět hodin čekej na

křižovatce u pivovaru, ať se zbytečně nezdržujeme. Někam si vyrazíme. Ježíš, těším se jak malý kluk! Miluju tě!“

Těším se dvojnásobně!! Hodiny se do páté odpolední vlečou jako slimáci, snad hodinu se sprchuji, líčím, voním, připravuji, vybírám vhodné oblečení, aby nakonec zvítězily tmavomodré bavlněné šaty na ramínka a pod ně tanga. Ondrovi se líbí, když chodím bez podprsenky, prohlédnu se ze všech stran v zrcadle a zálibně si přejedu ňadra dlaněmi. Nejsou sice tak vyvinutá jako Denisina, ale jsou pěkná, tvrdá, napjatá. Určitě pevnější než její, nevytahaná kojením.

U pivovaru stepuji o půl hodiny dřív, než je nutné. Obloha se mezitím pěkně zatáhne. Těsně poté, co z nebe spadnou první velké kapky provázené zahřměním, u mě zastaví stříbrná octavia a z místa řidiče se na mě usmívá tvář člověka, kterou vyloženě zbožňuji.

Jestliže jsem myslela, že tím „někam si vyrazíme“ myslel třeba večeři při svíčkách a po ní dlouhé něžné milování, dost jsem se spletla. Smutně mi oznámí, že mu před chvílí volala manželka, protože malá má teplotu, tak aby byl doma, kdyby bylo třeba zajet s ní na pohotovost.

„Neměl bys teda jet hned?“ optám se zklamaně.

„Ne, to ne. O hodinu s tebou se okrást nenechám,“ ujistí mě. „Lezou jí zoubky, ta teplota bude nejspíš jen k tomu.“

Takže zase jen hodinu...

Naše schůzka vypadá tak, že za Vlčkovém odbočíme na první lesní cestu, jedeme po ní i přes zákaz vjezdu co nejhlouběji do lesa, tam zastavíme, Ondra si přeleze na zadní sedadlo, kde si sedne uprostřed, já si svleču tanga a posadím se mu na klín obličejem k němu. Vzruší se už tím, že mi přetáhne šatičky přes hlavu, nasednu si na něho a zatímco mě líbá na hrotech ňader, pomalu nadsedávám a zase klesám, až se houpe celé auto. Do střechy vozu buší déšť, v autě máme brzy úplně zamžená okna, což jen přivítám. I kdyby šel kolem nějaký šílený houbař, přes mléčná skla nás neuvidí.

Přestože zbyde čtvrthodinka k dobru, Ondra je jako na trní, Kristýnčina teplota mu dělá větší starosti, než si je schopen připustit.

„Tchýně říkala, že řádí nějaká střevní chřipka, zvrací se při tom.“

„Jo? Tu jsem asi měla taky. Předevčírem a ve čtvrtek - „

„U sedmiměsíčního dítěte to je dost nebezpečný...“

„Tak jeď,“ poradím mu těžce. „Kdyby tě potřebovaly...“

S povzdechnutím se obleče, počká, až se upravím, a nastartuje. „Vynahradíme si to, lásko.“

„Kdy?“ zeptám se ironicky.

„Já nevím, ale snad - „

„Takže nikdy.“

„Nelo, já za to přece nemůžu!“

„Já vím,“ položím ruku na jeho na volantu. „Promiň.“

„Nic se neděje,“ ujistí mě. „No... vlastně děje. Šílím touhou být s tebou... Jedinou šanci vidím ve školení, firma mě pošle koncem srpna na týden do Prahy. Pojedeš se mnou?“

Vykodrcáme se z lesní cesty, najedeme na hlavní silnici a frčíme si to zpátky k městu.

„Moc ráda,“ slíbím, ale kupodivu se nedokážu radovat. Je to AŽ za měsíc! Co bude do té doby? A hlavně, co bude potom? Na školení promilujeme čtyři pět nocí a zase se všechno vrátí do starých kolejí...

„Bude to nádhera!“ těší se.

„Hm.“ Neslibuji si od toho tolik, co on. Pak zahlédnu cosi černého, skočí nám to rovnou před auto. „Pozor!! Pes!“

Ondra strhne volant, aby se mu vyhnul, leč v poměrně velké rychlosti, kterou si to hasíme, dostane na mokré vozovce smyk, vylétneme do protisměru a zastavíme se s ohlušujícím skřípotem skla, bortícího se plechu a praskotu dřeva o strom, jenž se nárazem zlomí.

Vše se stane tak rychle, že než se naději, pohltí nás ticho. Stejně ohlušující jako ten randál předtím!

„Jsi v pořádku?“ vyhrknu vyděšeně, jelikož jsme do stromu narazili Ondrovou stranou. Mně se krom leknutí a lehce zařízlých bezpečnostních pásů do ramene nestalo nic.

„Do hajzlu,“ uleví si. „Noha...“

„Co s ní máš? Můžeš s ní hýbat?!“

„Nevím... Auuu!!“

„Takže nemůžeš...“

Na Ondru dolehnou následky. „Tchán mě zabije.“

„Copak nemá auto pojištěné? Takovou káru??“

„To má, ale i tak... Netuším, jak vysvětlím, proč jsem se vyboural u Vlčkova, nebo jak se ta díra jmenuje...“

„Co budeme dělat?!“ vyděsím se. Krom starosti o jeho zdraví si uvědomím i ostatní okolnosti.

„Zavolám mobilem policajty a záchranku. Ty ale běž, prosím tě, pryč. Nemůžu tě do toho zaplést.“

Vidím na něm, že mu vůbec není dobře, z obličeje se mu vytratila barva a na čele naskočily krůpěje potu. „Nemám tu počkat, než přijedou?“

„Ne. Každou chvíli může jet kolem nějaké auto, stejně se divím, že zatím nikdo nejel. Utíkej do té vesnice, domů dojeď autobusem nebo stopem.“

„Dobře,“ souhlasím s ním. „Neomdlíš?“

„Ne,“ slíbí mi. „Aspoň doufám... Zavolám tam hned. Neli, běž, prosím tě...“

„Umřu o tebe strachy!“

„Nic mi není, jen zlomená noha, nejspíš. Brnknu ti, až bude po všem, nebo napíšu.“

Políbím ho, vylezu z auta a fofrem si to metu k Vlčkovu. Ani ne po dvou minutách zaslechnu motor a raději se schovám do kukuřice, než kolem přejede. Podle zvuku poznám, že u Ondry zastavilo. Trochu se mi uleví, že tam už není sám.

Zůstanu ve Vlčkově, schovaná v plechové boudě zastávky, dokud kolem s houkáním neprosviští záchranka a

policejní vůz. Jde to celkem rychle, za chvíli už vidím sanitku jet zpátky. Teprve poté mohu jít na stopa.

Černý pes, kterému Ondra zachránil život, nevzrušeně očurává kovovou trubku u značky s přeškrtnutým nápisem VLČKOV.

19. Kapitola

Tu střevní chřipku mám určitě, ačkoli také může jít o následky doznívajícího šoku. Až do devíti večer trnu hrůzou, co se s Ondrou děje, než mi přijde vysvětlující SMSka: „Jsem v nemocnici na Kr. Poli, trochu pošramocena haksna, nic víc. Prijd za mnou hned zítra, lásko!“

Ta úleva, je v pořádku a zítra se uvidíme...

Problém je přečkat čas do dalšího dne! Oficiálně jsou návštěvy ve všední den od dvou hodin do tří, ovšem z praxí po podobných zařízeních vím dobře, že se z toho zase tak moc nestřílí. Váhám, kdy bude nejlepší vyrazit, zda před nebo po, abych měla zaručené, že budu s Ondrou sama!

Vyberu termín po, dopravím se na Královo Pole městskou dopravou, zjistím si, kde Ondra leží, a obezřetně nahlédnu pootevřenými dveřmi do pokoje s číslem 108. Podle informací by právě tady měl mít náhradní střechu nad hlavou.

Opatrnost se vyplácí! Přestože přijdu o čtvrt hodiny déle, než končí návštěvy, není Ondra na dvojáku sám. Tedy, druhá postel je prázdná, ale pacient by mi nevadil! V blond dívce, která sedí na židli u jeho hlavy a drží ho za ruku, poznám Denisu. V černé kožené minisukni a bílém tričku vypadá víc než přitažlivě, leč všimnu si, že bledé tváři dominují kruhy pod očima. Bála se o něho jako já, uvědomím si. Možná víc než já, podle všeho nespala celou noc. Teď ho drží za ruku, každou chvíli ho pohladí po tváři či mu upraví přikrývku. Ondrova levá noha je připevněná v podivném kladkostroji se závažími.

„Už běž,“ zaslechnu Ondru. „Nemůžeš u mě sedět jak u pacienta s rakovinou. Já neumírám. Běž za Kristýnkou, ať ji nemusí matka hlídat celý den. Od rána si jí užila ažaž.“

Dojde mi důvod, proč mi ráno poslal jedinou SMS zprávu a od té doby ani ťuk! Nemohl psát. Ne proto, že by spal nebo mu nebylo dobře...

„Přijdu zase zítra," slibuje mu Denisa. „Neblázni," krotí ji. „To je zbytečný." „Uzdrav se mi brzy, Ondrášku," popřeje mu a hlavně sobě, skloní se nad ním a na chvíli tak zůstane. Líbají se. Ani pak se jí ještě nechce odejít, Ondra ji musí skoro vyhnat. Schovám se za dveře vedlejšího pokoje, aniž bych tamním pacientům něco vysvětlovala, počkám, až klapot jejích bot na vysokém podpatku umlkne na konci chodby, a dalších deset minut tupě stojím před dveřmi Ondrova pokoje.

Kdyby mě tou škvírou nezahlédl sám, snad bych ani dovnitř nešla. „Nelo?? Jsi to ty? Neli..."

Natáhne ke mně ruku a chce mě k sobě přitáhnout. „Co se děje?" všimne si mé strnulosti. „Ty brečíš?! Neli, nevyšiluj, není to se mnou tak zlé, jak to vypadá, dva šrouby v noze, za pár dní mě pustí domů..." Zavrtím hlavou.

„Co ne?" nechápe mě. „Nelo?"

„Viděla jsem tvou ženu."

„Kde? Na chodbě?"

„Tady," upřesním.

Dovtípí se, že jsem je pozorovala. „A co z toho?" „Tvrdil jsi, že je nejhorší žít s někým, ke komu už nic necítíš," zopakuji mdle jeho slova. „Ano, to tvrdím pořád." „Ale ona tě miluje..."

„Já vím," vzdychne si. „Ale já ji nemiluju. Miluji tebe."

Znovu zavrtím záporně hlavou.

„Nelo?" vyděsí se. „Miluji tě, chápeš? S tebou jsem šťastný, s tebou žiju, jinak jen živořím, nejsem nic."

„Myslela jsem, že vaše manželství je jen z povinnosti kvůli Kristýnce. Ona tě ale miluje," opakuji tupě.

„Nelo, já... Přemýšlel jsem o tom. Rozvedu se a - „

„Ona tě potřebuje. A ta malá ještě víc."

„Ale já potřebuju tebe!"

Pohladím ho po tváři. „To nejde."

„Nelo!"

„Nejde to..."

Otočím se jako mátoha a chůzí dřevěné loutky vypochoduji z pokoje. Jestliže jsem se do té doby násilím držela, teď dám citům volný průchod. Po tvářích se mi koulí slzy jako hrachy! Mám je tak zaslepené, že Tomáše poznám, teprve když do něho narazím.

„Neli? Co tady děláš?“ podiví se mé přítomnosti. Také jde na návštěvu pozdě, ovšem z jiného důvodu, bere to rovnou z čundru, na sobě má bermudy, které pamatují lepší časy, a propocené tričko, na zádech tornu. „A proč bulíš?“

Zvednu k němu uřvané oči a on si odpověď přečte z nich. „Já vůl...“ Skoro to vypadá, že se plácne do čela. „Říkal jsem si, že ty kecy o tom, jak si najednou nerozumíme, jsou jen taková omáčka kolem. Tušil jsem, že je v tom nějakej kluk. Ale že brácha...“

„Už v tom není žádný kluk,“ ujistím ho. „Ani ženatý, ani svobodný. Ahoj, Tomáši.“

Nemůžu být sama, potřebuju se vybrečet a Alešovo rameno je pro tuhle příležitost jako stvořené. Během mé zpovědi vypije dvě piva, pak vytáhne umolousaný kapesník a utře mi nos jak malému usmrkánkovi.

„Bude to dobrý, uvidíš,“ těší mě. „Dobrý a ještě lepší. Ty blaho, víš, kolik je takovejch kluků?“

„Já vím,“ popotáhnu. „Moc.“

„Správně,“ pochválí mě za logickou dedukci. „Stejně jako holek. Chceš vědět, sestřičko, jak tvůj čiperný bráška balil na Poreči snědé krásky?“

Nejsem až tak zvědavá, nicméně Aleš se stejně rozpovídá a já mu nejen poslouchám, ale místy se musím přes slzy i smát.

Věřím mu. Bude to dobré. Třeba dokonce ještě lepší, kdo ví, co mě čeká po epizodách s bratry Koubkovými! Protože si chci nechat jen pěkné vzpomínky, zakazuji si jakékoli rozbory situace. Prázdno v hlavě musím vyplnit novými zážitky, pobyt v Londýně k tomu bude jako stvořený! Teprve až tohle všechno přebolí, mohu si dovolit luxus vzpomínek.

Přežila jsem horší rány osudu. Bude lip. Ne s Tomášem, ani s Ondrou, ani s Alešem... Ale jednou to vyjde.

Musí!

Probudím se s tupou bolestí hlavy, žaludek jako na vodě. Vždyť jsem včera nic nepila, proč je mi tak špatně?!

A to mě čeká tolik práce! Musím si sbalit věci do Anglie, zavolat tátovi, rozloučit se s ním, zavolat tetě Mirce, rozloučit se, pozeptat, zda nemám Soně něco vyřídit, případně dovézt, a domluvit se s ní, jestli mohu hned po návratu z Anglie přijet do Hrotovic na prázdniny. Aspoň na pár dní. Nechci a nemůžu zůstat ve městě, dokud na mě všechno padá, nechci být sama.

Natáhnu se, abych pustila rádio a přehlušila odporné ticho.

Je to strašně těžké. Tvářit se jako samostatná dospělá bytost, když je člověku čerstvých sedmnáct a nemá na to. Do dospělosti mi chybí ještě krůček... Nebo dva... tři...

Z poličky u postele se na mě šklebí čínský bůžek. Útrpně se pousměji. Sice mi lásku přinesl, to je pravda, ale dopřál mi ji jen po kratičkou dobu.

Rádio Krokodýl právě pouští mou nejmilejší písničku, ovšem já nemám sílu běžet ten proradný přístroj umlčet, protože se právě opírám o záchodovou mísu a zvracím jak o život.

Nic není jako dřív, nic není, co bejvávalo... Bohužel, bohudík... Nic není jako dřív, i když máš, co jsi vždycky mít chtěla...

Nemám. Chtěla jsem Ondru a nemám ho. Ondra chce mě a nemá mě. Denisa chce Ondru a nemá ho. Občas se to tak přihodí, že člověk chce to, co nemá.

Věčná paralela lásky a touhy.

A také je docela dobře možné, že jsem těhotná a je otázka, s kterým z bratrů Koubkových. Menstruaci jsem měla mít už minulý týden!

No, tak to by teda bylo...